

ka-Devaraja Binnapam
Being A Discourse On
THE ESSENCE OF VISISHTADVAITA
BY
MAHARAJA CHIKADEVARAJA WADAYAR.

*[In three Parts—Kannada original, free Tamil
translation, and free English translation
with notes.]*

WITH A FOREWORD BY
SRI G. R. JOSYER, M.A., F.R.E.S.

PUBLISHED BY
R. TIRUNARANA IYENGAR, B.A.,
Rtd. Asst. Commissioner,
Vanivilas Mohalla, Mysore.

MYSORE:
Printed at the Coronation Press.

1949

Rs. 5-0-0.

FOREWORD.

Chikadevaraja Wodayar, Maharaja of Mysore, has left a name embalmed in peoples' memory, like that of Louis XIV of France, Queen Elizabeth of England, Augustus of Rome, Akbar of Delhi, and Krishnadevaraya of Vijayanagar.

He ascended the throne in 1673 and reigned for 31 years. He was a contemporary of Aurangzeb and Shivaji, and had to fight and repulse the armies of both.

He was a Ruler, gifted alike with military talents, administrative talents, and literary talents. His military achievements were equal to those of Maharaja Kantheerava Narasaraja Wodayar. He was the first Ruler to appoint a Council of Ministers to conduct the administration. He inaugurated the Postal system, established what are called "Regulated Markets," and provided facilities for industries and commerce by fixing weights and measures, and by other means. He imposed checks on the acquisition of unlimited wealth, and three centuries ago anticipated the modern socialist trend.

And like good king Bhoja he was a patron of poets, and a poet himself. Three of his Minis-

ters, Tirumalarya, Chikkupadhyaya and Shadakshariah were distinguished poets. Singararya, the dramatist of Kannada, Sanchia Honnamma, the moral poetess, and Lakshmeesa, the most beloved of Kannada poets, are of his time.

He himself was the author of two devotional works, "Chika-devaraja Binnapam," and "Geeta Gopalam," and of several songs in tripadi and shatpadi metres.

Having repulsed invaders, and curbed neighbours bent on aggression, he had ensured security to his peoples' life and property. Timely rains, by the grace of God, had given them peace and plenty in this world. He did not however rest content with that. He wanted to secure their welfare also in the other world, and therefore sought to place before them the truths of life and salvation, simply, succinctly, understandably.

“ ಎಲ್ಲರನು ಜೀವಂತೆ ಕನ್ನಡವಾತಿನೊಳಂ ಮೆಲ್ಲುಡಿಗಳಿಂದೆ ಅಖಿಲತತ್ವಾರ್ಥಂಗಳಂ ಸಂಗತಿಗೊಳಿಸಿ, ತಾನ್ತನ್ನ ಕುಲದೇವತೆಯಪ್ಪ ಯಾವನಗಿರಿ ನಾರಾಯಣನಡಿ ದಾವರೆಗಳ್ಗೆ ಬಿನ್ನಸುಗೆಯ್ದ ನೆವಮೋ ಮೂವತ್ತುಂ ಬಿನ್ನಸುಗಳಂ ಪವಣ್ಣೆಯ್ಯೊ,” he says in the preamble to “Chikadevaraja Binnapam.” The aim, the purpose, the execution, of the works, all deserve praise.

To have analysed the theories, doctrines, and inculcations of Sree-Vaishnavism into 30 groups, and expounded them in 30 one-page paragraphs of mellifluous prose, bespeaks a mental attainment which would be praise-worthy in a scholar, and is especially so in a king.

Chikadevaraja Wadiyar wrote the work for the benefit of his vernacular subjects. Three centuries after its birth, the work is now found to be trebly useful, because Tamil-knowing Sree-Vyshnavas and English-knowing Sree-Vyshnavas are as ignorant of their faith as the Kannada subjects of the Royal author.

Mr. R. Tirunarana Iyengar, who has brought out the Tamil and English translations of the work besides the original work itself, deserves the grateful thanks of all three classes of readers for his altruistic endeavours. Also, in the words of H. E. The Governor General, the "very interesting publication serves the double purpose of expressing his devotion to Sri Ramanuja and loyalty to the Mysore Royal Family."

What distinguishes man from animals is not his political organisation, or his social organisation, because the animals, and even insects, have

got them, such as the elephants, the bees, the ants; but his religious enlightenment. If he has not got that, he is an animal and not a man.

Maharaja Chikadevaraja Wadayar's effort to provide that illumination, and Mr. R. Tirunarana Iyengar's effort to spread that illumination to an ever-expanding circle, are well-nigh beyond praise. I trust that the book will find a place in every Sree-Vyshnava household.

MYSORE,
7th April, 1949.

G. R. JOSYER,
M.A., F.R.E.S.

PUBLISHER'S SUBMISSION.

This work is one of the holy works (Divya-Prabandhas) of the royal author, Sri Chikadeva Maharaja, Ruler of Karnataka, whose capital was Srirangapattana and whose reign was from 1672 A.D. to 1704 A.D. The work should have been written during this period.

This work was first printed from Palm-leaf manuscripts more than fifty years ago in the journal "Aryamatha Sanjeevini," which was then being conducted by the late M. A. Ramanuja Iyengar. Some 3 or 4 years afterwards, the work appeared in the Kavya Kalanidhi Series, a journal which was being jointly edited by the late erudite scholars, S. G. Narasimhachariar and the said M. A. Ramanuja Aiyengar.

To this work attaches the unique distinction of collecting together and presenting in a concise and easily digestible form all the essential doctrines of the Visishtadvaita School of the Vedanta Philosophy. Such a work is hardly to be found in any other language. From a study

of the work it will be found that what the author says in his introduction about his own work is fully justified. The majority of the modern generation of the *Srivichnavas*, though otherwise educated, I feel, are not adequately conversant with the basic principles of their own *Siddhanta*. This is just the work which will give them the necessary grounding. It justly deserves to be in the hands of every Vaishnava who calls himself a follower of Sri Ramanuja and an adherent of the Visishtadvaita Siddhanta. It is a work which has to be read, re-read and pondered over, and to which one should go again and again for light and guidance. Each study will throw fresh light on the truths of the *Siddhanta*. A clear knowledge of this work will enable the reader to understand better the significances conveyed in the *Prasthanatraya*—i.e., the *Upanishads*, the *Vedanta Sūtras* and the *Bhagavadgītā*—the *Divya Prabandhas* of the Alvars and the lucid commentaries thereon, the *Rahasyas*, and other works of the Acharyas.

The present publication is divided into three parts. The First Part contains the Kannada original; the Second Part is a free Tamil translation with a few notes here and there, and the

Third Part is an English translation with some notes. This arrangement is adopted to suit the convenience of both the Karnataka and Tamil-Nad Vaishnavites. The significances and the religious devotional pleasure which dawn in the minds of the readers, by the Sanskrit-Kannada and Sanskrit-Tamil terms cannot be had by a mere study of the English translation.

I am grateful to my young cousin, Sri M. R. Sampatkumaran M.A., the learned scholar and son of the celebrated Professor M. Rangacharyar, who went through the manuscripts in English and Tamil, and made corrections and helpful suggestions. I am also indebted to Sri G. R. Josyer, M.A., the Editor of the *Rationalist*, a weekly journal of Mysore, for kind permission to put in book-form the English translation and notes which were first published in his journal in 1947 and 1948. I am thankful to the Coronation Press for getting printed the first and the third parts.

Arakere House,
Mysore.

R. TIRUNARAYANA AIYENGAR.

॥ ಶ್ರೀಃ ॥

ಪ್ರಥಮಭಾಗ

ಕರ್ಣಾಟಕಮಂಡಲಾಧೀಶ್ವರ
ಶ್ರೀ ಚಿಕದೇವರಾಯವಿರಚಿತಮಂಪು

“ ಚಿಕದೇವರಾಯವಿನ್ನಪಂ . ”

॥ ಶ್ರೀರಸ್ತು ॥

ಚಿಕದೇವರಾಜ ಬಿನ್ನವಂ

॥ ಪೀಠಿಕೆ ॥

ಶ್ರೀರಮಣನಖಿಲಸದ್ಗುಣ |
ವಾರಿಧಿಯಾನಂದಮಯವಿಮಾನೋದರವಿ ||
ಸ್ವಾರಿತರೂಪಂ ಯದುಗಿರಿ |
ನಾರಾಯಣನಾಳ್ವನಕ್ಕೆ ನರಪತಿಗನಿತಂ || ೧ ||

ಅನಂದೈಕರಸಂ ಸಮಸ್ತಜಗದಾನಂದಂಗೆ ಚಕ್ರಾಯುಧಂ |
ಸೇನಾಚಕ್ರವಿಮರ್ದಿತಾಹಿತಮಹೀಚಕ್ರಂಗೆ ವೈಕುಂಠನ ||
ನ್ಯೂನೋಪಾಯವಿಕುಂತಿತಾರಿಧರಣೀಭೃದ್ವರ್ಗವರ್ಗಂಗೆ ಲ |
ಪ್ರೀನಾರಾಯಣನೀವನಕ್ಕೆ ಚಿಕದೇವೇಂದ್ರಂಗೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಮಂ || ೨ ||

ಶ್ರೀಮದ್ಭಾವಶೈಲವಲ್ಲಭಪದಾಂಭೋಜಾತಭೃಂಗಂ ಗುಣಾ |
ರಾಮಂ ಪಶ್ಚಿಮರಂಗಧಾಮನಗರೀಸಿಂಹಾಸನಾಧೀಶನು ||
ದ್ವಾಮಶ್ರೀಯದುವಂಶಕಲ್ಪಕಶರುಪ್ರೌಢಪ್ರವಾಳಂ ಜಗ |
ಶ್ರೀಮಂಜಿತ್ತು ನೆಗಟ್ಟಿಗೆ ಬಾಟ್ಟಿಗೆ ಚಿಕದೇವೇಂದ್ರಂ ಮಹೀಚಂದ್ರಮಂ ||

ಮಯನೋ ಶಂಬರನೋ ದಶಾಸ್ಯಸುತನೋ ಮಾರೀಚನೋ ಎಂಬಿನಂ |
ಭಯದಿಂದಾಗರೆ ಢಿಳ್ಳಿ, ಭಾಗನಗರ ಪ್ರಾಂತಂಗಳೊಳ್ ನಾಡುಗರ್ ||
ಜಯಜೀಯೆಂದಿದಿರಿಟ್ಟ ಕಪ್ಪದೊಡವಿಂ ಪೆಂಪೇಜು ಬಂದಾಶಿವಾ |
ಜಿಯು ಸೊರೈ ಮುಂದಿಕ್ಕಿ ಯಪ್ರತಿಮವೀರಾಭಿಷ್ಠೆಯಂ ತಾಳ್ವಿದಂ || ೪ ||

ಫಿಲ್ಮಿಯ ಬಾಗಿಲೊಳ್ ಪರಿದು ಕೊಳ್ಳೆಯ ಕೊಂಡುಹಿ ಗೋಲಕೊಂಡೆಯಂ
 ಜಳ್ಳಿಸಿಯೊಕ್ಕಲಿಕ್ಕಿ ವಿಜಯಾಪುರಮಂ ಬಹುಗೆಯ್ದು ಸೊರ್ದಿನಿಂ ||
 ದಳ್ಳಿಪಾಶಿವಾಜಿಸುತಶಂಭುಜಿಯೊಟ್ಟಿ ಯನುರ್ದು ಕೊರ್ದುಮಂ |
 ತೆಳ್ಳನೆಗೆಯ್ದ ನದ್ಭುತಪರಾಕ್ರಮದಿಂ ಚಿಕದೇವಭೂವರಂ || ೫ ||

ಮೂಗಂ ಕೊಯ್ದ ಸವಂತರಾವುವನವಂಗಿತ್ತಪ್ಪ ಸನ್ಯಾಸಮಂ |
 ಲೋಗರ್ ಭಾಪೆನೆ ಪೊಯ್ದು ಚಿತ್ರವಧೆಗೆಯ್ದಾ ಜೈತಜೀಘಾಟಿಯಂ ||
 ಬೇಗಂ ದಾದಜಿಕಾಕಡಾಂಕನಣಲಂ ಕೊಯ್ದಿಲ್ಲ ದೇಶಕ್ಕಮು |
 ದ್ವೇಗಂ ಪ್ರೇಸಿನಮಾಳ್ವನಪ್ರತಿಮವೀರಂ ಮೇದಿನೀಚಕ್ರಮಂ || ೬ ||

ನೆರೆದು ಸುರಾಸುರರ್ ಶರಧಿಯಂ ಕಡೆಯುತ್ತಿರೆಯೆಂಟುದಿಕ್ಕಿನೊಳ್ |
 ತೆರೆ ಕವಿವೆಯ್ದಿ ನುಗುನುಸಿಗೆಯ್ದು ಪಳಂಚುವ ಮಂದರಾದ್ರಿವೋಲ್ ||
 ಪಿರಿಕಿಪಾವೆನ್ನದೆಣ್ಣೆಸೆಯ ಮನ್ನೆಯರೊಟ್ಟು ನೊಳೊನ್ನು ವೇಳೆಯೊಳ್ |
 ಪುತರೆ ಪ್ರೊಯ್ದು ಪೊಯ್ದು ಭರದಿಂ ಬಹುಗೆಯ್ದ ನಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮಂ || ೭ ||

ಬಳಸಿಯುಮೊನ್ನುಗೂಡಿ ಪರಿತಂದ ರಿಪುಕ್ಷಿತಿಪಾಲವರ್ಗಮಂ |
 ಘಳಿಲನೆ ಪೊಯ್ದು ನೆಂದೊಡದು ಪೆತ್ತೆಯೆಯಪ್ರತಿಮಂಗಿದ್ದಿಡಾ ||
 ಬಳಯುತರಪ್ಪ ಬಲ್ಲುತುಪಶಾಹನನೇದುಲಶಾಹನಂ ಕರಂ |
 ಮುಲುಗಿಸಿ ಮೈಮೆವೆತ್ತನೆನರೊವ್ವುಗುಮೊ ಚಿಕದೇವಭೂವರಂ || ೮ ||

ತಳ್ಳದೆ ಫಿಲ್ಮಿಯಾಳ್ವ ದೊರೆಯಂ ಕರೆತಂದವನತ್ತಣೆಂದಮೇ |
 ತೋಳ್ವಕೆವೆತ್ತ ಭಾಗನಗರಾಧಿಪನಂ ವಿಜಯಾಪುರೇಶನಂ ||
 ಬಾಲ್ಪನ್ನಣನೆಂಬಿನಂ ಪಿಡಿಪು ಕೈಸೆಹಿಗೊಂಡುಹಿ ಪಾಡುಪಂತದಿಂ |
 ಪಾಲ್ಪನಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮನೆನಲ್ ಚಿಕದೇವನರೇಂದ್ರಚಂದ್ರಮಂ || ೯ ||

|| ಲಯಗ್ರಾಹಿವೃತ್ತ ||

ಅಂದಿವನಿನಳ್ಳಿ ಭಯದಿಂದೆ ಮಣಿದಿರ್ದ ನೃಪ
 ಬೃಂದಮನಿತುಂ ಭರದೊಳೊಂದುವರೆದೊಳ್ವಿಂ |
 ಸಂದಿಸಿ ಶಿವಾಜಿಗನುವಿದೊರೆಯೆ ಮರ್ಮಮನ
 ವಂದಿರೊಡಗೂಡಿಯವನಂದು ಕವಡಿದಂ ||

ಸಂದಣಿಯ ಕಾಳೆಗದೊಳೊಂದಿನಿಸು ಮುಂಬರಿಯೆ
 ಬಂದೆಲಗಿ ಪಾವುಗಳ ಗೊಂದಣದೆ ವಿಷ್ಣು |
 ಸ್ತಂದನದ ಮಾಲುಕ್ಕೆಯೊಳೆ ಕೊಂದು ಕೊಲೆಯಾಡಿದಳ
 ಎಂದೆ ಚಿಕದೇವನೃಪನಿಂದು ಸೊಗವಾಲ್ಕುಂ ||

|| ೧೦ ||

ಒಂದು ದೆಸೆಯೊಳ್ ತರುಕರೊನ್ನ ಕಡೆಯೊಳ್ ಮೊಟಸ
 ರೊಂದೆಸೆಯೊಳಾರೆಯರ ಬಿಂದಮಳವಿಂ ಬೇ |
 ರೊಂದು ಬಲಾಯೊಳ್ ತಿಗುಳರೊಂದಿರವಿಸೊಳ್ ಕೊಡಗ
 ರೊಂದು ಕೆಲದೊಳ್ ಮಲೆವರೊಂದುವೆರೆದೆಲ್ಲರ್ ||
 ಸಂದಣಿಸಿ ಕಾಳೆಗಕೆ ಮುಂದುವರಿವನ್ನ ಮದ
 ಪಿಂದವರ ತಟ್ಟುಗಳ ಪಂದಲೆಗಳಂ ದಿ |
 ಗ್ವಂದಬಲಿಯಿತ್ತು ನಲವಿಸ್ತೆ ಚಿಕದೇವನೃಪ
 ಫಂದಮಿಗೆ ಪರ್ವಸಮನೊಂದಿ ಸೊಗವಾಲ್ಕುಂ ||

|| ೧೧ ||

ಶ್ರೀಪತಿಯ ಸೇವೆಯಿಂದೇ |
 ಈಪರಿಯೊಳ್ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮಮೆಸಗುತೆ ಶಾಸ್ತ್ರಾ ||
 ಲಾಪಂಗಳ ತತ್ವಾರ್ಥನಿ |
 ರೂಪಣದಿಂ ಪ್ರೇಮ್ತುಗಳೆವನುಕ್ರಮಾಂಕಂ ||

|| ೧೨ ||

ಓದಿ ತಿಳಿದೊಳ್ಳಿನಿಂದಂ |
 ವೇದಾಂತದ ತತ್ವಗತಿಯನೆಲ್ಲರುಳ್ಳಾಃವಂ ||
 ತಾದರದಿಂದಪ್ರತಿಮಂ |
 ಯಾದವಗಿರಿಯೊಡೆಯನಡಿಗೆ ಬಿನ್ನತೆಗೆಯ್ದಂ ||

|| ೧೩ ||

ಮೂವತ್ತುಂ ಬಿನ್ನ ಪದಿಂ |
 ದಾವೇದಾನ್ತಾರ್ಥ ತತ್ವಮನಿತುಂ ಸೊಗದೊಳ್ ||
 ಭಾವನೆಗೆ ಬರ್ಪಿನಂ ಚಿಕ |
 ದೇವಂ ಯದುಶೈಲನಾಥನಡಿಗುಸಿದ್ಧನಿದಂ ||

|| ೧೪ ||

ಪ್ರಪ್ತದೊಳ್ಳೆಲ್ಲರುಮುಷಾವಂ |

ತಪ್ರತಿಪತ್ಯಾದಿ ದೋಷಮಂ ಕಳೆದೊಬ್ಬಂ ||

ದಪ್ರತಿಮವೀರನರಪತಿ |

ಯುಪ್ರಾಸ್ಯತನಡಿಗೆ ಮಣೆದು ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ || ೧೫ ||

ಅದೆಂತೆನೆ:—

ಸ್ವಸ್ತಿ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜಾಧಿರಾಜಂ ರಾಜಸರಮೇಶ್ವರಂ ಘ್ರಾ
ಘ್ರತಾಪಸಪ್ರತಿಮವೀರನರಪತಿ ಶ್ರೀ ಚಿಕವೇವಮಹಾರಾಯಂ ಶ್ರೀರಂಗ
ಪಟ್ಟಣಮೋಳ್ ಸಿಂಹಾಸನಾರೂಢನಾಗಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೀಕ್ಷೆಯಂ ತಳೆದು
ದೇವಬ್ರಹ್ಮಣಸರಿಪಾಲನಮಂ ಪ್ರಧಾನಂಗೆಯ್ದು ಸಕಲ ಪ್ರಜೆಗಳಂ ಪಾಲಿ
ಸುತ್ತಿರ್ಪಿನಂ ; ಉತ್ತರದೇಶಮೊಳುದ್ವೈತ್ಯಚಂತ್ರನೆನಿಸಿ ಅಋವತ್ತುಂಸಾ
ಸಿರಂ ವಾರುವಂಗಳುಂ ಲಕ್ಕವೇಣಿಕೆಯುರ್ಕಾಳ್ಗಳುಂ ಬೆರಸು ನಡೆದು ಡಿಳ್ಳಿ
ಯು ನಾಡನನಿತುಮಂ ಕೊಳ್ಳೆಯೊಳಂ ಕಳ್ಳಗಾಳೆಗಮೊಳಂ ಜಳ್ಳಗೆಯ್ದು,
ವಿಜಯಾಪುರದವರಸಂ ಜಯಿಸಿ, ಅವರ ನಾಡುಬೀಡುಗಳಂ ಕೊಂಡು,
ಗೋಲಕೊಂಡೆಯನವನಂ ಬಂಡುಗೆಯ್ದು, ಅವನಿತ್ತ ಕಪ್ಪಮನೊಪ್ಪು
ಗೊಂಡು, ಆ ಸೊರ್ಕಿನಿಂ ಗಳ್ಳನೆ ಕನ್ನಡನಾಡಂ ಪೊಕ್ಕ ಶಿವಾಜಿಯಂ
ಅಜರಂಗಮೊಕ್ಕೊಡೆಗೆಡಿಸಿ, ಅವನ ಸೇನಾನಿಗೊಳೊ ಜೈತಜಿಕಾಟಕ
ರನಂ ಘೋಟಕಖುರಪುಟಂಗಳೆಂ ತೊತ್ತಬಿಡುಲಾಸಿ, ಮೂಗುಕಿವಿಕೊರೆ
ಲಾಕೆಯಾಕಾಲ್ಗಳುಂ ಖಂಡಿಸಿ, ಅತುಂಡುಗಂ ಪೇತುವಿಂಡುಗಳಂ ತಣಿ
ಯಿಸಿ, ಮತ್ತಮಾದಾದಜಿಕಾಡೆಯನಿಪನ ಅಣಲಂ ಕೊಯ್ದು, ಅಪನ್ನ
ಲೆಯಂ ಮನ್ನಿಯೊಳ್ ಮೆಚ್ಚಿಯಿಸಿ, ಆ ರಭಸದಿಂ ಶಂಭೋಜಿಯರಿ
ಭಯಾರ್ಣವಮೊಳ್ ಮುಱುಂಗಿಸಿ, ಅವಂಗೆ ನೆರವಾಗಿ ಬಂದ ಎಕ್ಕೊರ್
ಜಿಯ ಜನ್ಮವಂ ಸಾಕುಮಾಡಿ, ಅವನ ಮಹಾಪ್ರಧಾನನೆನಿಸುವ ಎಸವಂ
ತರಾವುನ ನಾಸಾಂಜ್ಞೇದನಂಗೆಯ್ದು, ಮತ್ತಮಾ ಶಂಭೋಜಿಗೆ ಕಪ್ಪವಿತ್ತುಂ
ಕೂಟಮಂ ಕಳಪಿ ಪೆಂಪುಗೆಯ್ದು ಗೋಲಕೊಂಡೆ ವಿಜಯಾಪುರದವರಂ
ಕೇಣಂಗೆಂಡು, ಅವರನಂಡಲೆವುದರ್ಕೆ ಡಿಳ್ಳಿಯಾಳ್ಳ ಮಹಾಪಾದುತಾಹ
ನೆನಿಸುವ ಅವರಂಗಶಾಹನಂ ಬರಿಸಿ, ಅವನಿಂದವರಿರ್ವರ ದೇಶಕ್ಕೊಂಗಳಂ

ಕವರ್ಧು ಕೈಸೆಱಿಗೊಂಡು, ಮತ್ತಮಾಮರಾಟರಾಟೋಪಮಂ ನಂಚಿ
ಮುಂಬರಿದು ಎಡಬಲದೊಳಿನಿಸಿನಿಸುಂ ಪೊಣರ್ದ ಮೊಪಸತಿಗುಳಕೊಡಗೆ
ಮಳೆಯಾಳನಾಡ ಮನ್ನೆಯರಂ ಬನ್ನಂಬಡಿಸಿ, ಈ ತೆಪದೊಳೆಣ್ಣೆಸೆಯಂ
ಗೆಲ್ಲು, ಸುಖಸಂಕಥಾವಿನೋವದಿಂದಿರುತ್ತೆ; ಚಿತ್ತದೊಳ್ ದಯಾರಸ
ಮುಣ್ಣೆಯಾಳೋಚಿಸಿದಂ :—

ಎಣ್ಣೆಸೆಯ ಪಗೆಗಳಡಂಗಿದುದುಂ ಪ್ರಜೆಗಳ್ಗೆ ರಾಜಕಭಯ
ಮಿಲ್ಲದೆಯುಂ, ದೇವತಾಪ್ರಸಾದದಿಂ ಮುಚ್ಚಿದಿಕೆಗಳುಂ ಬುದುದುಂ
ದೈವಿಕಭಯಮಿಲ್ಲದೆಯುಂ ಮಿವುರ್ದದುಂ, ಪ್ರಜೆಗಳನಿಬರುಂ ಇಹದೊಳ್
ಸೊಗವಾಲ್ದಪರ್. ಇವರ್ಗೆ ಪರಗತಿಯುಮಂ ಸಂಪಾದಿಸವೇಜ್ಜುವೆನ್ನ
ರಯ್ಯು,

ಶ್ಲೋ|| “ಮಾಂ ಹಿ ಪಾರ್ಥ ವ್ಯಸಾಶ್ರಿತ್ಯ |
ಯೇಪಿ ಸ್ಯುಃ ಪಾಪಯೋನಯಃ ||
ಪ್ರಿಯೋ ವೈಶ್ಯಾ ಸ್ತಥಾ ಶೂದ್ರಾ |
ಸ್ತೇಪಿ ಯಾನ್ತಿ ಪರಾಂ ಗತಿಮ್ ||”

ಎಂದು ಗೀತೆಯೋಳ್ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಂ ತಾನೇ ನಿರೂಪಿಸಿದ ತೆಪ
ದೊಳ್ ಪಿಂತಣ್ಣೆನಿತಾನುಂ ಪಾಪಿಗಳಾದೊಡಂ ಅವ ಜಾತಿಯೋಳ್ ಪುಟ್ಟ
ದೊಡಮಿಗಳುಂ ತತ್ಪಜ್ಞಾನದಿಂ ತನ್ನೊಳ್ಳಕ್ಕಿಗೈಯ್ದು ನಂಬಿದವರ್ಗೆ
ಮುಕ್ತಿ ತಪ್ಪದೆನ್ನೆಣಿಸಿ, ಅಕ್ಕರಮನಜಯದೊಕ್ಕಲಿಗರ್ಗಂ ಪೆಣ್ಣಕ್ಕಂ
ಸಕ್ಕದದಿಂ ತತ್ಪಜ್ಞಾನಮಪ್ಪದರಿದು, ಎಂದು—ಎಲ್ಲರುಮಜುವಂತೆ ಕನ್ನ
ಡವಾತಿನೊಳಂ ಮೆಲ್ಲುಡಿಗಳಿಂದೆ ಅಖಿಲತತ್ವಾರ್ಥಂಗಳಂ ಸಂಗತಿಗೊಳಿಸಿ,
ತಾನ್ತನ್ನ ಕುಲವೇವತೆಯಪ್ಪ ಯಾದವಗಿರಿ ನಾರಾಯಣನಡಿವಾರಿಗಳ್ಗೆ
ಬಿನ್ನಪಂಗೈಯ್ವ ನೆವದೊಳ್ ಮೂವತ್ತುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಂ ಪವಣ್ಣೆಯುಂ-
ಅವಜ್ಞಿ:—

ಒಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಅವಾಪ್ತಸಮಸ್ತಕಾಮನಾಂ ಶ್ರೀ
ಮನ್ನಾರಾಯಣಂ ಪರವ್ಯೂಹವಿಭವಾನ್ತರ್ಯಾಮೃತಾರ್ವಾಕವತಾರಂಗಳನಂಗೀ

ಕರಿಸಿಪ್ಪದು ಭಕ್ತಾನುಗ್ರಹಾರ್ಥಮೆಂದವನ ದಮಾತಿಶಯಮಂ ಪ್ರಕಟಿಸಿದಂ.

ಎರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನೇ ಜಗತ್ಕಾರಣನೆಂದು ನಿರೂಪಿಸಿದಂ.

ಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ಜಗತ್ಕಾರಣವಸ್ತುವಂ ತಿಳಿಯಕೂಡದೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ಪರಿಹರಿಸಿದಂ.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ಜಗತ್ಕಾರಣವಸ್ತುವಂ ತಿಳುವುದುಂ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೆಂದಮೇ ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸಿದಂ.

ಐದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನಿತುಂ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನೇ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ತೆಜನಂ ತಿಳುಪಿದಂ.

ಆಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳ್ ತೋರುವ ವಿರೋಧಂಗಳಂ ಮಾಣಿಸಿದಂ.

ಎಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಸಿದ್ಧಮಾಗಿ ನಾರಾಯಣಂಗೆ ಶರೀರಮಾದ ಜಗತ್ತು ಮಿಥ್ಯೆಯಲ್ಲು, ಸತ್ಯಮಾಗಿರ್ಪದೆಂಬುದುಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದಂ.

ಎಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಸ್ವಾಪ್ನದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂ ಪ್ರಪಂಚಂ ಮಿಥ್ಯೆಯೆಂದು ಭ್ರಮಿಸದಂತೆ ಕನಸಿನೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುಗಳಂ ತತ್ಕಾಲದೊಳ್ ಜಗದೀಶ್ವರನುಂಟುಮಾಟ್ಟುದುಂ ಸತ್ಯಮೆಂದುಪಪಾದಿಸಿದಂ.

ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಜಗಮಂ ವಿಷಮಮಾಗಿ ಸೃಜಿಸುವುದುಂ, ಜಗದೀಶ್ವರಂ ವಿಷಮನುಂ ನಿರ್ದಯನುಮಕ್ಕು ಮೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ತೀರ್ಚಿದಂ.

ಪತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಘಟಪಟಾದಿವೃಷ್ಟಾಂತದಿಂ ಜಗಕ್ಕೆ ಮೂಲುಂತೆಹದ ಕಾರಣಂಗಳ್ ಬೇರಿಬೇರಿನೊಳವೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ಚಿದಚಿದ್ವಸ್ತು ಶರೀರಕನಾದ ಜಗದೀಶ್ವರನೊರ್ದನೇ ಮೂಲುಂತೆಹದ ಕಾರಣಮಾಗಿರ್ಕುಮೆಂದು ಸಮಾಧಾನಂಗೆಯ್ದಂ.

ಇಂತು ಪತ್ತುಂ ಬಿನ್ನ ಪಂಗಳೊಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನೇ ಪರ
ಮದಯಾಳುವುಂ, ಜಗತ್ಪಾರಣನುಂ, ಅಪರಿಚ್ಛೇದ್ಯಮಹಿಮನುಂ, ಸಕಲ
ವೇದವೇದ್ಯನುಂ, ಅಶ್ವತ್ಥಚರಿತ್ರನುಂ, ಚೇತನಾಚೇತನಶರೀರಕನುಂ,
ಅಘಟಿತಾರ್ಥ ಘಟಕನುಂ, ಸರ್ವಸಮನುಂ ತ್ರಿವಿಧಕಾರಣನುಮೆಂದು
ತಿಳಿಸಿದುದುಂ ದೀಶ್ವರತತ್ವನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ದುಂ.

ಪನ್ನೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೊಳ್ ಜೀವತತ್ವಸ್ವರೂಪಮಂ ವಿವ
ರಿಸಿದಂ.

ಪನ್ನೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೊಳ್ ತತ್ವಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಮಂ ತೋಟಾ
ಸಿದಂ.

ಪದಿಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೊಳ್, ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಕಾರಮಂ
ಬಗೆಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಪದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೊಳ್ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದೊಳಿರ್ಪ ಪದಿ
ನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳ ನೆಲೆಯುಂ ನಿರ್ದಯಿಸಿದಂ.

ಪದಿನೈದನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೊಳ್ ಭೂಮಾಣ್ಡಲಪರಿಮಾಣಮಂ
ಗಣನೆಗೆಯ್ದುಂ.

ಪದಿನಾಱನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೊಳ್ ಸುಖಾನುಭವಸ್ಥಾನಮಾದೆ
ಭೂಸ್ವರ್ಗಂಗಳ ತೆಪ್ಪನನಜುವುಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಪದಿನೇಲನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೊಳ್ ದುಃಖಾನುಭವಸ್ಥಾನಂಗಳಾದ
ನರಕಂಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯುಂ ಬಿತ್ತರಿಸಿದಂ.

ಪದಿನೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೊಳ್ ಪಾಪಫಲಂಗಳ್ ಕ್ರೂರಮಾಗಿ
ವುರ್ವದೆಂದು ತೋಟು ಆ ಪಾಪಂಗಳನಿತುಂ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ಚರ
ಣಾರವಿಂದ ಭಕ್ತಿಯೊಳೇ ಪರಿಹರಿವುದೆಂಬುದನೆರ್ದೆಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಇಂತು ಪರತತ್ವಸ್ವರೂಪಮೆಂಬುದಾದಿಯಾಗಿ ಈವರೆಗೆಮೇಲಾಂ
ಬಿನ್ನ ಪದೊಳ್ ಪ್ರಾಕೃತ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಮಂ ಆ ತತ್ವಂಗಳಿಂ ಪುಟ್ಟಿದ ಬ್ರ
ಹ್ಮಾಣ್ಡವಿಸ್ತಾರಮಂ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದೊಳಿರ್ಪ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳ

ನೆಲೆಯಂ ಅವಱೋಳ್ ಭೂಮುಣ್ಣಲದ ಪರಿಮಾಣಮಂ ಭೂಸ್ವರ್ಗಗಳಂ
ನರಕಯಾತನೆಗಳಂ ಆಯಾತನಾಪರಿಹಾರೋಪಾಯಮಂ ಪೇಟ್ಟುಡಲಂದೆ
ಅಚಿತ್ತತ್ವಸ್ವರೂಪನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ದಂ.

ಇಂತು ಪದಿನೆಂಟುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳೆಂ ಈಶ್ವರಜೇತನಾಜೇತನಂ
ಗಳೆಂಬ ತತ್ವತ್ರಯಮಂ ನಿರೂಪಿಸಿದಂ. ಈ ಮೂಟುಂ ತತ್ವಂಗಳ ನೆಲೆ
ಯುಂ ವಿಚಾರಿಸೆ, ಚಿದಚಿತ್ತತ್ವಂಗಳೆರಡುಂ ಅಲ್ಪಸುಖಂಗಳುಂ ಅನಿತ್ಯಮು
ಮೆಂದು ಅವಱೋಳ್ ವೈರಾಗ್ಯಮುಂ ಈಶ್ವರತತ್ವಮೊಂದೇ ನಿರದಧಿಕಾ
ನಂದಮೆಂದು ಅದಱೋಳನುರಕ್ತಿಯುಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಇಂತು ವಿಷಯ
ವಿರಕ್ತಿಯುಂ ಪರಮಾತ್ಮಭಕ್ತಿಯುಂ ಪುಟ್ಟಿದವರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮು
ಪೇಕ್ಷಿತಮೆಂದು ಇನ್ನೀರಾಟುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಿಂದ ಬಿತ್ತರಿಸಿದಪಂ.

ಅದೆಂತೆನೆ:—

ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೋಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಪುರುಷಾರ್ಥಂಗಳೊಳ್
ಮೋಕ್ಷಮೇ ಪಿರಿದೆಂದು ಪಡಿಗಟ್ಟಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೋಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಕಾಸ್ತ್ರಂಗಳಿಂದಮೇ ಮೋ
ಕ್ಷೋಪಾಯಮುಂ ತಿಳಿಯುವೇಲ್ಪುದೆಂದೊರೆದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೋಳ್ ಲ್ಲಾ ತಂತ್ರಂಗಳೊಳೆಂ ಶ್ರೀ
ಪಾಂಚರಾತ್ರಮೇ ಪ್ರಬಲಪ್ರಮಾಣಮೆಂಬುದಂ ನಿಜಾಗೆಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೋಳ್ ಮೋಕ್ಷೋಪಯೋಗಿಯಾದ
ವಿಷಯವೈರಾಗ್ಯಂ ದುಃಖಮೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ನಿವಾರಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತಮೂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೋಳ್ ಕೇವಲಕರ್ಮದಿಂ ಮುಕ್ತಿ
ಯಿಲ್ಲೆಂಬುದಂ ದೃಢೀಕರಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೋಳ್ ಬಯಸಿದನಿತುಮನೀವ
ಸರ್ವೇಶ್ವರಂ ಮಿಕ್ಕ ಪುರುಷಾರ್ಥಮುಂ ಬಯಸಿದವರ್ಗೆ ಅವರ್ ಬಯ
ಸುವ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂ ಆಯಾಪುರುಷಾರ್ಥಮನೀವಂ, ಮೋಕ್ಷಮುಂ ಬಯಸು
ವರ್ಗೆ ಮನಮೊಲ್ದು ಮೋಕ್ಷಮನೇ ಸಂತೋಷದಿಂದಿವನೆಂಬುದಂ ಕಾಣಿ
ಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೈದನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೋಳ್ ಕಾಲಕರೈಸ್ತಭಾವಾದಿಗಳೆಂ
ದಮೇ ಆಪೇಕ್ಷಿತಫಲಮಕ್ಕುವೆಂಬ ಭ್ರಮೆಯಂ ತೊಲಗಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತಾಟನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೋಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಂಗಲ್ಲದೆ
ಮಿಕ್ಕಿನವರ್ಗೆ ರಕ್ಷಣಸಾಮರ್ಥ್ಯಮಿಲ್ಲೆಂಬುದಂ ಸೊಲ್ಲಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೇಟನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೋಳ್ ಮೋಕ್ಷಮಂ ಬಯಸುವಂ
ತನ್ನ ದೋಷಂಗಳನೆಣಿಸಿ ಅಕ್ಕವೇಡ ಭಗವದ್ಗುಣಂಗಳನೆ ಎಣಿಸಿ ಧೈರ್ಯ
ಮಾಗಿರ್ಪುದೆಂದು ಏರ್ಪಡಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೋಳ್ ಸಂಸಾರದ ಬೇರೆನಿಸಿದ ಅವಿ
ದ್ಯಾಕರ್ಮವಾಸನಾರುಚಿಪ್ರಕೃತಿಸಂಬಂಧಂಗಳಂ ಜಗದೀಶ್ವರಂ ತಾನೇ ಬಿಡಿ
ಸುವನೆಂಬುದಂ ಪ್ರಕಾಶಂಗೆಯ್ದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೋಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ
ದಿವ್ಯರೂಪಂ ಅವ್ಯಾಕೃತಮಾಗಿ, ಮುಕ್ತಭೋಗ್ಯಮಾಗಿರ್ಪದೆಂಬುದಂ ಅ
ನುವದಿಸಿದಂ.

ಮೂವತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪದೋಳ್ ಪರವಾಸುದೇವನೂಟಿಗಂ
ಮುಕ್ತರ್ಗೆ ಪರಮಭೋಗ್ಯಮಾಗಿರ್ಪದೆಂಬುದಂ ಪೇಟ್ಟಿ, ಕೃತಿಯಂ ನೆಜ
ವೇಪಿಸಿದಂ.

ಅವೆನ್ನಿನೆ:-

॥ ಒಂದನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ. ॥

ಪರವಾಸುದೇವ ಭಕ್ತರ |

ಪೊರೆಯಲ್ ವ್ಯೂಹಾದಿಭಾವನುಂ ತಳೆದೈಯಿಂ ||

ದೊರೆದು ಯದುಶೈಲನಾಥನ |

ಚರಣಾಬ್ಜಕೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನಪ್ರತಿಮಾಂಕಂ || ೧೬ ||

ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಾ ! ನೀಂ ಶ್ರಿಯಾಪತಿಯುಂ ಅವಿಲಮೋ
ವಪ್ಪತ್ಯನೀಕನುಂ ಸಕಲ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಾಕರನುಂ ಅವಾಪ್ತಸಮಸ್ತಕಾಮ
ನುಪಿಸಿ ವೈಕುಂಠಮೊಳ ದಿವ್ಯಮಹಿಷೀವರ್ಗಸಮೇತನಾಗಿ ಅನಂತಗ
ರುಹವಿಸ್ತರ್ದೇನಾದಿ ನಿತ್ಯಗಂ ಮುಕ್ತಗಂ ನಿನ್ನ ಸೇವಾಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ
ಮೊಳ ಸವವಧಿಕಾಸುಂದರನಸಗುತ್ತಿ ಚಿತ್ತಮೊಳ ಪೊಣ್ಣಿದ ಆಕಸ್ಮಿಕ
ವಯಿಯಿಂ ಪ್ರಳಯಕಾಲಮೊಳವ್ಯಕ್ತಸೂಕ್ಷ್ಮಪ್ರಕೃತಿಯೊಳಡಂಗಿ ಮೇಣ
ಮೊಳ ಮಗಿದ ಚಿನ್ನಮೆರೆವುಡಿಯಂತೆ ರೂಪಪಾದಿರ್ವ ಬದ್ಧಾತ್ಮವ
ರ್ಗವುಂ ಏತ್ಯ ಮುಕ್ತರುತೆ ಮೋಕ್ಷಾನುವಮೊಳಿರಿಸನೇಅಪ್ಪಿದೆಂದು ನಿನ್ನ
ಸತ್ಯನುಕಲ್ಪವಿಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳಪೊಕ್ಕು ಮಹವಹುಕಾರಗಳಂ ಪಂಚತ
ನ್ಮಾತ್ರೈಗಳಂ ಸಪ್ತ ಮಹಾಭೂತಂಗಳನುಂಟುವೂಡಿ ಅವಲಿಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಂ
ಹಮನೊಡರ್ಚಿ ಅವಲಿಂ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಸುರರುಂ ನರರುಂ ತಿರೈಕ್ಕುಗಳುಂ
ಸೂವರಂಗಳುಮೆಂದು ನುಲ್ಕುಂ ತೆಪಿಮೊಳವರವರ ಪೂರ್ವಕರ್ಮಾನು
ಗುಣಮಾದ ದೇಹಂಗಳಂ ತತ್ತದ್ವೇಮೋಚಿತಮಾದ ಜ್ಞಾನಶಕ್ತ್ಯಾದಿ
ಗಳಮನಿತ್ತು ನೀನಿತ್ತಕರಣಕಳೆಬರಾದಿಗಳಿದೆ ಅವರ್ ಎನುನುಂ
ಪೊಂದುವಂ ಎಸಗಿ ಪುರುಷಪಾಯದಂತೆ ತಕ್ಕುದಿದು ಮಿಕ್ಕುದಿದು ಎಂದು
ತಿಳಿಪುಸುವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನಿತ್ತು ಕರುಣಿಸಿವೈ. ಅಂತಾಮೊಹಂ ಒಡಯ
ನಾಣತಿವಿಡಿದು ನಡೆಯಲಾಳಿದ ಜಡರೆಡರು ಬಿಡಿಸಿ ಕಾಪಿಡಲ್ಕೆ ಅವರೊ
ಡನೆ ಇವ್ವಿನೆಂದು ಮೂರ್ತಿತ್ರಯಮುಖ್ಯಮೊಳಂ ಪ್ಲೇರಾಬ್ಧಿಯೊಳಂ ಸಗ್ಗಂ

ಮೊದಲಾದ ಬಿಡುಗಡ್ಡೆ ಬಿಡುಗಡೆಗಳೆಂ ನಿಂದೈ. ಅಂತಾದೊಡಂ ದೇವರಂ ಮುನಿಗಳ್ ಯೋಗಿಗಳ್ ಮಲ್ಲದೆ ಮಿಕ್ಕಮನುಜಾದಿಗಳ್ ಪತ್ತಿ ಸಾರಲುಂ ಸಲ್ಲದುದಲುಂ ಮನುಜರೋಳಾಬಾಲಗೋಪಾಲಕರ್ಗಂ ಕಲು ತುಲು ಕರಡಿ ಮುಸು ಕೋಡಗಂ ಮೊದಲಾದ ತಿಕ್ಕಗ್ಜಾತಿಗಳ್ ಸೇರಿ ಬರ್ದುಂಕುವಂತೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾಧ್ಯವತಾರಂಗಳಂ ತಳೆದೈ. ಅಂತಾದೊಡ ಮಾಯಾ ದೇಶದೊಳಂ ಆಯಾ ಕಾಲದೊಳಂ ಇರ್ಪರ್ಪಲ್ಲದೆ ಉಪದರ್ಶಿ ಉಪಕಾರಮಲ್ತೆಂಬುದಲುಂ ಸರ್ವದೇಶಸರ್ವಕಾಲಸರ್ವಾಸ್ಥೆಯೊಳಿರ್ಪ ಸ ರ್ವಜೇತನಾಜೇತನವರಗ್ಗದೊಳ್ ವ್ಯಾಪಿಸಿದುರ್ ಮನೋವಾಕ್ಯಾಯಂಗಳಂ ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತೆ ಅನ್ತರ್ಯಾಮಿಯೆನಿಸಿದೈ. ಅಂತಾದೊಡಂ ಎತ್ತಾನುಂ ಓರ್ವಂ ಗೆ ಅನೇಕಜನ್ಮಸಾಧ್ಯಯೋಗಭ್ಯಾನ್ ವಿಷಯನೆಂಬುದಲ್ಲದೆ ಮಿಕ್ಕಿಲ್ಲರ್ಗಂ ಒಡನಿದುರ್ ಇಲ್ಲದಂತಾದುದಲುಂ ಸಕಲಜನಮುಂ ಚೆರ್ಮಜಪ್ಪುಸ್ಸಿಂ ದಮೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿ ತಂತಮ್ಮ ಮನಮೆಳಸಿದ ಸೇವೆಗಳನೆಸಗಿ ಕೃತಾರ್ಥ ರಪ್ಪಂತೆ ಸರ್ವಸುಲಭಮೆನಿಸಿದ ಅರ್ಚಾವತಾರಮನೆಸಗಿ ಕೆಲವುಂ ಕಾಲಂ ಸತ್ಯಲೋಕದೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂ ಪೂಜೆಗೊಂಡು ಬಲಾಕ್ಕೆ ಸನತ್ತುಮಾರಂ ಗೊಲ್ದು ಆತನೊಡನುತ್ತರಬದರಿಕಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವ್ವಾಪ್ತ ರೋಪದೇಶ ದೇಶಿಕನೆನಿಸಿ ನಿನ್ನ ರೂಪಾಂತರಮಾದ ¹ನರಮುನಿಯಿಂದ ಚರ್ಚನೆಡೆತ್ತು ಮತ್ತಮಾ ಕರ್ಣಾಟಮಂಡಲಮಂಡನಮೆನಿಸಿ ಯದುಶಿಖ ರಿಶಿಖರಮಂ ನೆಲೆವೀಡುಗೊಂಡು ನಿಂದು ಸಕಲಜನರಕ್ಷಣದೀಕ್ಷಿತನೆನಿ ಸಿದೈ. ಅಂತು ಸರ್ವಜನ ಸಾಧಾರಣಮಲ್ಲದೆ ಈ ಯದುವಂಶದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದವರ್ಗೆ ಕುಲದೇವತೆಯೆನಿಸಿ ದಯಾವಿಶೇಷದಿಂ ಪೊರೆವನಪ್ಪುದಲುಂ ದೆನ್ನೊಳಂ ಅಕಾರಣಕರುಣಾಬ್ಧಿಕಲ್ಲೊಲಂಗಳಂ ಕವಿಸಿ ಮನ್ನಿಪುದು ಮನ್ನಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

|| ಎರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ||

ಸಿರಿಯರಸ ನೀನೆ ಜಗಮಂ |

ಪರಿವಿಡಿಯಿಂ ಪಡೆದು ಪೊರೆದು ಪೊಡೆಯೊಳ್ ಕೊಳ್ಳೈ ||

ಪರಬೊಮ್ಮಮದಪಾನೆಂದೀ |

ನರಪತಿ ಯದುಗೋತ್ರಪತಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ || ೧೭ ||

ಪರಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಾ! ಈಜಗಮಾನ ವಸ್ತುವಿನಿಂ ಪುಟ್ಟುವುದು, ಆವುದಪಿಂ ಬರ್ಮಂಕೆಪುದು, ಆವುದಪಿಂಗಳಡಂಗುವುದು, ಆ ವಸ್ತುವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೆಂದು ಕುಳುಪುಗೆಯ್ದು, ಇಂತಪ್ಪ ಜಗತ್ತಾರಣವಸ್ತುವುಂ ನೀನೇ ಎಂದು ವೇದಾಂತಂಗಳ್ ಪಲವುಂ ತೆಲದೊಳ್ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಶೇಷಶಬ್ದಂಗಳಿಂ ನಿನ್ನನೆ ಪೊಗಲ್ಪುವು. ಇಂತಿರ್ಪ ನೀಂ ಮಹದಾದಿ ತತ್ತ್ವಕ್ರಮದಿಂ ಪಣ್ಣು ಮಹಾಭೂತಂಗಳನುಂಟುಮಾಡಿ ಅವಪಿಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಣಮಂ ಸಮಮ ಅವಪಿಂಗಳ್ ಬ್ರಹ್ಮಾವಿಮೇವತೆಗಳಂ ಸೃಜಿಸಿ ಅವರವ ಗೊಂಪೊಂದಧಿಕಾರಮಂ ಮಿತಮಾಡಿ ಕೆಲಂಬರಂ ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿ ಸಂಹಾರಂಗಳಪ್ಪ ನಿನ್ನೊಲಗದೊಳ್ ನಿಯಮಿಸಿವೈ. ಅವರುಂ ಜಗದೊಳೇಕದೇಶಮಂ ನಿನ್ನನುಮತಿವಿಡಿದು ಪುಟ್ಟಿಪುದುಂ ಪೊವೆವುದುಂ ಅಲಾಯಿಪುದುಂ ಅಗಿರ್ಪದಪಿಂ ಅವರಂ ಕೊಂಡಾಡುವೆಡೆಯೊಳ್ ನಾಲ್ಕೊಗನೇ ಜಗತ್ತಾರಣಮೆಂದುಂ ರುದ್ರನೇ ಜಗತ್ತಾರಣಮೆಂದುಂ ಕೊಂಡಾಡುವರ್. ಈನೆಲೆಯುಂ ತಿಳಿಯದವರ್ ಭ್ರಮಿಸುವರ್. ಓರ್ವನಂ ಸ್ತುತಿಗೆಯ್ದು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಿಲ್ಲದೆ ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಮಂ ಪೇಟ್ಟಿಡೆಯೊಳ್ ವಿಚಾರಿಸೆ, ಆದಿಯೊಳ್ ನಾರಾಯಣನೊರ್ವನೇ ಉಪಾದಿರ್ಪನೆಂದುಂ ಅವನ ನಾಭಿಪದ್ಮದೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮನೊಗೆದನೆಂದುಂ ಅವನ ಪಣೆಯ ಬೆಮರಿಂ ರುದ್ರಂ ಪುಟ್ಟಿದನೆಂದುಂ ಪೇಟ್ಟಿದಪಿಂ ನೀನೇ ಜಗದಾದಿಕಾರಣಮಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೆಂಬುದಂ ಸಾತ್ವಿಕರಿಂ ತಿಳಿದೆನ್ನತಾಪತ್ರಯಮಂ ಕಳೆಯಲೆಂದು ನಿನ್ನ ಡಿನೆಲಲಂ ಸೇರಿದೆಂ; ಎನ್ನಂ ತಣ್ಣುಗೊಳಿಪುದು ತಣ್ಣುಗೊಳಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

|| ಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ ||

ಅಗಣಿತಕಲ್ಯಾಣಗುಣಾ !

ದಿಗಳಂತೆಂದಳವುಗೆಯ್ಯಲರಿದಾದೊಡಮೇಂ ||

ಬಗೆವುಗುವೈ ನೀನೆಂದಾ !

ಜಗದಾಣ್ಣಂಗೆಣ್ಮನಾಣ್ಣನೆಹಕದೊಳೊಪ್ಪಿದಂ || ೧೮ ||

ಅಪ್ರಮೇಯಾ ! ಜಗದೊಳ್ ಪ್ರಮೇಯಮೆನೆ—ತಿಳಿಯಲ್ತಕ್ಕೆ ವಸ್ತು. ಆ ವಸ್ತುವಂ ತಿಳಿವ ಪ್ರಮಾಣಂಗಳ್ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆಂದುಂ, ಅನು ಮಾನಮೆಂದುಂ, ಶಬ್ದಮೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಪನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವ ಳೊಳ್ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನೆ—ಇನ್ದ್ರಿಯಾಕ್ಷರಂಜನ್ಮದಿಂ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು. ಇಮಮಾಱುಂ ತೆಪನಾಗಿರ್ಕುಂ ಅದೆಂತೆನೆ:—ಕಣ್ಣೆಹರಿದೊಂದು ವಸ್ತು ವಂ ನೋಡೆ ಈ ವಸ್ತು ಕಾಣದಿದು ಬಿಳಿದು ಎಂಬಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟು ವ ತಿಳಿವು ಹಾಪ್ಪುಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಸ್ತದು. ಕಿವಿಯಿಂದಾಲಿಸ, ಇದೀಬಗೆಯ ದನಿ ಇದೀಬಗೆಯ ನುಡಿ ಇದೀಹರಿದುಕ್ಕರು ಎಂದಿವು ಮುಂತಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಶ್ರಾವಣಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಸ್ತದು. ನಾಲಗೆಯಿಂ ಸವಿಯೆ, ಇದು ಮ ಧುರಂ ಇದು ಪುಟು ಇದುಪುರ್ ಎಂದಿವು ಮುಂತಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಜಿಹ್ವಾಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಸ್ತದು. ನಾಸಿಕದಿಂದೊಂದನಾಘ್ರಾಣಿಸೆ, ಇದು ನ ಲ್ಗಂಪು ಇದು ಪೊಲಸುಗಂಪು ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಘ್ರಾಣಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಸ್ತದು. ಮೆಯ್ದೊವಲಂಸೋಂಕೆ ಇದು ಬಿಸುವು ಇದು ತಣ್ಣು ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಸ್ಪರ್ಶನಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಸ್ತದು. ಮನಸ್ಸಿನೊಳ್ ಭಾವಿಸೆ, ತನಗಿಗಿಗಳ್ ಸುಖಮಾಗಿರ್ಕುಂ, ಈಗಳ್ ಮುಃ ಖಮಾಗಿರ್ಕುಂ ಎಂಬಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಮಾನಸಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೆನಿಸ್ತದು. ಇಂತು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮಾಱುಂತೆಪನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅನುಮಾನ ಮೆಂಬುದು—ಪೆಹಿತೊಂದುವನುಟುದು ತಾನೊಂದೆಡೆಯೊಳಮಿರದವಸ್ತು ವಂ ಕಂಡು ಆಯೆಡೆಯೊಳ್ ಪೆಹಿತೊಂದ ತಿಳಿವುದು. ಅದೆಂತೆನೆ:— ಬಿಂಕಿಯನುಟುದು ಪೊಗೆಯಿರದೆಂಬ ನೇಮವಂ ಅಡಿಗೆವನೆಯೊಳ್ ನಿಶ್ಚ

ಯಂಗೆಯ್ದು ಬೆಟ್ಟ ಮೊದಲಾದ ಪೆಟತೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಪೊಗೆಯಂ
ಕಂಡು ಅಲ್ಲ ಬೆಂಕಿಯುಂಟೆಂದು ತಿಳಿವುದು ಅನುಮಾನಪ್ರಮಾಣಮೆನಿ
ಪುದು. ಶಬ್ದಪ್ರಮಾಣಮೆನೆ:—ಇದರ್ಥದನ್ನಿರ್ದಂತೆ ತಿಳಿಪುವ ನುಡಿ.
ಅದುಂ ಲೌಕಿಕಮೆಂದುಂ ವೈದಿಕಮೆಂದುಂ ಎರಡುಂ ತಿಳಿಸಾಗಿರ್ಕುಂ.
ಲೌಕಿಕಮೆಂಬುದು ಲೋಕದೊಳಾಪ್ತರ್ ನುಡಿವ ನುಡಿ. ವೈದಿಕಮೆಂ
ಬುದು ವೇದಂ ಮೊದಲಾದ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ವಿಧೈಗಳ್. ಈ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾನು
ಮಾನಶಬ್ದಂಗಳೆಂಬ ಮೂರುಂ ಪ್ರಮಾಣಂಗಳೆಂದಂ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪ
ರೂಪಗುಣ ವಿಭವಾದಿಗಳೊಳಿನಿಸಿನಿಸಂ ತಿಳಿವುದಲ್ಲದೆ, ಇಂತೆಂದು ಪರಿಚ್ಛೇ
ದಂಗೆಯ್ದುಬರಿದಾದುದುಂ ನೀನಪ್ರಮೇಯನೆನಿಸುವೈ. ಆದೊಡಂ
ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಸುಲಭತೆಯಂ ಮೆಹಿದೆನ್ನೆರ್ದೆವನೆಯೊಳ್ ನೆಲೆಗೊಂಬುದು
ನೆಲೆಗೊಂಬುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುತ್ಥೆಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ. ॥

ವೇದ ತದೇಕಾರ್ಥಪುರಾ |

ಣಾದಿಗಳೊಳ್ ವ್ಯಕ್ತಮಾಗಿ ತೋರ್ಪೈ ನೀನೆಂ ||

ದಾದರದಿಂದೆ ಸುಶೀಲಂ |

ಯಾದವಗಿನಾಥನಡಿಗೆ ಬಿನ್ನ ತಿಗೆಯ್ದಂ

॥ ೧೯ ॥

ಸಕಲವಿದ್ಯಾ ಪ್ರವರ್ತಕಾ ! ವಿದ್ಯೆಗಳ್—ವೇದಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ
ಅಂಗಂಗಳಾಯಿಂ, ತರ್ಕಮುಂ, ಮೀಮಾಂಸೆಯುಂ, ಪುರಾಣಮುಂ, ಧರ್ಮ
ಶಾಸ್ತ್ರಮುಂ, ಅಯುರ್ವೇದಮುಂ, ಧನುರ್ವೇದಮುಂ, ಗಾಂಧರ್ವಮುಂ,
ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಮುಮೆಂದು ಪದಿನೆಂಟುಂ ತೆರಿಗಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವಲೋಕ್
ಖುಗ್ಯಜುಸ್ಸಾಮಾಫರ್ದಣಂಗಳೆಂಬ ನಾಲ್ಕುಂ ವೇದಂಗಳುಂ ಪೂರ್ವಭಾಗದೊ
ಳ್ ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮಮುಂಬ ತ್ರಿವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸಾಧನಮಾದ ಕರ್ಮಮುಂ ಪೇಚ್ಚು
ದು; ಉತ್ತರಭಾಗದೊಳ್ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪ ರೂಪ ಗುಣ ವಿಭವಾದಿಗಳಂ ಪೇ
ಚ್ಚು ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮುಂ ತೋಜಿಸುಗುಂ. ಅಂಗಂಗಳೊಳ್ ಶಿಕ್ಷೆಯೆಂ
ಬುದು—ಸ್ವರವರ್ಣಮಾತ್ರಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ವ್ಯಾಕರಣಮೆಂ
ಬುದು—ಪ್ರಕೃತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಾದಿ ಮುಖದಿಂದ ಅರ್ಥಮುಂ ಪೇಚ್ಚು ಪದಂ
ಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಭಂದಸ್ಸೆಂಬುದು—ಗಾಯತ್ರಿತ್ರಿಷ್ಟುಪನುಷ್ಟು
ಪ್ತು ಮೊದಲಾಪ ಭಂದೋಲಕ್ಷಣಮುಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಕಲ್ಪಸೂತ್ರ
ಮೆಂಬುದು ವೇದೋಕ್ತ ಕರ್ಮಪ್ರಯೋಗಮುಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು.
ಜ್ಯೋತಿಷಮೆಂಬುದು ಕರ್ಮಾಚರಣಕ್ಕೆ ಕಾಲಮುಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು.
ವೇದಪುರುಷಂಗೆ ಭಂದಸ್ಸು ಪಾದಂಗಳುಂ, ಕಲ್ಪಸೂತ್ರಂ ಕೆಯ್ಗಳುಂ,
ವ್ಯಾಕರಣಂ ಮೊಗಮುಂ, ಶಿಕ್ಷೆ ಛಾಣಮುಂ, ಜ್ಯೋತಿಷಂ ಕಣ್ಗಳುಂ,
ನಿರುಕ್ತಂ ಕಿವಿಗಳುಮಾಗಿರ್ಪುದಜ್ಞಂದಿನಾಯುಂ ವೇದಾಂಗಂಗಳೆನಿವುದು.
ತರ್ಕಮೆಂಬುದು—ವೇದಾರ್ಥಂಗಳಂ ಯುಕ್ತಿಗಳಿಂ ನೆರೆಗೆಯ್ದುದು-
ಮೀಮಾಂಸೆಯೆಂಬುದು—ವೇದಾರ್ಥಂಗಳಂ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತ ರೂಪ
ದಿಂ ವಿಚಾರಿಸಿ ನಿಶ್ಚಯಂಗೆಯ್ದುದು. ಪುರಾಣಂಗಳೆಂಬುವು—ಜಗತ್ಪ್ರ

ಸ್ವಿಯಂ ಸಂಹಾರಮಂ ಮನ್ವಂತರಂಗಳುಮಂ ವಂಶಮಂ ವಂಶದೊಳ್
 ಪುಟ್ಟಿದವರ ಚರಿತ್ರಮುಮಂ ಪೇಟ್ಟಿಬ್ರಾಹ್ಮಂ ಪಾದ್ಯಂ ಮೊದಲಾದ ಪದಿ
 ನೆಂಟುಂ ತೆಜನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಮೆಂಬುದು—ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರ
 ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಂಗಳಂ ಪೇಟ್ಟಿ ಮನು ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯಂ ಮೊದಲಾಗಿ ಪದಿ
 ನೆಂಟುಂ ತೆಜನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಆಯುರ್ವೇದಮೆಂಬುದು—ವ್ಯಾಧಿನಿದಾನಚಿ
 ಕಿತ್ಸಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವದು. ಧನುರ್ವೇದಮೆಂಬುದು—ಅಸ್ತ್ರಶಸ್ತ್ರ
 ಪ್ರಯೋಗೋಪಹಾರಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವದು. ಗಾಂಧರ್ವಮೆಂಬುದು—
 ನೃತ್ಯಗೀತ ವಾದ್ಯಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವದು. ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಮೆಂಬುದು—
 ಪ್ರಜಾಪರಿಪಾಲನಾದಿ ರಾಜನೀತಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವದು. ಈ ಪದಿನೆಂಟು
 ವಿಧ್ಯೆಗಳಂ ನೀನೇ ಲೋಕಹಿತಾರ್ಥಮಾಗಿ ನೆಗಟ್ಟಿದುದದಿಂ ನೀನೇ ಸಕ
 ಲವಿದ್ಯಾಪ್ರವರ್ತಕನೆನಿಸುವೈ. ಇನಿತುಂ ವಿದ್ಯೆಗಳೊಳಂ ಪ್ರಧಾನಮಾದ
 ವೇದಾಂತದೊಳ್ ಪ್ರಕಾಶಮಾದ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಪಿ ಎನ್ನ ಮನದ
 ಜಡಂ ಕಳೆದು ನಿನ್ನ ಡಿಯೊಳ್ ಜ್ಞಾನಭಕ್ತಿಗಳಂ ಬಲಿಯಿಪುದು ಬಲಿಯಿ
 ಪುದನನ್ನಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಐದನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ. ॥

ಸಕಲಜಗದ್ವ್ಯಾಪಾರಂ ।

ಸಕಲಾತ್ಮಕ ನಿನ್ನ ದಾಗೆ ವೇದಂ ಸಕಲಂ ॥

ಪ್ರಕಟವುದು ನಿನ್ನನೆಂದಾ ।

ಸುಕಲಂ ಯದುತ್ತೇಲಪತಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೨೦ ॥

ಸಕಲ ವೇದವೇದ್ಯಾ ! ವೇದಂಗಳ್ — ಪೂರ್ವಭಾಗದೊಳ್
ಯಜ್ಞಾದಿ ಸತ್ಕರ್ಮಗಳಂ ಸಾಂಗಮಾಗಿಯಾಚರಿಸುವ ಕ್ರಮಮಂ, ಅದ
ಐತೊಳ್ ಬರ್ಪ ಫಲಮಂ ಪೇಲ್ವುದು; ಉತ್ತರಭಾಗದೊಳ್ ಸಂಸಾರ
ಮಂ ಜಹಿದು, ಜೀವಸ್ವರೂಪಮಂ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ವರೂಪಮಂ ನಿರೂಪಿಸಿ,
ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮಂ ವಿಧಿಸಿ, ಮೋಕ್ಷಾನಂದಮಂ ಪೊಗಲ್ವುದು. ಇಂತು
ನಾನಾವಿಧಮಾಗರ್ಪ ವೇದಮನಿತುಂ ನಿನ್ನನೇ ಪೊಗಲ್ವುದೆಂದು ಪಿರಿ
ಯರ್ ಪೇಲ್ವರ್. ಆ ನೆಲೆಯಂ ಭಾವಿಸೆ, ಲೋಕದೊಳ್ ಕೈವಾರಿಗಳ
ರಸನಂ ಪೊಗಲ್ಪಡೆಯೊಳ್ ನಾಡುಬೀಡುಗರ್ ಆರಸನಾಣತಿನಿಡಿದು
ನಡೆವ ಬಗೆಯಂ, ಅದಕೊಲ್ದರಸನವರ್ಗೆ ತಕ್ಕುದನೀವ ಬಗೆಯಂ,
ಅಳ್ಗಳ ನೆಲೆಯಂ, ಆರಸನ ನೆಲೆಯಂ, ಅರಸನ ಸಮ್ಮುಖಮಂ ಪಡೆವ
ತೆಱನಂ, ಸಮ್ಮುಖದೊಳರ್ಪರ ಸುಖಮಂ ಬಣ್ಣಿಸಿದೊಡಂ ಆರಸನನೆ
ಪೊಗಲ್ವರೆಂಬರ್. ಇಂತು ವರ್ಣಾಶ್ರಮದವರೆನಿಪ ನಿನ್ನ ನಾಡುಬೀಡು
ಗರೊಡರ್ಚುವ ಯಜ್ಞಾದಿ ಕರ್ಮಗಳೆನಿಪ ನಿನ್ನಾಣತಿಯೊಲಗಮಂ,
ಅದಕೊಲ್ದು ನೀಂ ಕೊಡುವ ವಿಹಿಕಾಮುಷ್ಮಿಕ ಫಲಮೆನಿಪ ಜೀವಿತಮಂ,
ಜೀವಾತ್ಮರೆನಿಪ ನಿನ್ನೊಲಗದವರ ನೆಲೆಯಂ, ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೆನಿಪ ನಿನ್ನ
ನೆಲೆಯಂ, ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮೆನಿಪ ನಿನ್ನ ಸಮ್ಮುಖಮಂ ಪಡೆಯ
ಲ್ತಕ್ಕ ನಡತೆಯಂ. ಮೋಕ್ಷಾನಂದಮೆನಿಪ ನಿನ್ನ ಸಮ್ಮುಖದೊಳರ್ಪರ
ಸುಖಮಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದುಃಂದೀವೇದಮೆಲ್ಲಮುಂ ನಿನ್ನನೆ ಪೊಗಲ್ವು
ದೆಂಬುದು ಸಿದ್ಧಂ. ಈರ್ಯಥಮಂ ಚಿತ್ತದೊಳೆಟ್ಟೇ

“ ವೇದೈಶ್ವ ಸರ್ವೈರಹಮೇವ ವೇದ್ಯಃ ”

ಎಂದು ಗೀತೆಯೊಳ್ ಪೇಟ್ಟುದು. ಇಂತು ವೇದವೇದ್ಯನಪ್ಪ ನಿನ್ನತಿಶಯ
ಮನೆ ಸಕಲಸ್ತ್ರೋತೀತಿಹಾಸಪುರಾಣಾಗಮಂಗಳುಂ ಬಣ್ಣೆವುವು. ಬಣ್ಣೆಸಿ
ಯುಂ ಕಡೆಗಾಣಲಾಱವೆನೆ, ಮಿಕ್ಕಿನ ಮಾನಸರ್ ಸ್ವಯತ್ನದಿಂ ನಿನ್ನ
ನೆಲೆಯಂ ತಿಳಿದು ಭಜಿಸಿ ಕಡೆಗಾಣಬೆಂಬುದು ಮನೋರಥಮಾತ್ರಮೆ.
ಅದಲಿಂ ನೀನೆ ದಯೆಗೆಯ್ದು ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಪಿ ಎನ್ನಂ ನಿನ್ನೊ
ಲಾಗದವನೆನಿವುದೆನಿವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

|| ಅಜನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ||

ಪಡಿಬರಿಸಿ ತೋರ್ಪ ವೇದದ |

ನುಡಿಗಳುಮವಿರುದ್ಧ ಮಕ್ಕುಮುಪದೇಶದೊಳೆಂ ||

ದಡಿಗೇರಿಗಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದಂ |

ಪೊಡೆಯಲರಂಗರಿನೃಪಾಲಮಸ್ತ ಕಶೂಲಂ || ೨೧ ||

ಅದ್ಭುತಚರಿತಾ! ವೇದಂಗಳ್ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪರೂಪಗುಣವಿಭಂ-
ವಂಗಳಂ ಪಲವೆಡೆಯೊಳ್ ಪಲವುಂ ತೆಪದಿಂ ಪೇಟ್ಟು ತಿಳುವುಗುಂ.
ಗುರುಮುಖದಿಂ ಕೇಳ್ವರ್ಗೆ ಈಯರ್ಥಂ ಸುವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ ತೋರ್ಕುಂ.
ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಬಲದಿಂದೂಹಿಸುವರ್ಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ತೋರ್ಕುಂ.
ಅದೆಂತೆನೆ:- ನಿನ್ನಂ ಸಗುಣನೆಂದುಂ ನಿರ್ಗುಣನೆಂದುಂ, ಪಿರಿದರ್ಕಂ ಪಿರಿ-
ಯನೆಂದುಂ ಕಿಱಿದರ್ಕಂ ಕಿಱಿಯನೆಂದುಂ, ಸಾಕಾರನೆಂದುಂ, ನಿರಾಕಾರ-
ನೆಂದುಂ, ಅವಾಚ್ಯನಸಗೋಚರನೆಂದುಂ, ವೇದವೇದ್ಯನೆಂದುಂ, ಪುಟ್ಟು-
ಪೊಂದುಗಳಿಲ್ಲದವನೆಂದುಂ, ಮತ್ಸ್ಯಾದಿರೂಪಂಗಳೆಂ ಪುಟ್ಟಿದವನೆಂದುಂ,
ಪೇಱಿ ಮಂದಮತಿಗಳ್ಗೆ ವಿರೋಧಂ ತೋರ್ಪುದಾಂ ನಿಶ್ಚಯಂ ಪುಟ್ಟಿದು.
ಪಿರಿಯರುಪವೇಶದಿಂ ತಿಳಿವರ್ಗೆ ಈ ವಿರೋಧಮೆಂದುಂ ತೋರುದು. ಸಗು-
ಣನೆನೆ-ವಾಕ್ಸಲ್ಯಾದಿ ಗುಣಂಗಳುಳ್ಳವನೆಂದುಂ, ನಿರ್ಗುಣನೆನೆ-ರಾಜಸ-
ತಾಮಸಾದಿಗಳಿಲ್ಲದವನೆಂದುಂ ತೋರ್ಪುದಾಂ ಸದ್ಗುಣಂಗಳನಿತುಮೊ-
ಳವು, ದುರ್ಗುಣಂಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲೆಂದು ನಿರ್ಣಯಮಕ್ಕುಂ. ಪಿರಿದರ್ಕಂ
ಪಿರಿಯನೆನೆ-ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳುಂ ತನ್ನದರದೊಳ್ ಕೊಣ್ಣವ-
ನೆಂದುಂ, ಕಿಱಿದರ್ಕಂ ಕಿಱಿಯನೆನೆ-ಕಿಱಿದಾದ ಜೀವಾತ್ಮನೊಳಂತರ್ಯಾ-
ಮಿಯಾಗಿರ್ಕುಮೆಂದುಂ ತೋರ್ಪುದಾಂ ಸಕಲಪದಾರ್ಥಂಗಳೊಳಗುಂ
ಪೊರುಗುಂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರ್ಪನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಕ್ಕುಂ. ಸಾಕಾರನೆನೆ-
ಅಪ್ರಾಕೃತ ಶರೀರಮುಳ್ಳವನೆಂದುಂ, ನಿರಾಕಾರನೆನೆ-ಸಕಲ ಹೇಯಾಸ್ಪದ-
ಮಪ್ಪ ಪ್ರಾಕೃತಶರೀರಮಿಲ್ಲದವನೆಂದುಂ, ತೋರ್ಪುದಾಂ ತನ್ನ ಸ್ವರೂ-
ಪಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ತನ್ನಿಚ್ಛಾನುಗುಣಮಾಗಿರ್ಪ ದಿವ್ಯಮಂಗಳವಿಗ್ರಹ

ಮುಳ್ಳವನೆಂದು ವ್ಯಕ್ತವುಳ್ಳುಂ. ಅವಾಡ್ಯನಸಗೋಚರನೆನೆ—ಸ್ವರೂಪ
ಮುಂ ವಿಗ್ರಹಮುಂ ಗುಣಂಗಳುಂ ಐಶ್ವರ್ಯಮುಮಿನಿತೆಂದು ಮಿತಿಗೆಯ್ದು
ನುಡಿಯಲುಂ ತಿಳಿಯಲುಂ ಶಕ್ಯನಲ್ಲೆಂಬುದು. ವೇದವೇದ್ಯನೆನೆ—ಶ್ರೀಯಃ
ಪತಿಯುಂ ಅವಿಲಹೇಯಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ ಜಗತ್ಕಾರಣನುಂ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾ
ಮಿಯುಂ ಮೋಕ್ಷಪ್ರದನೆಂಬಿವು ನೊಡಲಾದ ಮಹಿಮೆಗಳುಂ ವೇದ
ದೋಳ್ ತಿಳಿಯ ಬರ್ಕುಮೆಂದು ತೋರ್ಪುದುಂ ತಾನ್ಮಿಳವನಿತುಮುಂ ತಿ
ಳಿದು ಇನ್ನುಂ ಮಹಿಮೆಗಳುಂಟೆಂದಿರವೇಲ್ಪುದೆಂಬುದು ದೃಢಮಾದುದು
ಪುಟ್ಟುಪೊಂದುಗಳಿಲ್ಲನೆನೆ—ಕರ್ಮಾಧೀನಮಾದ ಜನನಮಿಲ್ಲೆಂದುಂ, ಮತ್ಸ್ಯಾ
ದಿದೂಪದಿಂ ಪುಟ್ಟಿದನೆನೆ—ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹ ಶಿಷ್ಟಪರಿಪಾಲನ ಧರ್ಮಸಂಸ್ಥಾಪ
ನಾದ್ಯರ್ಥಮಾಗಿ ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯಿಂ ವನುಷ್ಯಾದ್ಯಾಕಾರದಿಂದಾವಿರ್ಭವಿಸುವ
ನೆನ್ನುಂ ತೋರ್ಪುದುಂ ಕರ್ಮಾಧೀನಮಲ್ಪು ಲೋಕಾನುಗ್ರಹಾರ್ಥಮೆನ್ನು
ಸಿದ್ಧಮಾದುದು. ಇಂತು ವಿರೋಧಮಿಲ್ಲದೆ ಸಕಲ ವೇದಾಂತಂಗಳನೊಂ
ದುಗೆಯ್ದು ತಿಳಿದವರ್ ನಿನ್ನಂ ಸರ್ವಾಶ್ಚರ್ಯಮಯನೆಂಬರ್. ನಿನ್ನ ನೆಲೆ
ಯುಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಾನೆನಿತವಂ. ಎನ್ನಂ ನಿನ್ನ ನಿರ್ವ್ಯಾಜದಯಾಮೃ
ತಾಪ್ತಿತರಂಗದೋಳ್ ತೇಲಿಸಿ ಲಾಲಿವುದು ಲಾಲಿವುದನನ್ಯ ಜನಸುಲಭ,
ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಏತನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ. ॥

ನನ್ನಿ ಜಗಮೆಲ್ಲಮುಂ ಕೇಳ್ |

ನಿನ್ನೊಡಲಾರ್ಗ ಬಗೆಯೊಳೆಂದು ಯದುಕ್ಷ್ಮಾ ||

ಭೃನ್ನಾಥನಡಿಗೆ ನಲವಿ |

ಬಿನ್ನ ತಿಗೆಯ್ದೆಸೆದನೊಲ್ಲ ನನ್ನಿಯ ನಲ್ಲಂ || ೨೨ ||

ಸಮಸ್ತಚಿದಚಿದ್ವಸ್ತು ಶರೀರಕಾ ! ಜಗಮೆಲ್ಲಮುಂ ನಿನಗೆ ಶರೀರವಾಗಿಯುಂ ನೀನೀಜಗಕ್ಕೆ ಪರಮಾತ್ಮನಾಗಿಯುಮಿಪ್ಪದಜಾಂ ಜಗಮೆಲ್ಲಮುಂ ನೀನೊರ್ವನಲ್ಲದೆ ಬೇಜಿಲ್ಲೆನ್ನು ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳ್ ಪೇಟ್ಟುದು. ಅದಲಿ ತತ್ವಮಂ ತಿಳಿಯದೆ ಕೆಲಂಬರ್ ಭ್ರಮಿಸಿ ಜಗಕ್ಕುಂ ನಿನಗಂ ಸ್ವರೂಪಭೇದಮಿಲ್ಲೆನ್ನು ಪೇಟ್ಟಿರ್, ಅವರಾಡುವ ನುಡಿಗಳನಿಂತುಂ ಯುಕ್ತವಿರುದ್ಧವಾಗಿಪ್ಪುವು. ಆದೆನ್ನೆನೆ :—ಲೋಕಮೋಳ್ ವಸ್ತುರೂಪಮೆರಡಾಗಿದುರ್ ಎರಡಜಾಕಾರಗುಣಂಗಳೊಂದಾಗಿದೊಡೆ, ಆಪ್ತಂದೇ ವಸ್ತುವಂ ಕಂಡು ಇದರ್ಕವಿದರ್ಕಂ ಭೇದಮಿಲ್ಲೆನ್ನು ಬುದ್ಧಿವಂತರ್ ಪೇಟ್ಟಿರ್. ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕುಂ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕುಂ ಭೇದಮಿಲ್ಲೆಂಬವಂ ಈ ಪ್ರಪಂಚಮೇ ಬ್ರಹ್ಮಮೆಂದೊಡೆ ಬೇಜಿ ಬ್ರಹ್ಮಮಿಲ್ಲೆಂಬ ಶೂನ್ಯವಾದಿಯಕ್ಕುಂ ; ಬ್ರಹ್ಮಮೇ ಪ್ರಪಂಚಮೆಂದೊಡೆ ಬ್ರಹ್ಮವೊಂದೆಯಲ್ಲದೆ ಬೇಜಿೊಂದುಮಿಲ್ಲೆಂದು ನುಡಿವ ತಾನುಂ ತನ್ನ ನುಡಿಯುಂ ತನಗುಪದೇಶವಿತ್ತ ಗುರುವುಂ ಆಗುರುವೋದಿದ ವೇದಾಂತಮುಮಿಲ್ಲೆಂಬುದಜಾಂ ನಾಸ್ತಿಕವಾದಿಯಕ್ಕುಂ. ಇಂತು ಶುದ್ಧಾದ್ವೈತಂ ಶಾಸ್ತ್ರವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೊಡಂ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷವಿಷಯರಲ್ಲದ ಮನುಜರ್ ಈ ಪಕ್ಷಮನೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ನಿನ್ನ ಜ್ಞಾನಬಲೈಶ್ವರ್ಯ ವೀರ್ಯ ಶಕ್ತಿ ತೇಜಸ್ಸೋಲೈ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಮಾದವಾರ್ಜವ ಸೌಹಾರ್ದ ಸಾಮ್ಯ ಕಾರುಣ್ಯ ಮಾಧುರ್ಯ ಗಾಂಭೀರ್ಯಾದಾರ್ಜ ಚಾತುರ್ಯ ಸೈರ್ಯ ಶೌರ್ಯ ಪರಾಕ್ರಮ ಸತ್ಯಕಾಮ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪ ಕೃತಿತ್ವ ಕೃತಜ್ಞತಾದ್ಯಸಂಖ್ಯೇಯ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಗಣಗಳುಂ, ದಿವ್ಯಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಮುಂ, ದಿವ್ಯಭೂಷಣಗಳುಂ, ದಿವ್ಯಾಯುಧಗಳುಂ, ದಿವ್ಯಮು

ಹಿರೀವರ್ಗಮುಂ, ನಿತ್ಯಮುಕ್ತರುಂ, ಶ್ರೀ ವೈಕುಂಠಮುಂ—ಇನಿತಿಲ್ಲೆಂ
 ದುಂ, ಮತ್ತಂ ನಿನ್ನ ಲೀಲಾಪರಿಕರಮಾದ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಮುಂ, ಅದಹಿಂ
 ಳರ್ಪ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳುಂ, ಬ್ರಹ್ಮರುದ್ರಾದಿ ದೇವರ್ಕಳುಂ,
 ಸಪ್ತದ್ವೀಪಂಗಳುಂ, ಸಪ್ತಸಾಗರಂಗಳುಂ, ಪರ್ಮತಂಗಳುಂ, ನದಿಗಳುಂ,
 ದೇಶಂಗಳುಂ, ಗ್ರಾಮಂಗಳುಂ, ತಮ್ಮಂ ಪೆತ್ತ ತಂದೆತಾಯ್ಗಳುಂ, ತಾಮು
 ಮಿಲ್ಲೆಂದುಂ, ಇಲ್ಲದಿರ್ಪ ವೇದಾಂತಂಗಳೆಂದೆ ಇವೆಲ್ಲಮಂ ತಿಳಿದೆವೆಂದುಂ,
 ಈ ಪರಿಯೊಳ್ ನಿನ್ನ ನಿತ್ಯವಿಭೂತಿ ಲೀಲಾವಿಭೂತಿಗಳನಪಲಪಿಸುವರ್.
 ಅವರೊಳ್ ನೀಂ ನೆಲಸಿರ್ಪ ತೆಪ್ಪನೆಂತೋ! ಅದಂತಿರ್ಕೆ. ನಿನ್ನನೆ ನೆಹಿ
 ನಂಬಿ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷಮಂ ಪಡೆದ ಮಹಾತ್ಮರ್ ಸಕಲ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಾನುಗು
 ಣಮುಂ ಯುಕ್ತಿಯುಕ್ತಮುಮಾದ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತಮನೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಿ
 ಪರ್. ಅದೆಂತೆನೆ:—ಓರ್ವನ ಶರೀರದೊಳ್ ಪೃಥಿವ್ಯಾದಿ ತತ್ವಂಗಳಿ
 ಪ್ಪತ್ತ ನಾಲ್ಕು ಜೀವಾತ್ಮನುಂ ಅನ್ತರ್ಯಾಮಿಯಾದ ನೀನುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪ
 ತ್ತಾಪುಂ ತತ್ವಂಗಳೆದೊಡಂ ಮನುಜನೊರ್ವನಿದರ್ಪನಂತೆ ಈ ಜೀತನಾ
 ಜೀತನಂಗಳೆಲ್ಲಮುಂ ಬೇಟಾಗಿರ್ದೊಡಂ ನಿನ್ನ ಶರೀರಮಪ್ಪದಪುಂ ನೀ
 ನೊರ್ವನೆ ಎಂಬುದು ಯುಕ್ತಂ. ಈ ತತ್ವಜ್ಞಾನಮೆನ್ನ ಮನದೊಳ್
 ನೆಲೆಗೊಂಬಂತೆ ನೀಂ ಕರುಣೆಪುದು ಕರುಣೆಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ
 ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಎಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ. ॥

ಕನಸಿನೋಳಿಕ್ಷಿತ ವಸ್ತುಗ |

ಳನಿತುಂ ನೀಂ ಸೃಷ್ಟಿಗೆಯ್ದ ಬಗೆಯಿಂ ದಿಟಮೆಂ ||

ದನುಗೊಳಿಸಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದಂ |

ಮನಮೊಲ್ಲ ಸುರಾರಿಯಡಿಗೆ ಮಲೆವರ ಗಂಡಂ || ೨೩ ||

ಅಘಟಿತ ಘಟನಾಸಮರ್ಥಾ ! ಮನುಜರ್ಗೆ ಜಾಗರ ಸ್ವಪ್ನ ಸುಷುಪ್ತಿಗಳೆಂದು ಮೂಱವಸ್ಥೆಗಳೊಳವು. ಅವಱಿಂಗಳು ಸುಷುಪ್ತಿಯೆಂಬುದು-ನಿದ್ರೆ, ಸ್ವಪ್ನಮೆಂಬುದು-ಕನಸು ; ಜಾಗರಮೆಂಬುದೆಲ್ಲ ಟುಕೆ. ನಿದ್ರೆಯೊಳ್ ಜೀವಾತ್ಮಂ ಪರಮಾತ್ಮನಾದ ನಿನ್ನೊಳ್ ಪುದುಗಿ, ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯವ್ಯಾಪಾರಮನುಱದಿರ್ಪುದಲಿಂ ಪೊಣಗುಮೊಳಗುಂ ತಿಳಿ ವಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ. ಎಲ್ಲೆಱೊಳಂ ಕನಸಿನೊಳಂ ತಿಳಿವುಂಟಾಗಿರ್ಕುಂ. ಎಲ್ಲೆಱೊಳ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುಗಳಂ ನೀಂ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮದಿಂ ಸೃಜಿಸುದುಡಲಿಂ ದೀವಸ್ತುವಿದಲಿಂ ಪುಟ್ಟುವುದು ಇದರ್ಕಿದೇವೆಸರ್ ಈಯಾಕಾರಂ ಈ ಗುಣಂ ಇದಲಿಂದಪ್ಪ ಕಜ್ಜಮಿದು ಈ ವಸ್ತುವಿನಿತು ಕಾಲಮಿರ್ಪುದೆಂದು ಮಿತಿಯಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇರ್ಪ ಕಾಲದೊಳ್ಳೆಲ್ಲರ್ಗಂ ತಿಳಿಯಬರ್ಕುಂ. ಕನಸಿನೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುಗಳಂ ನೀಂ ತತ್ಕಾಲದೊಳ್ ಸಂಕಲ್ಪಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಸೃಜಿಸಿವುದಲಿಂದೆ ಈ ವಸ್ತುವಿದಲಿಂ ಪುಟ್ಟುವುದೆಂದು ಇದರ್ಕಿದೇ ಯಾಕಾರಂ, ಇದೇ ಗುಣಂ ಇದೇ ಕಜ್ಜಂ-ಎಂಬವು ಮೊದಲಾದ ಮಿತಿಯೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ವಿಚಿತ್ರಮಾಗಿ ನಿನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪಮಿದರ್ಪಂತಿರ್ಕುಂ. ಆ ಕಾಲದೊಳ್ ಕನಸಂ ಕಾಣ್ಬಂಗೊರ್ವಂಗೆ ಕಾಣಿಸಿದಲ್ಲದೆ, ಮಿಕ್ಕನೊರ್ವಂಗೆ ಕಾಣಿಸದು. ಇಂತು ಜಾಗರದೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುವೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಕಾಣಿಸುತುಂ ಸ್ಥಿರಮಾಗಿಯುಂ ಕನಸಿನೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತು ಒರ್ವಂಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವು ವುದುಂ ಪೊಣವುದಲಿಂದ ನಿತ್ಯಮುವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಲೋಕಮರ್ಯಾದೆಯಿಂ ತರ್ದೊಡಂ ನೀನೊರ್ವರೊಳ್ ದಯೆಗೆಯ್ದು ಮಿತಿಯಂ ಪಲ್ಲಟಿಸಿ ತೋರಾ

ಸುಮ್ಮ. ಅದೆನ್ನೆನೆ:—ಮುಂ ಗೋಕುಲದೊಳ್ ಬಲಭದ್ರನ ಚಾಡಿವಾತ
 ಕೇಳ್ವ ಮಣ್ಣಂ ಮೆಲ್ಲದಿರೆಂದು ಬೆದಲುಸುವ ಯಶೋದೇಗೆ ನಿನ್ನ ಕಿಟ
 ದಪ್ಪ ಚೆಮ್ಮಾಯ್ದೆಡೆದು ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳನಾರುಮುಯ
 ದಂತೆ ತೋಪಿಸಿದೈ. ಅಂತೆರಡು ತಟ್ಟಿನ ನಟ್ಟಿನಡುವೆ ಆರುಮುಯ
 ದಂತೆ ವಿಶ್ವರೂಪಮನರ್ಜುನಂಗೆ ತೋಪಿಸಿದೈ. ಮತ್ತುಂ ಸೈಂಧವನ
 ಕೊಲಿಸಿಯರ್ಜುನನುಬಿಪವೇಟ್ಟುದೆಂದು ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಪಗಲೊಳ
 ಇರುಳನುಂಟುಮಾಡಿದೈ. ಮತ್ತುಂ ಗಂಗೆಯೊಳ್ ಮುಲುಂಗಿದ ಸುಚೇ
 ತನೆಂಬ ಪಾರ್ವತಂ ಕಲ್ಯಾಣೇ ತೀರ್ಥಮಧ್ಯದೊಳುಣಿಸಿದೈ. ಇಂತ
 ಪರೋಕ್ಷಮಲ್ಲದೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಾಗಿ ಎನಗೆ ಕನಸಿನೊಳ್ ನೀಂ ಕರುಣ
 ಸಿದ ನಂದಕಮೆಂಬ ಪೆಸರ್ದಡೆದತ್ಯುತ್ತಮಮಪ್ಪುದೊಂದು ಕತ್ತಿಯಂ ಸ್ನಾ
 ಪ್ಪಪದಾರ್ಥದಂತೆ ತತ್ಕಾಲಮಾತ್ರಾನುಭಾವ್ಯಮಲ್ಲದೆ ನಿತ್ಯಮೆನಿಸಿ ಎಲ್ಲ
 ಲೋಕಮೆಲ್ಲಗಂ ಕಾಣಿಸುತ್ತೆ ನೀನಿತ್ತ ಮೈಮೆಯಿಂದೊಂದೆ ಸೂ
 ಯೊಳ್ ಕವಿದು ಮುತ್ತಿದ ನಾಲ್ಕೆಸೆಯ ಪಗೆವರ ಮೊತ್ತಮಂ ಕತ್ತರಿಸಿ
 ಗೆಲ್ಲಮಂ ಕೈಕೊಂಡೆನ್ನಂ ನಿನ್ನೊಲಗಕ್ಕೇಡಪ್ಪಂತೆ ನೆಗಟ್ಟಿದೈ. ನಿನ್ನ
 ದಿವ್ಯಾದ್ಭುತ ಗುಣಾಬ್ಧಿಯೊಳ್ ವೇದಂಗಳುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳುಮೊಂದ
 ತುಂತುರ್ವನಿಯನಿತುಮಂ ಈಣ್ಣಲರಿಯರ್, ಅನೆನಿತವಂ. ನಿನ್ನ
 ಮಹಿಮಾರ್ಣವಮಂ ವರ್ಣಪೆನೆಂದು ಪೂಣ್ಣೆನ್ನ ಸಾಹಸಮಂ ಸೈರಿಸಿ
 ನಿನ್ನ ವನೆಂದು ನಲಿಯಿಪುದು ನಲಿಯಿಪುದನನ್ಯಜನ ಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದು
 ಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ ॥

ಮಿತಿಗೆಯ್ದ ಕರ್ಮಗತಿಯಂ |

ಜತೆಗೊಂಡೇ ಸೃಷ್ಟಿಗೆಯ್ವ ನಿಲಂ ಸರ್ವಸಮಂ ||

ಸತಮೆಂದು ಶೌರಿಯೊಳ್ ಬಿ |

ನ್ನತಿಯಂ ಲೋಕೈಕವೀರನೊರೆದುಹಿ ನೆಗಟ್ಟಂ || ೨೪ ||

ಸಕಲಲೋಕ ನಿಯಾಮಕಾ ! ನೀನೀಸಂಸಾರದೊಳೋರೊರ್ದಂ
ಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಾದಿ ಸುಖಮಂ ಓರೊರ್ದೊಂಗೆ ಶಿರಶ್ಚೇದನಾದಿ ದುಃಖಮನೆ
ಸಗುವುದುಂ ವಿಷಮನೆಂದುಂ, ಕರ್ಮಾನುಗುಣಮಾದ ಫಲಮನೀವು
ದಲುಂ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪರತಂತ್ರನೆಂದುಂ, ಪಾಪಿಗಳ್ ಪಡುವ ದುಃಖಮಂ ಪರಿ
ಹರಿಸದೆ ನೋಡುತಿರ್ಪುದಲುಂ ನಿರ್ದಯನೆಂದುಂ ಸ್ವಲ್ಪಬುದ್ಧಿಗಳ್ಗೆ ತೋ
ಕುಂ. ಇದಲಿ ನೆಲೆಯಂ ವಿಚಾರಿಸೆ, ನೀನಾತ್ಮನಾದುದುಡಲುಂ ನಿನ್ನಾಳಗೆ
ನಿವ ಜೀವರನಿಬರೊಳಂ ಸಮಬುದ್ಧಿಯಿಂದೆಲ್ಲರುಂ ನಿನ್ನ ಮನಂ ಬರ್ಪನಿ
ಲೂಟಾಗಮನಿಸಗಿ ಬದುಂಕವೇಟ್ಟುದೆಂದೆಣಿಸಿ ಇನ್ನಿನ್ನು ನಡೆವರ್ಗೆ ಮೋ
ಕ್ಷಮೆನ್ನುಂ ಇನ್ನಿನ್ನು ನಡೆವರ್ಗೆ ಇಹಪರಸೌಖ್ಯವೆನ್ನುಂ ಮಿತಿಮಾಡಿ ಆ
ಮಿತಿಯೊಳಾರಾರಾವ ತೆಪದೊಳ್ ನಡೆವರ್ ಅವರವರ್ಗೆ ಅಮಿತಿಮಾಡಿದ
ಫಲಮಂ ತಪ್ಪದೆ ಕುಡುವುದಲುಂ ನಿಲಂ ಸರ್ವಸಮಂ, ನಿನಗೊರ್ವರೊಳಂ
ವೈಷಮ್ಯಮಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಅವರವರ ಕರ್ಮಾನುಗುಣಮಾಗಿ ಫಲಂಗಳ
ನಿತ್ತುಂ ನಿಲಂ ಸ್ವತಂತ್ರನಲ್ಲದೆ ಪರತಂತ್ರನಲ್ಲ. ಪಾಪಿಗಳ್ಗೆ ಪಾಪಾನು
ಗುಣಮಾದ ದುಃಖಮನೀಯುತುಂ ಅಜಾಮಿಳಂ ಮೊದಲಾದ ಓರೊರ್ದ
ರೊಳ್ ಮಿತಿಮಾಡಿ ದಯೆಗೆಯ್ದುದಲುಂ ಪರಮದಯಾಕುವೆನಿಸುವೈ.
ಅದೆನ್ನೆನೆ :—ಲೋಕದೊಳ್ ಧಾರ್ಮಿಕನಾಗಿರ್ಪನರಸನೊರ್ವಂ ತನ್ನ ನಾ
ಡೊಳಿನ್ನು ನಡೆವರಂ ಮನ್ನಿಪೆಂ ಇನ್ನು ನಡೆವರಂ ದಂಡಿಪೆನೆಂದು ಮುನ್ನ
ಮೇ ಮಿತಿಮಾಡಿ, ಆ ಮಿತಿಯೆರ್ಧಂತೆ ಇವರವರೆನ್ನದೆ ನಿಗ್ರಹಾನುಗ್ರಹಂ
ಗಳಂ ನಡೆಯಿಸಿದೊಡೆ ಪಕ್ಷಪಾತಮಿಲ್ಲದೆ ಸರ್ವಸಮನೆಂಬರ್ ; ತಾಂ
ಮಿತಿಮಾಡಿದ ಮಿತಿಯಂ ಬಿಡದೆ ತಾಂ ನಡೆಯಿಸುವುದುಡಲುಂ ತಾಂ ಸ್ವತ

ಸ್ತಸಂಬರ್ ; ತಪ್ಪಿದರಂ ದಣ್ಡಿಸುವೆಡೆಯೊಳೆತ್ತಾನುಮೊರ್ವನೊಳ್ ತಪ್ಪಿ
 ದುಂ ಮನ್ನಿಸಿದೊಡಂ ದಯಾಳುವೆಂಬರ್. ಅಂತು ನೀಂ ನಿನ್ನಾಜ್ಞಾ
 ರೂಪನಾದ ಕರ್ಮಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಫಲಮನೀವುದಜಿಂ ಸರ್ವಸಮನುಂ,
 ಅಮಿತಿ ತಪ್ಪದಂತೆ ನಡೆಯಿಸುವುದಜಿಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರನುಂ, ಹಿರೊರ್ವರ ತಪ್ಪಂ
 ಮನ್ನಿಸುವಜಿಂ ದಯಾಳುವೆನ್ನುಂ ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ವು, ನಿನ್ನಂ ನೆರೆ ನಮ್ಮಿ
 ದೆನೆನ್ನ ತಪ್ಪನೊಪ್ಪುಗೆಯ್ದು ಕರುಣೆವುದು ಕರುಣೆವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ,
 ಶ್ರೀಮದುಚೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ. ॥

ಪರಿಪರಿಯ ಜಗಕೆ ಮೂಳುಂ |

ಪರಿಯನಿಸುವ ಕಾರಣಂಗಳುಂ ನೀನೆಂದಾ ||

ಬಿರುದಂತೆಂಬರಗಣ್ಣಂ |

ಮುರವೈರಿಯ ಪದಕೆ ಮುದವೆ ಬಿನ್ನ ತಿಗೈಯ್ದಂ || ೨೫ ||

ಸಕಲಜಗದೇಕಕಾರಣಾ ! ಕಾರ್ಯಮನುಣ್ಣುಮಾಡುವ ವಸ್ತು ಕಾರಣಮೆನಿಪುದು. ಅದು ಉಪಾದಾನಕಾರಣಮೆಂದುಂ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣ ಮೆಂದುಂ ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಮೆಂದುಂ ಮೂಳುಂ ತೆಜನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪೊಸ ತೊಂದು ಕಾರಣಮಂ ಪಡೆದು ತಾನೇ ಕಾರ್ಯಮೆನಿಸು ವಸ್ತು ಉಪಾದಾನ ಕಾರಣಂ ; ಈ ಉಪಾದಾನಕಾರಣದಿಂ ಕಾರ್ಯಮನುಣ್ಣುಮಾಡುವ ತೆಜನ ಉಪಾಧಿ ಉಣ್ಣುಮಾಡುವ ಕರ್ತೃ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣಂ ; ಈ ಕರ್ತೃ ಕಾರ್ಯಮ ನುಂಟುಮಾಡುವುದರ್ಕೆ ಬೇಟ್ಟು ಉಪಕರಣಂಗಳ್ ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಂ. ಇವು ಅವಾವುವೆನೆ ?—ಸ್ವರ್ಣಮಯಮಾದ ಕಟಕಮಕುಟಾದಿಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ವರ್ಣಮುಪಾದಾನಕಾರಣಂ, ಸ್ವರ್ಣಕಾರಂ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣಂ, ಸುತ್ತಿಗೆ ಅಡಿ ಗಲ್ಲುಕುಳ ಬೆಂಕಿ ನೀರ್ ಮೊದಲಾದುವು ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಂ. ಮತ್ತಂ ಮೃಣ್ಮಯಮಾದ ಘಟಶರಾವಾದಿಗಳ್ಗೆ ಮೃತ್ಪಿಣ್ಡಮುಪಾದಾನಕಾರಣಂ, ಕುಲಾಲಂ ನಿಮಿತ್ತ ಕಾರಣಂ, ಚಕ್ರಂ ಮೊದಲಾದುವು ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಂ. ಇಂತು ಲೋಕದೊಳ್ ಪುಟ್ಟುವ ಕಾರ್ಯಮನಿತತ್ವಂ ಮೂಳುಂ ತೆಜನಾದ ಕಾರಣಂಗಳುಂ ಬೇಟಿವೇಟಾಗಿರ್ಪುವು. ಈ ಲೋಕಮರ್ಮಾದೆಯಂ ಮೂಱು ಜಗಮೆಂಬ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನೀನೊರ್ಪನೆ ಮೂಳುಂ ತೆಜನಾದ ಕಾರಣ ಮಾಗಿರ್ಪೆ. ಅದೆನ್ನೆನೆ ?—ಮಹಾಪ್ರಳಯದೊಳ್ ಪಳ್ಳಾ ಮಹಾಭೂ ತಂಗಳುಂ ಪಳ್ಳಾತನ್ಮಾತ್ರೈಗಳುಂ ಏಕಾದತ್ತೇಂದ್ರಿಯಂಗಳುಂ ಅಹಂಕಾರ ತತ್ವಮುಂ ಮಹತ್ತತ್ವಮುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತು ಮೂಳುಂ ತತ್ವಂಗಳುಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳಡಂಗಿ, ಉಪಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯುಂ ಜೀವನುಮೆಂಬ ಎರಡುಂ ತತ್ವಂಗಳುಂ ಪೆಸರುಮಾಕಾರಮುಂ ಬೇಟಿನಿಸಿ ತಿಳಿಯದನ್ನೆ ನಿನ್ನೊಳ್

ಪುರುಗಿ ನಿನ್ನ ಶರೀರ ಮಾಗಿರ್ಪುದು, ನೀನೊರ್ವನೇ ಉಪಾದಿರ್ಪೆ.
 ಆ ವೇಳೆಯೊಳ್ ನೀನೇ ಮೂರುಂ ತೆಪದ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಜಗಮನುಂಟು
 ಮಾಪ್ಪುದುಂ ಜಗಮೇಕ ಕಾರಣಮೆಂಬುದು ಸಿದ್ಧಂ. ಇಂತು ಸೂ
 ಕ್ಷಪ್ರಕೃತಿಜೀವಶರೀರಕನಾದ ನೀನುಪಾದಾನಕಾರಣಮಾದೊಡಂ ಪೊಸ
 ತೊಂದು ಆಕಾರಮಂ ಪಡೆವುದೆಂಬ ಪರಿಣಾಮದೊಳಂ ಪ್ರಕೃತಿಮಾತ್ರ
 ಕ್ಕಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಾತ್ಮಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆಲ್ಲೆನ್ನ ಸಕಲವೇದಾಂತಂಗಳುಂ ನಿನ್ನ
 ಮೈಮೆಯಂ ಪೊಗಟ್ಟಿ ಆಚ್ಚರಿವಡುವುವು. ಈ ಜಗದುತ್ಪತ್ತಿ ಸ್ಥಿತಾದಿ
 ಗಳಪ್ಪ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಾತ್ಮತ ಲೀಲೆಗಳಂ ನಿರವಿಸಲಾನೆನಿತವಂ. ನಿನ್ನವ
 ರೆನಿಪ ಪಿರಿಯರ್ ಪಲರ್ಮೆಯಿಂ ಕಲಿಸೆ ಒನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯಂ ಕರ್ತೊಡು
 ವಗಿಳವಡಾಯನೈನ್ನ ನುಡಿಗೆ ಚಿತ್ತದೊಳ್ ಸಂತಸಂಬಡೆವುದು ಸಂತಸಂಬ
 ಡೆವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

|| ಪನ್ನಿಂಧನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ ||

ಉಹಿಸೆ ಜೀವನ ಜೀತನ |

ದೇಹಾದಿಗಳತ್ತಣೆಂದಮನ್ಯಂ ದಿಟಮೆಂ ||

ದೀಹದನಂ ಶೌರಿಗೆ ತಾ |

ನಾಹವಮಲ್ಲಾಂಕನೊಲ್ಲ ಬಿನ್ನ ತಿಗೆಯ್ದಂ || ೨೬ ||

ಪರಮಾತ್ಮಾ ! ನೀಂ ಸಕಲ ಜೀವಾತ್ಮವರ್ಗಕ್ಕಂ, ಪಿರಿಯನವ್ವು
ದಱಿಂ ನಿನ್ನಂ ಪರಮಾತ್ಮನೆಂಬುದು. ಜೀವಾತ್ಮಸ್ವರೂಪಮಂ ವಿಚಾರಿ
ಪಡೆಯೊಳ್ ಶರೀರಮೇ ಜೀವಾತ್ಮನೆನ್ನುಂ, ಬಾಹ್ಯೇಂದ್ರಿಯಂಗಳೇ ಜೀ
ವಾತ್ಮನೆನ್ನುಂ, ಸಕಲಶರೀರದೊಳಮಿರ್ಪ ಜೀವಾತ್ಮನೊರ್ಪನೆ ಎನ್ನುಂ
ಸ್ವತನ್ತ್ರನೆನ್ನುಂ ವೇಲ್ವಿರ್. ಈ ಪಕ್ಷಂಗಳನಿತುಂ ಯುಕ್ತವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿ
ಯುಂ ಶಾಸ್ತ್ರವಿರುದ್ಧಂಗಳುಮಾಗಿರ್ಪುವು. ಅದೆನ್ನೆನೆ:—ಶರೀರ
ಮೇ ಜೀವಾತ್ಮನಾದೊಡೆ ಮೃತಶರೀರಮಚ್ಚಟಾಯದಿರ್ದುಂ ಜೀವಂ
ಪೋದುದೆಂಬ ನಾಣ್ನುಡಿ ಕೂಡದು. ಚಕ್ಷುರಾದೀಂದ್ರಿಯಂಗಳೇ ಜೀವಾ
ತ್ಮನಾದೊಡೆ, ಅನ್ಧಬಧಿರಾದಿಗಳೊಳ್ ಜೀವಾತ್ಮನಿಲ್ಲೆನವೇಲ್ವುದು. ಮ
ನಸ್ಸಂ ಪ್ರಾಣವಾಯುವುಂ ಜಡಮವ್ವುದಱಿಂ ಜೀವಾತ್ಮನಲ್ಲು. ಜ್ಞಾನ
ಮೇ ಜೀವಾತ್ಮನಾದೊಡೆ ತಾಂ ಜ್ಞಾನಮುಳ್ಳವನೆನಕೂಡದು, ಮೇಣ್
ತಾಂ ಜ್ಞಾನಮೆನವೇಲ್ವುದು; ಅದಱಿಂ ಜೀವಾತ್ಮಂ ಶರೀರಬಾಹ್ಯೇಂದ್ರಿ
ಯಮನಃಪ್ರಾಣಜ್ಞಾನಂಗಳತ್ತಣೆಂ ಬೇರಾಗಿ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶಮಾಗಿರ್ಕುಂ.
ಸಕಲಶರೀರಂಗಳೊಳಂ ಜೀವಾತ್ಮನೊರ್ಪನೆ ಅದೊಡೆ, ಒರ್ಪನ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿಂ
ಗೊರ್ಪಂ ಕಱುಬುವುದು ಒರ್ಪಂಗೊರ್ಪನೆ ಪಗೆಯವ್ವುದುಂ, ಒರ್ಪನೊರ್ಪಂ
ಕೊಲ್ವುದುಂ ಕೂಡದು; ಎಲ್ಲರನ್ತರಂಗಮನೆಲ್ಲರುಂ ತಿಳಿಯವೇಲ್ವುದು;
ಮತ್ತನೊರ್ಪಂಗೆ ವೇದಾಂತಜ್ಞಾನಂ ಪುಟ್ಟಿದಮಾತ್ರದೊಳೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಮುಕ್ತ
ಯವ್ವುದಱಿಂ ಪಲರುಂ ವೇದಾನ್ತಶ್ರವಣಂಗೆಯ್ಯುದು ವ್ಯರ್ಥಮಕ್ಕುಂ.
ಜೀವಾತ್ಮಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರನಾದೊಡೆ ದುಃಖಮಯಮಾದ ಸಂಸಾರಮನಂಗೀಕ
ರಿಸಂ, ಈ ಯುಕ್ತಿಗಳೊಡಗೂಡಿದ ಶಾಸ್ತ್ರವಚನಂಗಳಿಂ ಜೀವಾತ್ಮರ್

ಪಲರಾಗಿ ನಿನ್ನೊಳ್ಳಲಾಗಿರ್ಪರ್. ಈ ಜೀವಾತ್ಮರೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಒಡೆಯನಾಗಿ
ಪರಮಾತ್ಮನೆನಿಸುವೈ. ಇಂತು ನೀನೊಡೆಯನುಮಾನೊಡಮೆಯುಮೆ
ನಿಹ ಸ್ವಸ್ವಾಮಿಸವ್ವಸ್ವಮಂ ಇನ್ನೆವರಮಹಿಯದೆ ಪುರುಷಽದಿರ್ಪೆನೆಗೆ
ನೆವಮಿಲ್ಲದ ದಯೆಯಿಂದೀಗಕಪಿ ಸ್ವರೂಪಮನುಣ್ಣುಮಾಡಿದ ಮೇ
ಲಿನ್ನಂ ಶ್ರೀಯಃಪರಂಪರೆಗಳಂ ಪೆಂಪುಗೆಯ್ವುದು ಪೆಂಪುಗೆಯ್ವದನನ್ಯ
ಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

“ ಪನ್ನಿ ರಡನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ. ”

ನಿನ್ನಿಚ್ಚಾಮಾತ್ರದೊಳ್

ಮುನ್ನೈಗಪ್ಪುದು ತತ್ತಸ್ಸನ್ನಿಯೆನ್ನ ಯದುಕ್ಕಾ

ಭೃನ್ನಿಧಿಯ ಪಾದಪಂಕಜ

ಸನ್ನಿಧಿಯೊಳ್ ಬೊಜಗದ್ವಜಂ ನಿರಪಸದಂ || ೨೭ ||

ಪರತತ್ವಸ್ವರೂಪಾ ! ನಿನ್ನಧೀನಮಾಗಿ ನಿನ್ನ ರವೀರಮೆನಿಸಿರ್ಪ
ತತ್ವಂಗಳ್ ಜೀವನೈನ್ನಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೆನ್ನಂ ಎರಡಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವಜ್ಜೊಳ್
ಜೀವತತ್ವಂ ನಿನ್ನೊಡಮೆಯಾಗಿ ಚ್ಚಾನಾನನ್ನಸ್ವರೂಪಮಾಗಿ ನಿತ್ಯಮಾಗಿ
ರ್ಕುಂ. ಪ್ರಕೃತಿಯೆಂಬುದು ತಾನೊಂದು ತನ್ನಿಂದ ಪುಟ್ಟಿದ ತತ್ತ್ವಕ್ಕಿ
ರ್ಪತ್ತಮೂಲುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕುಂ ತತ್ತ್ವಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದೆ
ನೈನೆ?—ಮಹಾಪ್ರಳಯದೊಳ್ ಪ್ರಕೃತಿ ನಿನ್ನೊಳ್ ಪುದುಗಿರ್ಪದು.
ಅದಜ್ಜೊಳ್ ಸತ್ಪರಜಸ್ತಮಸ್ಸುಗಳೆಂಬ ಮೂರುಂ ಗುಣಂಗಳ್ ಪೆರ್ಚು
ಗೆಯಿಲ್ಲದೆ ಇರ್ಪುವು. ಆ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಮಾಯೆಯೆನ್ನಂ ಅವಿವ್ಯೆಯೆನ್ನಂ
ಪ್ರಧಾನಮೆನ್ನಂ ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಪ್ರಕೃತಿ ಕ್ಲಿಷ್ಟದೊಳಂ ಎಣ್ಣೆಸೆ
ಯೊಳಂ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದೆ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಮೇಗಣ್ಗೆ ವೈಕುಣ್ಣಲೋಕಪರ್ಮಾ
ನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಪೂರ್ಣಮಾಗಿರ್ಪ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕೆಲವೆಡೆಯೊಳ್ ಸತ್ಪರ
ಜಸ್ತವೋ ಗುಣಂಗಳ್ ಪೆರ್ಚುಗೆವಡೆದ ಮಹತ್ತತ್ವಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ.
ಇಂತೊಂದೇ ಸರಿಯೊಳ್ ಪೆರ್ಚುಗೆವಡೆದ ಮೂರುಂ ಗುಣಮುಳ್ಳ ಮಹ
ತ್ತತ್ವದ ಒಂದೊಂದೆಯೊಳೊಂದೊಂದು ಗುಣಂಗಳ್ ಮಿಕ್ಕರಡು ಗುಣಂ
ಗಳಂ ಮೆಟ್ಟಿ ಮಿಗೆಯುಂ ಪೆರ್ಚುಗೆವಡೆಗುಂ. ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ತಂ ಪೆರ್ಚಿದೆಡೆ
ಯೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಮೆನ್ನಂ, ರಜಸ್ಸು ವೆರ್ಚಿದೆಯೊಳ್ ರಾಜಸಮೆನ್ನಂ,
ತಮಸ್ಸು ಪೆರ್ಚಿದೆಯೊಳ್ ತಾಮಸಮೆನ್ನಂ ಮೂರುಂ ತೆಲದ ಅಹಂ
ಕಾರತತ್ವಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಇದಜ್ಜೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಾಹಂಕಾರದಿಂ ಶಬ್ದಮಂ
ತಿಳಿವ ಶ್ರೋತ್ರಮುಂ, ಸ್ಪರ್ಶಮುಂ ತಿಳಿವ ತ್ವಕ್ಕುಂ, ರೂಪಮುಂ ತಿಳಿವ
ಚಕ್ಷುಸ್ಸುಂ, ರಸಮುಂ ತಿಳಿವ ರಸನೆಯುಂ, ಗಂಧಮುಂ ತಿಳಿವ ಘ್ರಾಣಮುಂ
ಮೆಂಬ—ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯಂಗಳೈದುಂ, ಮತ್ತಂ ನುಡಿವ ವಾಕ್ಯುಂ, ಕೂಡಿವ

ಪಾಣಿಯುಂ, ನಡೆವ ಪಾದಮುಂ, ಶರೀರ ಧರ್ಮಗಳನೆಸಗುವ ಪಾಯು-
 ಗುಹ್ಯೇಂದ್ರಿಯಂಗಳೆಂಬ ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯಂಗಳೈದುಂ, ಮತ್ತಂ ಜ್ಞಾನೇ-
 ನ್ದ್ರಿಯ ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯಮೆರಡರ್ಕಂ ಸಹಾಯಮಾದ ಮನಸ್ಸೆಂಬ ಅಂತರ-
 ನ್ದ್ರಿಯವೊಂದುಂ ಕೂಡಿ ಪನ್ನೊಂದಿನ್ದ್ರಿಯಂಗಳ್ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ತಾಮ-
 5 ಸಾಹಂಕಾರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಶಬ್ದಗುಣಮುಳ್ಳ ಶಬ್ದತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟು-
 ಗುಂ. ಈ ಶಬ್ದತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಶಬ್ದಗುಣಮುಳ್ಳಾಕಾಶಂ
 ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈಯಾಕಾಶದೊಡಗೂಡಿದ ಶಬ್ದತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತ-
 ಮಾದ ಸ್ವರ್ಮಗುಣಮುಳ್ಳ ಸ್ವರ್ಮತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈಸ್ವರ್ಮತನ್ಮಾತ್ರ-
 ದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಸ್ವರ್ಮಗುಣಮುಳ್ಳ ವಾಯು ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈಪಾಯು-
 10 ವೊಡಗೂಡಿದ ಸ್ವರ್ಮತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರೂಪಗುಣಮುಳ್ಳ
 ರೂಪತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ರೂಪತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ
 ರೂಪಗುಣಮುಳ್ಳ ತೇಜಸ್ಸು ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ತೇಜಸ್ಸಿನೊಡಗೂಡಿದ
 ರೂಪತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರಸಗುಣಮುಳ್ಳ ರಸತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟು-
 ಗುಂ. ಈ ರಸತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರಸಗುಣಮುಳ್ಳ ಜಲಂ
 15 ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ಜಲದೊಡಗೂಡಿದ ರಸತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ
 ಗಂಧಗುಣಮುಳ್ಳ ಗಂಧತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ಗಂಧತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ
 ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಗಂಧಗುಣಮುಳ್ಳ ಪೃಥಿವಿ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ರಾಜಸಾಹಂಕಾ-
 ರಮೆಂಬುದು ಸಾತ್ವಿಕಾಹಂಕಾರದಿಂದೇಕಾದಶೇಂದ್ರಿಯಂಗಳ್ ಪುಟ್ಟುವು-
 ದರ್ಕಂ, ತಾಮಸಾಹಂಕಾರದಿಂ ಪಂಚತನ್ಮಾತ್ರಂಗಳಂ ಪಂಚಭೂತಂ
 20 ಗಳುಂ ಪುಟ್ಟುವುದರ್ಕಂ ಸಹಾಯಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಇಂತು ಪ್ರಕೃತಿಮ-
 ಹತ್ತುಂ ಅಹಂಕಾರಂಗಳುಂ ಏಕಾದಶೇಂದ್ರಿಯಂಗಳುಂ ಪಂಚತನ್ಮಾತ್ರಂ
 ಗಳುಂ ಪಂಚಭೂತಂಗಳುಂ ಎಂದಿರ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕುಂ ತೆರಿನಾದ ಅಚೇತನ
 ಪ್ರಕೃತಿತತ್ತ್ವಕ್ಕಂ ಚೇತನಮಾಪ ಜೀವತತ್ತ್ವಕ್ಕಂ ಪಿರಿಯನವುದೆಂಬಂ
 ನೀನೇ ಪರತತ್ತ್ವವೆಂದು ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ವು ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನಮ್ಮಿದೆನ್ನಂ
 25 ದಯಾವೃತ್ತದೊಳ್ ನನೆದು ತಣ್ಪುವೆತ್ತ ನಿನ್ನ ಕಡೆಗಣ್ಣೆಗಳನೆನ್ನೊಳ್
 ಸುಱಿಸಿ ಎನ್ನ ರಜಸ್ತಮೋಗುಣಂಗಳೆಂಬ ಕಳೆಯಂ ಕಳೆದು ಸತ್ವಗುಣ-
 ಮಂ ಪೆರ್ಚಿಪುದು ಪೆರ್ಚಿಪುದನಸ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

|| ಪದಿಮೂಜನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ ||

ಪಲವುಮಜಾಣ್ಣಂಗಳ ನೀಂ |

ಜಲಬುದ್ಬದದಸ್ತೆ ಪೊಣ್ಣೆಪೈಯೆಂದೊಪ್ಪಿದಂ ||

ಜಲರುಹನಾಭನ ಮೆಲ್ಲಡಿ |

ಗೊಲವಿಂ ಸಂಗ್ರಾಮರಾಮನೊಳ್ ಬಿನ್ನಹಮಂ || || ೨೮ ||

ಅನೇಕ ಕೋಟಿಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡನಾಯಕಾ ! ನೀಂ ಜೀವರೋಳ್
 ದಯೆಗೆಯ್ದು ಅವರ್ಗ ಕರಣಕರ್ತೃರಾದಿಗಳಂ ಕುಡಲೆಳಸಿ, ಅಶರೀರ
 ದಿಂದವರ್ ಕರ್ಮಗಳನೆಸಗಲುಂ ಅಕರ್ಮಫಲಂಗಳನುಭವಿಸಲುಂ ತಾಣ
 ಮಾದ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮಂಸಮೆದೈ. ಅದೆನೆನೆ?—ಮುಂ ನೀಂ ಸೃಜಿಸಿದ
 ಪುಣ್ಯ ಮಹಾಭೂತಂಗಳುಮೊಂದೊಳೊಣ್ಣುಂ ಬೆರಸದೆ ಬೇಜೀವೇ
 ಉಗಿರ್ಪದೊಂದೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ಕುಂ ಜಾರದಿರ್ಪದಂ ಕಂಡು, ಅವೆ
 ಲ್ಲಮಂ ಪಂಚೀಕರಣಪ್ರಕಾರದೊಂದುಗೂಡಿಸಿವೈ. ಪಂಚೀಕರಣಮೆನೆ:
 —ಪುಣ್ಯ ಮಹಾಭೂತಂಗಳೊಳೊಂದು ಮಹಾಭೂತದಂಶದರ್ಭಮುಂ
 ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಮಹಾಭೂತಂಗಳ ನಾಲ್ಕುಂಶಂಗಳುಮರ್ಧಮಾಗಿ ಕೂಡಿಸೆ
 ಒಂದು ವಸ್ತುವೆನಿಪುದು. ಅದೊಳೊಳಾಕಾಶಮರ್ಧಮುಂ ವಾಯುತೇ
 ಜೋಜಲಪೃಥ್ವಿಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳುಮರ್ಧಮಾಗಿ ಈ ಎರಡರ್ಧಂಗಳನೊಂ
 ದುಗೂಡಿಸೆ, ಇದು ಪಂಚೀಕೃತಾಕಾಶಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ವಾಯುಶಂ
 ಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ
 ಕೂಡಿ, ಪಂಚೀಕೃತವಾಯುವೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ತೇಜೋಶಮರ್ಧಮುಂ
 ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ, ತೇಜಸ್ವಿ
 ನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಜಲಾಂಶಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟ
 ಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ ಜಲಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಸೃಷ್ಟ್ಯಂಶ
 ಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ ಸೃಷ್ಟಿ
 ವಿಯೆನಿಕ್ಕುಂ. ಇಂತು ಪಂಚೀಕೃತ ಮಹಾಭೂತಂಗಳೊಂದೊಳೊಳ್ ಮಿಕ್ಕ
 ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳ್ ಬೆರೆದೊರ್ಪದಂ ಒಂದು ಭೂತದಂಶದರ್ಭಮುಂ

ಮಿಕ್ಕ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಮುಮಾಗಿ ಪರ್ಚುಕ್ಕುನಾಗಿ ಐದು ರಾಶಿಗಳಿ
ಪ್ರದಹುಂವಾವ ರಾಶಿಯೊಳಾವ ಭೂತಾಂಶಮಧಿಕಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಆರಾ
ಶಿಗಾಭೂತದ ಪೆಸರಕ್ಕುಂ. ಇಂತಿರ್ಪ ಪಂಚಮಹಾಭೂತಂಗಳುಂ ಮಹ
ದಹುಂಕಾರತತ್ವಂಗಳುಂ ಕೂಡಿ ಏಲಿಂ ವಸ್ತುಗಳಿಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮನುಣ್ಣು
ಮಾಪ್ಪಿಲ್ಲೆ, ಮಡಕೆಗೆಯ್ತು ಕುಲಾಲಾದಿಗಳಂತೆ ಶರೀರಾಯಾಸಮಿಲ್ಲದೆ
ನೀರೋಳ್ ಬೊಬ್ಬಳಿಯಿಂ ಪೊಣ್ಣೆಸುವನೆ ನಿನ್ನ ಚ್ಚಾಮಾತ್ರದಿಂ ಪೊಣ್ಣೆ
ಸಿಸ್ತೆ. ಅಬಲಿಕೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿಪ ದೇವಮನುಷ್ಯತಿರ್ಯಕ್ಕಾವ
ರವೃಷ್ಟಿಗಳನಾಳೆಟ್ಟು ಗೆಯ್ಸುವೆನೆಂದು ನಾಲೊಗನಂ ಪಡೆದೈ. ಇಂತು
ನೀನೆ ಗೆಯ್ಸು ತತ್ವಸೃಷ್ಟಿಯುಂ, ಅಣ್ಣಸೃಷ್ಟಿಯುಂ, ಬ್ರಹ್ಮಸೃಷ್ಟಿಯುಂ
ಸಮೃದ್ಧಿಸೃಷ್ಟಿಯೆನಿಕ್ಕುಂ. ಬಲಿಕೆ ಚತುರ್ಮುಖನಿಂ ಗೆಯ್ಸುವ ದೇವಾ
ದಿಸೃಷ್ಟಿ ವ್ಯಸೃಷ್ಟಿಯೆನಿಕ್ಕುಂ. ಈ ಪೇಟ್ಟಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದನೆ ಪಲವುಂ
ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಂಗಳಂ ನೀನೊರ್ವನೇ ಸೃಜಿಸಿ ಅಳೆಟ್ಟು ಕಜ್ಜಂಗೊಂಬುದ
ಹಿಂದೆ ಕನೇಕ ಕೋಟಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡನಾಯಕನೆನಿಸುವೈ. ಈ ಜಗದ್ವಾಶಿ
ಪಾರವ್ಯಾಸಂಗಮೊಳೆನ್ನಂ ಮಹಿಯದೆ ನಿನ್ನ ದಯಾರ್ಥಚಿತ್ತದಿಂ ನೆನೆ
ವುದು ನೆನೆವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

|| ಪದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ ||

ಅನಿತುಂ ಕರ್ಮಫಲಂಗಳ |

ನನುಭವಿಸುವ ತಾಣಮಾದ ಭುವನಂಗಳ ನೀ ||

ನನುಗೊಳಿಸಿದವೈಯೆಂದಾ !

ದನುಜಾರಿಗೆ ಪೇಟೆ ನೊಲ್ದು ಗಣ್ಣರಗಣ್ಣಂ || ೨೯ ||

ಸಕಲಭುವನಾಧಾರಾ ! ಭುವನಂಗಳ ಪದಿನಾಲ್ಕು, ಅವೆಲ್ಲ ಮುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದೊಳಿರ್ಕುಂ. ಅದೆನ್ನೆನೆ—ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮೆಂಬುದು ಭರಣಿಯನ್ನೆ ಬಟ್ಟೆತ್ತಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದೊಳೊಳಗಣೆಮ್ಮ ಅವ ದಿಕ್ಕಿನೊಳ ಮಯ್ಯತ್ತುಕೊಟೆ ಯೋಜನದಳತೆಯಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದೊಳ ಕೆಳಗ ಣೆಂದಣ್ಣು ಭಿತ್ತಿವಿಡಿದು ಮೇಗಣ್ಣೆ ಗರ್ಭೋದಕಮಿರ್ಪ ತಾವು ಎಷ್ಟುತ್ತು ಮೂರು ಲಕ್ಷದಯ್ಯತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಬಯಲಾಗಿರ್ಪ ತಾವು ಇರ್ಪತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿಯುಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷಮುಂ ನಾಲ್ವತ್ತೆಂಟು ಸಾವಿರಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಲ್ಲಿ ತೆಂಕಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ರೌರವಾದಿ ನರಕಂಗಳಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಶೇಷಲೋಕಮೆಂಬುದು ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸಾವಿರ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಭೂಮಿ ಎಲ್ವತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದೊಳಗೆ ಒಂದೊಂದು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನಮಾಗಿ ಮೇಲ್ಮನೆಯ ಮರಾಧೆಯಲ್ಲ ಪಾತಾಳಾ ದಿಯಾಗಿ ಸಪ್ತಲೋಕಂಗಳಾಗಿರ್ಕುಂ. ಭೂಮಿಗೆ ಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲ ಪರ್ಮನವೊಂದು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಂತು ಕೆಳಗಣಂಡದ ಭಿತ್ತಿವಿಡಿದು ಸೂರ್ಯಮಣ್ಣಲ ಪರ್ಮನಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನ ಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರಮಂಡಲಂ ಒಂದು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿಯುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ನಕ್ಷತ್ರಮಂಡಲವೊಂದು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿಯುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಬುಧನುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಶುಕ್ರನುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ರಡು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳನುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷ

ಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನ
 ದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತರ್ಷಿಮಣ್ಡಲಮುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೊಂದು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನದಲ್ಲಿ
 ಜ್ಯೋತಿಶ್ಚಕ್ರಕೋಟಿಸ್ಥನಾದ ಧ್ರುವನುಮಿರ್ಕುಂ. ಅಂತು ಸೂರ್ಯಮಣ್ಡ
 ಲದಿಂದೆ ಧ್ರುವಮಣ್ಡಲಪರ್ಯಂತಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ ಸುವ .
 ಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ
 ಮೇಲೊಂದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ಮಹರ್ಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಮೊದಲಿಂ
 ದ್ರಾದಿಪದಮೋರ್ಧು ಪಟ್ಟಮುಂ ತೆಗೆದ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ.
 ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ಜನೋಲೋಕಮೆನಿಸಿ
 ಬ್ರಹ್ಮಪುತ್ರರಾದ ಸನಕಾದಿಮುನಿಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ
 ಮೇಲೆಣ್ಣುಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ಶವೋಲೋಕ ಮೆನಿಸಿ ಹಿಂಕಾರಾದಿ
 ಪರಮಯುಷಿಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಪನ್ನೆ ರಡುಕೋಟಿ
 ಯೋಜನಮುಂ ಸತ್ಯಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಚತುರ್ಮುಖ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ಥಾನಮಾ
 ಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೊಂದು ಕೋಟಿಯುಮೆಣ್ಣುತ್ತಾಯಿ ಲಕ್ಷ
 ಯೋಜನಮುಂ ಒಯಲಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಂತು ಸೂರ್ಯಮಣ್ಡಲದಿಂದೆ ಮೇಗ
 ಣ್ಣಭಿತ್ತಿಪರ್ಯಂತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿಯುಂ, ಕೆಳಗಣ್ಣು ಭಿತ್ತಿಪರ್ಯ
 ತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಮಾಗಿ, ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಣಮೈವತು
 ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುದ್ದಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಹೊಳ್ ನೆಲೆಯುಪ್ಪರಿಗೆ
 ಯನ್ನೆ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಭುವನಂಗಳೊಳರ್ಪ ಸಕಲಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸ್ವರೂಪ
 ಸ್ಥಿತಿಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ನೀನೇ ಕಾರಣಮಾಗಿರ್ಪುದುಂ ಸಕಲಭುವನಾಧಾರ
 ನೆನಿಸುವೈ. ಅದಹಿಂದೆ ಎನ್ನ ಸ್ವರೂಪರೂಪಸ್ಥಿತಿಗಳ್ ನಿನ್ನಧೀನಮಾ
 ಗಿರ್ಪದೆಂದು ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ವು, ಎನ್ನ ಹಿತಾಹಿತದೋಳಾಂ ಕೈದೆಗೆ
 ದಿರ್ಪೆಂ ; ಎನ್ನಂ ಸಲಪುವ ಸೈವು ನಿನ್ನದು ನಿನ್ನ ದನಸ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ
 ಯದುಳ್ಳೆಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪದಿನೈದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಆರ್ಣವಭೂಧರತಟಿನೀ |

ತೀರ್ಣಧರಾವಲಯಮನಿತುಮಂ ಸಮಿದೈ ನೀಂ ||

ನಿರ್ಣಿತಮೆಂದು ಶೌರಿಗೆ |

ಕರ್ಣಾಟಕಚಕ್ರವರ್ತಿ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ||

॥ ೩೦ ॥

ಆಖಣ್ಡಭೂಮಣ್ಣಲಾಧೀಶ್ವರಾ! ಭೂಮಿ ಬಳಸಿ ಅಣ್ಣಭಿತ್ತಿ
ಬಟ್ಟಿತ್ತಾಗಿಪುರದಹಿಂದಾವ ನಿಟ್ಟಿನೊಳಂ ಐವತ್ತು ಕೋಟಿ ಯೋಜನ
ಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಆದೆಂತೆನೆ:—ಭೂಮಧ್ಯದೊಳ್ ಜಂಬೂದ್ವೀಪಂ ಬಟ್ಟಿ
ತ್ತಾಗಿ ಆವ ನಿಟ್ಟಿನೊಳಂ ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ
ಜಂಬೂದ್ವೀಪ ಮಧ್ಯದೊಳ್ ಮಹಾಮೇರು ಸುವರ್ಣಮಯಮಾಗಿ
ಕೆಳಗೆ ಪದಿನಾಳು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಂ, ಮಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ
ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿ ಚತುರಶ್ರಮಾಗಿ ಬೆಲ್ಲ
ಮಂ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿರಿಸಿದಂತೆ ಇರ್ಪುದು. ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪಮಂ ಬಳಸಿದ
ಲವಣಸಮುದ್ರವೊಂದು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಗಲಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ
ಪ್ಲಕ್ಷದ್ವೀಪ ಮೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನದಗಲಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಇಪ್ಪೆ
ಸಮುದ್ರ ಮೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಶಾಲ್ಮಲಿ
ದ್ವೀಪಂ ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಸುರಾಸಮುದ್ರಂ
ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಕುಶದ್ವೀಪಂ
ಎಣ್ಣು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಘೃತಸಮುದ್ರಂ ಎಣ್ಣು ಲಕ್ಷ
ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಕ್ರೌಂಚದ್ವೀಪಂ ಪದಿನಾಳು ಲಕ್ಷ
ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ದಧಿಸಮುದ್ರಂ ಪದಿನಾಳು ಲಕ್ಷ ಯೋ
ಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಶಾಕದ್ವೀಪಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜ
ನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಕ್ಷೀರಸಮುದ್ರಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜ
ನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಪುಷ್ಕರದ್ವೀಪಂ ಅಳುವತ್ತುನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋ
ಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಸ್ವಾದೂದಕಸಮುದ್ರಂ ಅಳುವತ್ತು ನಾಲ್ಕು

ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಪರ್ಯಂತಂ ಮನುಷ್ಯಾದಿಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸಂಚಾರಯೋಗ್ಯಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಲಿ ಪೋಷಣವಲಯಂ ಪ್ರಾಣಿಸಂಚಾರಯೋಗ್ಯಮಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡಿಯಂತೆ ನಿರ್ಮಲಮಾಗಿ ಸುವರ್ಣಮಯಮಾಗಿರ್ಪ ಭೂಮಿ ಪತ್ತು ಕೋಟಿಯುಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಲೋಕಾಲೋಕ ಪರ್ವತಂ ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದುದ್ದಮುಂ, ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಅನ್ಧಕಾರ ಭೂಮಿ ಅಣ್ಣಕಟಾಹ ಪರ್ಮನಕ್ಕೆ ಪನ್ನೆರಡು ಕೋಟಿಯುಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷಮುಂ ನಾಲ್ಕತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಭೂಮಧ್ಯದಿಂದೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಿಣ್ಣಭಿತ್ತಿಪರ್ಯಂತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿಯೋಜನವಿಸ್ತಾರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದೆಂತೆನೆ:—ಜಮ್ಮುದ್ವೀಪಮಧ್ಯದಿಂದೆ ಲವಣಸಮುದ್ರಪರ್ಮನಕ್ಕೆ ಅಯ್ಯತ್ತುಸಾವಿರ ಯೋಜನಮುಂ ಮಿಕ್ಕಾಲು ದ್ವೀಪಗಳು ಮೇಳುಂ ಸಮುದ್ರಂಗಳುಂ ಕೂಡಿ ಎರಡು ಕೋಟಿಯುಂಮೈವತ್ತಮೂಳು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಸುವರ್ಣಭೂಮಿ ಪತ್ತು ಕೋಟಿಯುಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಲೋಕಾಲೋಕಪರ್ಮತಂ ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನಮುಂ, ಅನ್ಧಕಾರಭೂಮಿ ಪನ್ನೆರಡು ಕೋಟಿಯುಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷಮುಂ ನಾಲ್ಕತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನಮುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಮೇರುಮಧ್ಯದಿಂದೊಂದು ನಿಟ್ಟು ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನ ವಿಸ್ತಾರಮಾಗಿರ್ಪದಂತಿಂ ಭೂಮಣ್ಣಲ ಮಿತ್ತಣ್ಣಭಿತ್ತಿಯಿಂದತ್ತಣ್ಣಂಭಿತ್ತಿ ಪರ್ಮನಕ್ಕೆ ಐವತ್ತು ಕೋಟಿ ಯೋಜನವಿಸ್ತಾರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇನ್ನಪ್ಪ ಭೂಮಂಡಲಂ ಪ್ರಳಯಾಸ್ತುಧಿಯೊಳ್ ಮುಳುಂಗಿದಂದು ನೀಂ ಪ್ರೇತ್ತು ಪೊರೆದುದಲಿಂದ ಖಂಡಭೂಮಂಡಲಾಧೀಶ್ವರನೆನಿಸುವೈ. ನಿನ್ನೈಶ್ವರ್ಯಮಂ ಕಡೆಗಾಣೊಡೆ ಅಂಬುಜಸಂಭವಾದಿಗಳ್ಗೆ ಮರಿದಾದೊಡಂ ಮುಳುಕದಿಂದಾನೆನ್ನ ಬಿನ್ನಣ ಮರ್ದನಿತು ಬಿನ್ನವಿಪೆನಿದಂ ಮನ್ನಿ ಪುದು ಮನ್ನಿ ಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪದಿನಾಜನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಮೇದಿವಿಯೊಳೆಸೆವ ಸಗ್ಗದ |

ಭೇದಂಗಳನುಂಟುವಾಡಿದೈ ನೀನೆಂದಾ ॥

ಕೈದುವಿಡಿದರೊಳ್ಗಂಡಂ |

ಯಾದವಗಿನಾಫನಡಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೩೧ ॥

ನಿಖಿಲಭೋಗಪ್ರದಾ! ಭೋಗವೆಂಬುದು ಸುಖದುಃಖಾನು
ಭವಂ. ದುಃಖಾನುಭವವೇಶಂ ನರಕಮೆನಿಪುದು; ಸುಖಾನುಭವವೇಶಂ
ಸ್ವರ್ಗಮೆನಿಪುದು. ಈ ಸುಖಾನುಭವಮಾದ ಸ್ವರ್ಗಂಗಳ್ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ
ಲೋಕಂಗಳೊಳೆವೊಳವು. ಅವಜ್ಜಿ ಭೂಮಿಯೊಳೆರ್ಪ ಸ್ವರ್ಗಂಗಳ್
ಭೂಸ್ವರ್ಗಂಗಳೆನಿಪುವು. ಅವಾವುವೆಂದೊಡೆ:—ಜಮ್ಮುದ್ವೀಪದ ನವ
ವರ್ಷಂಗಳೊಳ್ ಭಾರತವರ್ಷವೊಂದನುಲಾದು ಮಿಕ್ಕನೆಣ್ಣು ವರ್ಷಂ
ಗಳುಂ. ವರ್ಷಪರ್ಮತಂಗಳುಂ, ಮಹಾಮೇರುವುಂ, ಪ್ಲಕ್ಷಶಾಲ್ಮಲಿಕುಶ
ಕ್ರಂಚಶಾಕಂಗಳೆಂಬಯ್ದುಂ ದ್ವೀಪಂಗಳೊಳೆರ್ಪ ಮೂವತ್ತೈದುಂ
ವರ್ಷಂಗಳುಂ, ಅನಿತುಂ ವರ್ಷಪರ್ಮತಂಗಳುಂ, ಪುಷ್ಕರದ್ವೀಪದೊಳೆರ್ಪ
ಎರಡುಂ ವರ್ಷಂಗಳುಂ, ವರ್ಷಪರ್ಮತವೊಂದುಂ ಇನಿತುಂ ಭೂಸ್ವರ್ಗಂಗೆ
ಳೆನಿಪುವು. ಇವಜ್ಜಿ ಜಮ್ಮುದ್ವೀಪದೊಳೆರ್ಪ ಎಣ್ಣುಂ ವರ್ಷಂಗಳೊಳಂ,
ಪುಷ್ಕರದ್ವೀಪದೊಳೆರ್ಪ ಎರಡುಂ ವರ್ಷಂಗಳೊಳಂ, ಮನುಜರೆಲ್ಲರ್ಗಂ
ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಬರಿಸದಾಯುಸ್ಸುಂಟಾಗಿರ್ಕುಂ; ರೋಗಮುಂ ಈರ್ಷ್ಯಾ
ಸೂ ಯಾ ದಿ ಗ ಳೊಂ ದು ಮಿಲ್ಲ ದಿ ಕು ಣಂ ; ಎಲ್ಲರುಮುತ್ತುಮಜಾತಿ
ಯಾಗಿರ್ಪುದುಂ ಜಾತಿಯೊಳ್ ಪೆರ್ಚುಕುಂದುಗಳೆಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ; ಜಾತಿ
ಭೇದಮಿಲ್ಲದುದುಂ ಆಚಾರಭೇದಮಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ. ಇಲ್ಲಿರ್ಪ ಮನು
ಜರೆಲ್ಲರುಮಾವಗಂ ಪಸಿವುಂ ತೃಪೆಯುಮಿಲ್ಲದೆ ಪರಮಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿ
ದೇವತೆಗಳುಂ ತಾಮುಂ ಸಮಾನವೇಷಮುಂ, ಸಮಾನಬುದ್ಧಿಯುಂ,
ಸಮಾನಶಕ್ತಿಯುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪ್ಲಕ್ಷಶಾಲ್ಮಲಿಕುಶ ಕ್ರಂಚ ಶಾಕದ್ವೀ
ಪಂಗಳೊಳೆರ್ಪ ಮೂವತ್ತೈದುಂ ವರ್ಷಂಗಳೊಳಂ, ವರ್ಷಪರ್ಮತಂಗೆ
ಳೊಳಂ, ಕಾಲಮಾವಗಂ ತ್ರೇತಾಯುಗಸಮಮಾಗಿಯೇ ಇರ್ಪುದು.

ಇಲ್ಲಿಯ ಮನುಷ್ಯರುಂ ದೇವಗಂಧರ್ವರುಮೊಡನಾಡುತ್ತೆ ಐದು ಸಾಸಿರಂ
 ಒರಿಸದಾಯುಸ್ಸಂಟಾಗಿ, ಅಧಿವ್ಯಾಧಿಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ಸುಖದೊಳಿ
 ಪರ್. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪ್ರತ್ರಿಯ ವೈಶ್ಯ ಶೂದ್ರರೆಂಬ ಶುದ್ಧಜಾತಿಯವರಾಗಿ
 ಸದಾಚಾರಸಂಪನ್ನ ರಾಗಿರ್ಪರಲ್ಲದೆ ಒರ್ವರುಂ ಸಂಕರಜಾತಿಯವರಲ್ಲದಿ
 ಪರ್. ಇವಜೊಳಂ ಇಳಾವೃತವರ್ಷದೊಳ್ ಪಲವುಂ ಪಲವು ಭೋ
 ಗಂಗಳ್ಗಸ್ಪದಮಾಗಿ ರಮಣೀಯಮಾದ ಸ್ಥಾನಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಆವಾವು
 ವೆನೆ:—ಮಹಾಮೇರು ಚಲಿಸದಂತೆ ನಾಲ್ಕುಂ ದೆಸೆಯೊಳುಂ ಬಲಿದ ಕೇಲ್ಗ
 ಳಂತೆ ನಾಲ್ಕುಂ ಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಅದಜೊಳ್ ಮೂಡದೆಸೆಯಲ್ಲಿ
 ಮಂದರಪರ್ವತಮಿರ್ಪದು. ಅದಜಿ ಮೇಲೆ ಸಾಸಿರ ನೂಲು ಯೋಜನ
 ದುದ್ದಮಾದ ಕಡಬದ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಆ ಮರಕ್ಕೆ ಸಾಸಿರ ಪೆಗೊಂಬು
 ಗಳುಂ ಪತ್ತು ಸಾಸಿರ ಕಿಗೊಂಬುಗಳುಮಾಗಿ ಸರ್ವಕಾಲದೊಳಂ ಪೂಗ
 ಳುಂ ಫಲಂಗಳುಮುಂಟಾಗಿ ಬಳಸಿ ಸಾಸಿರ ಯೋಜನ ದಿವ್ಯಪರಿಮಳಮಾ
 ಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಪರ್ವತದೊತ್ತಿನೊಳ್ ಮೂಡಲಾಗಿ ಜೈತ್ರರಥಮೆಂಬ ಸಿಂ
 ಗರದೊಂಟಮುಂ, ಅರುಣೋದಮೆಂಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಮೇರು
 ವಿಂಗೆ ತೆಂಕಲಾಗಿ ಗನ್ಧಮಾದನಮೆಂಬ ಪರ್ವತಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಜಿ ಮೇಲೆ
 ಸಾವಿರದ ನೂಲು ಯೋಜನದುದ್ದಮಾದ ನೇಣಿಲ ಮರನಿರ್ಕುಂ.
 ಇದಜಿ ಕೊಂಬುಗಳೆಂ ಸ್ವಾದುಮಾಗಿ ಮೃದುಮಾಗಿ ಸುಗನ್ಧಯುಕ್ತ
 ಮಾಗಿ ಮಹಾಗಜಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಪ ಪಣ್ಣಳ್ ಪಾಸಣ್ಣಿಯೊಳ್
 ಬಿಟ್ಟು ಕರಗಿ ಜಮ್ಬುನದಿಯೆಂಬ ವೋಟಿಯಾಗಿ ಮೇರುವಂ ಬಳಸಿ
 ವೋನಲ್ ಪರಿಯುತಿರ್ಕುಂ. ಅದಜಿ ತಡಿಯ ಮಣ್ಣಳ್ ಆರಸದಿಂ ನನೆ
 ದುದಜಿಂ ಜಾಂಬೂನದ ಸ್ವರ್ಣಮಾಗಿ ದೇವಭೂಷಣಯೋಗ್ಯಮಾ
 ಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಜಿ ತೆಂಕಣ ತಡಿಯೊಳ್ ಗನ್ಧಮಾದನಮೆಂಬ ಸಿಂಗರ
 ದೋಣ್ಣುಮುಂ ಮಾನಸಮೆಂಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಪಡು
 ವಲಾಗಿ ವಿಪುಲಮೆಂಬ ಪರ್ವತಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಜಿ ಮೇಲೆ ಸಾಸಿರದ
 ನೂಲು ಯೋಜನದುದ್ದಮಾದ ಅರಳಿಯ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಅದಜಿ ಪಣ್ಣ
 ಳ್ ಸರ್ವಕಾಲಮುಂ ಮಹಾಕುಂಭಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿ ಪರಿಮಳಯುಕ್ತ
 ಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಪಡುವಲಾಗಿ ವೈಭ್ರಾಜಮೆಂಬ ಸಿಂಗರದೋಂ

ಟೆಮುಂ ಸಿತ್ತೋದಮೆಂಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಗೆ ಬಡಗಲಾಗಿ
 ಸುಪಾರ್ಶ್ವಮೆಂಬ ಪರ್ವತಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ಮೇಲೆ ಸಾವಿರದ ನೂಲು
 ಯೋಜನದದ್ದು ಮಾದ ಅಲದ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ಕಣ್ಣಳ್ ಸರ್ವ
 ಕಾಲಮುಂ ಮಹಾಕುಂಭಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿ ಪರಿಮಳಯುಕ್ತಮಾಗಿರ್ಕುಂ.
 ಅದಲಿಪೊತ್ತಿನೋಳ್ ನಂದನಮೆಂಬ ಸಿಂಗರದೋಣ್ಣಮುಂ ಸೀತೋದಮೆವ್ವು
 ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಈ ನಾಲ್ಕುಂ ಪರ್ದತಂಗಳ ಪೋವಳಯದೋಳ್
 ಪಲವುಂ ಬೆಟ್ಟಂಗಳಿವು. ಇವು ತಾವರೆಯ ಕೇಸರಗಳ ಮರ್ಯಾದೆಯಾ
 ಗಿರ್ಪುದಲಿಂ ಕೇಸರಪರ್ದತಂಗಳೆನಿವು. ಅವಾವುವೆನೆ :—ಮೇರು
 ವಿಂಗೆ ಮೂಡಲಾಗಿ ಸಿತಾಂಭ, ಉದಕುಂಜ, ಮಾರ್ವ, ವಿರುಂಗ, ಮಣಿ
 ಶೃಂಗ, ಸಬಿನ್ನ, ಮಂದರ, ವೇಣುಮಂತ, ಸಮೇಘ, ನಿಷಧ, ದೇವಪ
 ವರ್ತಮೆಂಬೀ ಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಗೆ ತೇಕಲಾಗಿ ತ್ರಿಶಿರ,
 ತ್ರಿಶೃಂಗ, ಕಪಿಂಗ, ಪತಂಗ, ಕುಚಕ್ರ, ತಾಮ್ರಾಭ, ವಿಶಾಲ, ಶ್ವೇತ
 ಧರ, ಸಮೂಲ, ವಸುಧಾರಾ, ರತ್ನಧಾರಾ, ಏಕಶೃಂಗ, ಮಹಾಮೂಲ,
 ಗಜಶೈಲ, ಪಿಶಾಚಕ, ಪಂಚಶೈಲ, ಕೈಲಾಸ, ಹಿಮವಂತಮೆಂಬೀ ಪರ್ದ
 ತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಗೆ ಪಡುವಲಾಗಿ ಕಪಿಲ, ಪಿಂಜಕ, ಭದ್ರ,
 ಸುರಸ, ಮಹಾಬಲ, ಕುಮದ, ಮಧುಮಂತ, ಅಂಜನ, ಮಕುಟ, ಕೃಷ್ಣ
 ಪಾಂಡರ, ಸಹಸ್ರಶಿಖರ, ಪಾರಿಯಾತ್ರ, ತ್ರಿಶೃಂಗಮೆಂಬೀಪರ್ವತಂಗಳಿ
 ರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಗೆ ಬಡಗಲಾಗಿ ಶಂಖಕೂಟ, ನಿಷಧ, ಹಂಸ,
 ನಾಗ, ಕಪಿಂಗ, ಇಂದ್ರಶೈಲ, ನೀಲ, ಕನಕಶೃಂಗ, ಶತಶೃಂಗ, ವುಷ್ಕರ,
 ಮೇಘಶೈಲ, ವಿರಜ, ಜಾರುಧಿ, ತ್ರಿಶೃಂಗಮೆಂಬೀಪರ್ದತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಈ
 ಕೇಸರಪರ್ವತಂಗಳ ತಪ್ಪಲ್ಲೋಳ್ ರಮಣೀಯಮಾಗಿ ದೇವತೆಗಳ್ಗೆ
 ಕ್ರೀಡಾಸ್ಥಾನಂಗಳಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವಾವುವೆನೆ :—ಮೇರುವಿಗೆ ಮೂಡ
 ಲಾಗಿ, ಸಿತಾಂಭಕುಮುದಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಮುನ್ನೂರು ಯೋಜ
 ನದ ನೀಳಮುಂ ನೂಲು ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿ ಸ್ವಾದುವಾಗಿ ನಿರ್ಮ
 ಲಮಾಗಿದ್ ಜಲದಿಂ ಪೂರ್ಣಮಾದ ತ್ರೀಸರಸ್ಸೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದ
 ಲಿಪೊಳ್ ಕೊಳಗದ ತೋರಮಾದ ತಾವರೆಗಳಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿಪೊಳ್
 ಕೋಟಿದಳಯುಕ್ತಮಾಗಿ ಸ್ಪರ್ಶಮಯಮಾದುದೋಂದು ತಾವರೆಯೋಳ್

ಸಾಕ್ಷಾನ್ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇರುತಿರ್ಪಳ್. ಈ ಕೊಳದೊತ್ತಿನೊಳ್ ನೂಲು
ಯೋಜನದಗಲಮುಂ ಇನ್ನೂಲುಯೋಜನದ ನೀಳಮುಮಾದ ಬೆಲ್ಲವ
ತ್ತದ ವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿಱೊಳ್ ಮರಂಗಳಾವಗಂ ಫಲವುಷ್ಟಯುಕ್ತ
ಮಾಗಿ ಆರಿಕೂಗುದಾರಿಯುದ್ದಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಲ್ಲಿಯುಂ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ
ಸಿದ್ಧಸಂಗನಿಷೇವಿತೆಯಾಗಿರ್ಪುದಾಂದಾವನಕ್ಕೆ ಶ್ರೀವನಮೆಂಬ ವೆಸರಾ
ಗಿರ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ವೈಕಂಕ ಮಣಿಶೈಲವೆಂಬೀಪರ್ವತಗಳ ನಡುವೆ
ಇನ್ನೂಲುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ನೂಲುಗಾವುದದಗಲಮುಮಾಗಿ ನಿರ್ಮ
ಲೋದಕಮಾದುದೊಂದು ದೊಣೆಯಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ತಡಿಯೊಳರೆಕೂ
ಗುದಾರಿಯುದ್ದಮಾದ ಪಲವುಂ ಮರಗಳಿಂದೆಸೆವುದೊಂದು ಮಹಾವನ
ಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ನಡುವೆ ಕಾಶ್ಯಪಮುನಿಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ.
ಮತ್ತಂ ಮಹಾನೀಲಕುಂಡಶೈಲಂಗಳ ನಡುವೆ ಪದ್ಮಪಂಡೋಪಶೋಭಿತ
ಮಾದ ಸುಖನದಿಯೆಂಬುದೊಂದು ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ತಡಿಯೊಳ್ಳೆ
ವತ್ತು ಯೋಜನದ ನೀಳಮುಂ ಮೂವತ್ತು ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾದ
ಹನೆಯ ಮರದ ಬನಮಿರ್ಕುಂ. ಆಮರಂಗಳರೆಕೂಗುದಾರಿಯುದ್ದಮಾ
ಗಿರ್ಕುಂ. ದೇವಶೈಲಮೆಂಬ ಬೆಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲೊಳ್ ಗಿಡಮರಂಗಳೊಂದು
ಮಿಲ್ಲದೆ ಸಾವಿರಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ನೂರು ಗಾವುದದಗಲಮುಂ ಸಮತ
ಳಮಾದುದೊಂದು ಕಲ್ಲಲಿಯಾಗಿ ಅದಲಿ ಮೇಲೆ ಮೊಟಕಾಲುದ್ದ
ನೀರುಂಟಾಗಿ ಐರಾವತಕ್ಕೆ ಕ್ರೀಡಾಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇವನಿತುಂ ಮೇ
ರುವಿಗೆ ಮೂಡಲಾರ್ಗ ತಾಣಂಗಳ್. ಮೇರುವಿಗೆ ತೆಂಕಲಾಗಿ ತ್ರಿಶಿರ
ಪತಂಗಳೈಲಂಗಳ ನಡುವೆ ಸಿಹಿಯಾಗಿ ತಿಳಿನೀರುಂಟಾದ ಬಹೂದಕಮೆಂಬ
ವೊಲಿ ಪರಿವುತಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ತಡಿಯೊಳ್ ನೂಲುಗಾವುದ ನೀ
ಳಮುಂ ಮೂವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲಮುಮಾದ ಅತ್ತಿಯ ಕಾಡಿರ್ಕುಂ.
ಆ ಮರಂಗಳೊಂದಂಬಿನಿಸುಗೆಯುದ್ದಮಾಗಿ ಪವಳವರ್ಣಮಾದ ಹು
ವಿಯ ತೋರಮಾದ ಪಣ್ಣುಂಟಾಗಿ ಕರ್ದಮಪ್ರಜಾಪತಿಗಾಶ್ರಮಮಾ
ಗಿರ್ಕುಂ. ತಾಮ್ರಾಭ ಪತಂಗಳೈಲಂಗಳ ನಡುವೆ ನೂಲುಗಾವುದ ನೀ
ಳಮುಂ, ನೂಲುಗಾವುದದಗಲಮುಮಾದ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಅದ
ಲಿಱೊಳ್ ಕೆಂದಾವರೆಗಳ್ ಬಾಲಸೂರ್ಯನಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಆ

ಸರೋಮಧ್ಯದೊಳಿವುದೊಂದು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಕೋಟಿಕೊತ್ತಳಗಳಿಂ
 ದೊವ್ವುವುದೊಂದು ವಿದ್ಯಾಧರವರಮಿರ್ಕುಂ. ವಿಶಾಲ ಶ್ವೇತಪರ್ವತಂ
 ಗಳ ನಡುವೆ ಮೂವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲಮುಂ ಏವತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳ
 ಮುಮಾಗಿವುದೊಂದು ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ತಡಿಯೊಳೊಂದು ದೊ—
 ಡ್ಡಿತಾದ ಮಾವಿನ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ಕೊಳ್ ಮಾವಿನ ಪಣ್ಣಳ್
 ಸುವರ್ಣಸಂಕಾಶಮಾಗಿ ಅತ್ಯಂತಪರಿಮಳಯುಕ್ತಮಾಗಿ ಹಲ ಏ ಯ
 ತೋರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ವಸುಧಾರಾ ರತ್ನಧಾರ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ
 ಮೂವತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ನೂಲುಗಾವುದದಗಲಮುಮಾದುದೊಂ
 ದು ಮುಲ್ಲುಗದ ಬನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ಪುಗಳಾವಗಂ ನೂಲುಗಾವುದ
 ಪದ್ಯಂತಂ ಪರಿಮಳಿಸುತಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ಕೊಳ್ ಸೂರ್ಯಗಾತ್ರಮಮಾಗಿ
 ಕುಂ. ಮೇರುವಿಗೆ ಪಡುವಲಾಗಿ ಸುಪಾರ್ಶ್ವಶಿಖಿ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ
 ನೂಲುಗಾವುದದಗಲಮುಂ ನೂಲುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ಬೆಂಕಿಯಿಂ ಬೆಂದ
 ಬಿಸಿಯ ನೆಲನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ನಡುವೆ ಇರ್ಪತ್ತುಗಾವುದ ನೆಲಂ
 ವಹ್ನಿಮಂಡಲಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ಕೊಳಾವಗಂ ಪ್ರಳಯಕಾಲಾಗ್ನಿ ಸೌ
 ದೆಯಿಲ್ಲದೆ ಉರಿಯುತಿರ್ಕುಂ, ಕುಮುದಾಂಜನ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ
 ಪುಣ್ಯಹ್ರದಮೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ತೀರದಲ್ಲಿ ಪತ್ತು ಗಾವುದದಗ
 ಲಮುಂ ಪತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳಮುಮಾದ ಮಾದಕದ ವನಮಿರ್ಕುಂ.
 ಅದಲಿ ಕೊಳಾವಗಮರಿಸಿನ ಬಣ್ಣಮಾಗಿ ಪಿರಿದಾದ ಪಣ್ಣಿರ್ಕುಂ. ಅದ
 ಲಿ ಕೊಳ್ ಬೃಹಸ್ಪತಿಗಾತ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪಿಂಜರ ಸುರಸಪರ್ವತಂಗಳ
 ನಡುವೆ ಅನೇಕ ಯೋಜನದ ನೀಳಮುಂ ಅನೇಕ ಯೋಜನದಗಲಮು
 ಮಾದ ಮಹಾದ್ರೋಣಿಯೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ಕೊಳ್ ವಿಷು
 ವಿಗೆ ತಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಕೃಷ್ಣಪಾಂಡರ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಮೂ
 ವತ್ತುಗಾವುದದಗಲಮುಂ ತೊಂಬತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳಮುಮಾಗಿ ಮರಗಿಡು
 ಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ನಿಷ್ಪಂಕದೀರ್ಘಕೆಯೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಲಿ ಕೊ
 ಳ್ ಐಗಾವುದದಗಲಮಾದ ಅಲದ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಆ ಮರಮೊಳ್ ಚಂ
 ದ್ರವರ್ಣನಾಗಿ ನೀಲವಸ್ತ್ರಧರನಾದ ಸಹಸ್ರವದನನೆಂಬ ಸ್ವಾಮಿ ಯಕ್ಷಾದಿ
 ಗಳಿಂದಾವಗಂ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುತಿರ್ಕುಂ. ಸಹಸ್ರಶಿಖರ ಕುಮುದಪರ್ವತಂ

ಗಳ ನಡುವೆ ಐವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲಮಾದ ಪಲವುಂ ಸಿಹಿವಣ್ಣುಳುಂಟಾದ
 ವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ್ತೊಳ್ ಚಂದ್ರಂಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮೇರು
 ವಿಂಗೆ ಬಡಗಲಾಗಿ ಶಂಖಕೂಟನಿಷಧಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಅನೇಕಯೋ
 ಜನದಗಲಮಾದ ಪುರುಷಸ್ಥಲಮೆಂಬ ಸ್ಥಾನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ್ತೊಳ್
 ಮರಂಗಳನೇಕಯೋಜನದುದ್ದಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಕಪಿಂಗನಾಗ ಪರ್ವತಂಗಳ
 ನಡುವೆ ನೂಲು ಗಾವುದದಗಲಮುಂ ಇನ್ನೂಲು ಗಾವುದದ ನೀಳಮು
 ಮಾಗಿ ದ್ರಾಕ್ಷಾ ಖರ್ಜೂರದ ವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ್ತೊಳಾವಗಂ ಪಣ್ಣಳ್
 ಅತ್ಯಂತ ಮಧುರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪುಷ್ಕರಮೇಘಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ
 ನೂಲುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ಅಱುವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲಮುಮಾದ ಕಲ್ಲ
 ಱಿಯಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ್ತೊಳ್ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕಿನೊಳಂ ಅನೇಕ ಯೋಜನ
 ವಿಶಾಲಾಯತಮಾದ ನಾಲ್ಕು ಕೊಳಂಗಳುಂ ನಾಲ್ಕು ವನಂಗಳುಮಿರ್ಕುಂ.
 ಕೇಶರಮರ್ಯಾದಾಪರ್ವತಂಗಳ ಮೇಲೆ ಎಣ್ಣುಬಗೆಯ ದೇವತೆಗಳ ಪಟ್ಟಣಂ
 ಗಳಿರ್ಕುಂ. ಇವನಿತುಂ ಭೋಗಭೂಮಿಗಳೆನಿಕುಂ. ಇವಱ್ತೊಳನುಭ
 ವಿಸುವ ಭೋಗಮನಿತ್ಯಮಾದುದಱಿಂದೆ ಆನಿವಂ ಬಯಸಿದವನಲ್ಲ;
 ನಿತ್ಯಭೋಗಮೆನಿಪ ನಿನ್ನೂಲಾಗಮನೆ ಬಯಸಿದೆಂ. ನಿಖಿಲಭೋಗವ್ರದ
 ನಪ್ಪ ನೀನೆನಗಿದಂ ನೆಲೆಗೊಳಿವುದು, ನೆಲೆಗೊಳಿವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ
 ಯದುತ್ಯೆಲವಲ್ಲಭಾ !

|| ಪದಿನೇಳನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ ||

ನರಕದೊಳಿರುವರೆ ತಾವಕ |

ಚರಣಾಬ್ಜಕೆ ಮಣಿದರಲ್ಪು ಮುನ್ನೊಮ್ಮೆಯುಮೆಂ ||

ದುರುವಿಕ್ರಮನಡಿದಾವರೆ |

ಗರಿನ್ನಪವೇಶ್ಯಾಭುಜಂಗನನುಗೊಳೆ ಪೇಟ್ದಂ || || ೩೨ ||

ನರಕಾಂತಕಾ! ನರಕಮೆಂಬುದು ದುಃಖಾನುಭವಸ್ಥಾನಂ. ಈ ನರಕಂಗಳ್ ಸಪ್ತಪಾತಾಳಲೋಕಂಗಳ ಕೆಳಗಣ ಗರ್ಭೋದಕಕ್ಕೆ ಕ್ಷೀಣಾ ಗಿಯುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಕಟಾಹಮಂ ಪತ್ತಿದ ಗರ್ಭೋದಕಕ್ಕೆ ಮೇಲಾಗಿಯು ಮಿಸ್ಸ ಬಯಲೊಳ್ ತೆಂಕಣ ದಿಸೆಯೊಳರ್ಪ ರಾರವ ಸೂಕರ ರೋಧ ಮೆಂಬಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪಲವುಂ ತೆರಿನಾಗಿರ್ಕುಂ. ರಾರವಮೆಂಬ ನರಕ ದೊಳಿದವನಂ ಯಮಭಟರ್ ಪುಲ್ಲೆಯಂ ಬೇಂಟೆಕಾಱಿಸುವಂತೆ ದಯೆ ಯಿಲ್ಲದೆ ಆವಗಮಿಸುತಿರ್ಪರ್. ತಾಂ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದುರ್ ಕಂಡಂತೆ ನು ಡಿದವನುಂ, ಕಾಣದುದಂ ನುಡಿದವನುಂ, ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರದೊಳ್ ನಿಂದು ಪಕ್ಷಪಾತಂಗೆಯ್ವವನುಂ, ಪುಸಿಗಾಱಿನುಂ ಈ ನರಕದೊಳ್ ಬೀಟ್ದರ್. ಬೇಂಟೆಯೊಳ್ ಸಿಲ್ವಿದ ಪಂದಿಯನಿಜುವಂತೆ ಆವಗಮಿಜು ಯುತಿರ್ಪರ್. ಆ ನರಕಂ ಸೂಕರಮೆನಿವುದು. ಗರ್ಭಮಂ ಕರಗಿಸಿದ ವನುಂ, ಮೂಗು ಬಾಯ್ಗಳಂ ಮುಚ್ಚಿಕೊಲ್ವವನುಂ, ಗೋಹತ್ಯೆಗೆಯ್ವ ವನುಂ, ಇದಲೊಳ್ ಬೀಟ್ದರ್. ನೆಲೆವನೆಗೆಯ್ದುಪಲದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿರ ನರಕಂ ರೋಧಮೆನಿವುದು. ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾ ಸುರಾಪಾನ ಸ್ವರ್ಣಸ್ತ್ರೆಯ ಗುರುತಲ್ಪಗಮನ ತತ್ಸಂಯೋಗಂಗಳೆನಿಪ ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಂಗಳಂ ಮಾಡಿದವರಿದಲೊಳ್ ಬೀಟ್ದರ್. ಉನ್ನತಮಾದ ಹನೆಯ ಮರನಿಂ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡವುವ ನರಕಂ ತಾಳಮೆನಿವುದು. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೈಶ್ಯರ್ಕಳಂ ಕೊಂ ದವರಿದಲೊಳ್ ಬೀಟ್ದರ್. ಕಾಯ್ದಿಣ್ಣೆಯ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಯೊಳ್ ಕುದಿಯಿ ಸುವ ನರಕಂ ತಪ್ಪಕುಂಭಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಪತಿವ್ರತೆಯಂ ಮಾಡಿದವನುಂ ಕುದುರೆಯಂ ಕೊಂಡು ಮಾಱುವವನುಂ, ನಂಬಿದವರಂ ಕೈ ಬಿಡುವ

ವನುಂ, ಒಡವುಟ್ಟಿದವಳ್ಳಳುಪಿದವನುಂ, ಅರಮನೆಯ ಮನುಷ್ಯರಂ
ಮಾಡುಪಿದವನುಂ ಇದಲೊಳ್ ಬೀಲ್ವರ್. ಬೆಂಕಿಯೊಳ್ ಪುಂಡು
ಚಾಳುಪ್ಪಿನೊಳ್ ಪೊರಳಿಪ ನರಕಂ ಲವಣಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ತಂದೆತಾಯ್
ಮೊದಲಾದ ಪಿರಿಯರಂ ದೂಷಿಸುವನುಂ, ವೇದಮಂ ನಿಂದಿಸನುಂ,
ಕೂಲಿಗೆ ವೇದಮನೋದಿಪನುಂ, ಸೋದರಮಾವನ ಪೆಣ್ಣತಿಗಳುಪಿದ
ವನುಂ, ಇದಲೊಳ್ ಬೀಲ್ವರ್. ಕಟ್ಟಲೆ ಮುಸುಂಕಿದೆಯೊಳ್ ಕಾಡೆ
ನೋಣ ಜಿಗುಟೆ ಮೊದಲಾದ ಕ್ರೂರಜನ್ತುಗಳೆಡೆವಿಡದೆ ಕಡಿದ ನರಕಂ
ಕ್ರೈಮಿಭಕ್ತಮೆನಿಪುದು. ದೇವಬ್ರಾಹ್ಮಣದ್ವೇಷಿಯುಂ, ಸದಾಚಾರಮಂ
ಮಾಣವನುಂ ಇದಲೊಳ್ ಬೀಲ್ವರ್. ಪೆಪರುಗುಟ್ಟಿ ನೀರಂ ಭಕ್ಷಿ
ಸುವ ನರಕಂ ಲಾಲಾಭಕ್ತಮೆನಿಪುದು. ದೇವಪೂಜೆಯುಂ, ಪಿತೃಕರ್ಮಂ
ಮೊದಲಾದುದೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ತನಗೆರದಟ್ಟುಣ್ಣವರಿದಲೊಳ್ ಬೀಲ್ವರ್.
ಕತ್ತಿ ಚೂರಿ ಮೊದಲಾದ ಅಲಗುಗಳ್ ನಟ್ಟರ್ಪ ಬಾವಿಯೊಳ್ ನೂಕುವ
ನರಕಂ ವಿಶಸನಮೆನಿಪುದು. ಆಯುಧಂಗಳಂ ಮಾಡಿ ಬರ್ದುಂಕುವ
ವರುಂ, ಬೇಹುಕಂಬು ಮೊದಲಾದ ಕಪಟದಾಯುಧಂಗಳಂ ಧರಿಸಿದ
ವರುಂ ಇದಲೊಳ್ ಬೀಲ್ವರ್. ಕಾಸಿದ ಸಂಕಲೆಯಂ ಕಾಲ್ಗೆ ತುಡಿಸಿ
ಉರಿಮಸಗುವ ಬಾವಿಯೊಳ್ ತಲೆಕೆಳಗುಮಾಡಿ ತೂಗುವ ನರಕಂ ಅಧೋ
ಮುಖಮೆನಿಪುದು. ಶಾಸ್ತ್ರನಿಷಿದ್ಧವಸ್ತುಗಳಂ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವರಿದಲೊಳ್
ಬೀಲ್ವರ್. ಪೊಲಸುನಾಟುವ ಕೀವಿನತೊಲೆಯ ನರಕಂ ಪೂಯವಹ
ಮೆನಿಪುದು. ದುಡುಕುಗಾಟನುಂ, ಎಲ್ಲರಂ ಬಿಟ್ಟು ತಾನೊರ್ವನೆ ಮೃಷ್ಟಾ
ನ್ನವನುಂ, ಅಡಗು ಮಾಂಸಂ ಪಾಲ್ ಮೊಸರ್ ತುಪ್ಪ ಜೇನ್
ಮೊದಲಾದ ಸದ್ವ್ರವ್ಯಮುಮಂ ಎಳ್ಳುಪ್ಪ ಮೊದಲಾದುವಂ ಮಾಟುವ
ವನುಂ ಇದಲೊಳ್ ಬೀಲ್ವರ್. ಕಾಸಿದ ಕೇವುಂ ನೆತ್ತರುಂ ತೀವಿದ
ಬಾವಿ ರುಧಿರಾಂಭಸನರಕಮೆನಿಪುದು. ತಗಟು ಕೋಲು ಮುಂತಾದುವಂ
ಜೂದುಗಾಳೆಗಕ್ಕೆ ಬಿಡುವವನಂ, ಅಟ್ಟಮಡಿಕೆಯೊಳೆ ಉಣ್ಣವನುಂ, ವಿಷ
ಮನಿಕ್ಕುವವನುಂ, ಅರಸುಗಳ ಸಂಗಡಮಿಲ್ಲದ ಚಾಡಿಗಳಂ ಪೇಲ್ವವನುಂ,
ಪೆಂಪತಿ ಸುಪಾದಿಸಿಮೊಡವೆಯಿಂ ಬರ್ದುಂಕುವವನುಂ, ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ
ಸುಕ್ರಮಣಂ ಮೊದಲಾದ ಪರ್ವಕಾಲದೊಳ್ ಅಭ್ಯಂಗಂ ಸ್ತ್ರೀಸಂಗಂ

ಮೊದಲಾದುವನೆಸಗಿದವನುಂ, ಮನೆಗಳಂ ಕಿರ್ಚಿಕ್ಕಿ ಸುಡುವವನುಂ,
 ಪಕ್ಕಿಯ ನಿಮಿತ್ತಮಂ ವೇಲ್ಪುವನುಂ,(?) ಪಕ್ಕಿಗಳಂ ಪಿಡಿದು ಮಾಲು
 ಬದುಂಕುವವನುಂ, ಗ್ರಾಮಯಾಜಕನುಂ ಇದಱ್ಱೊಳ್ ಬೀಲ್ವಿರ್.
 ಬೆಂಕಿಯಂತೆ ಕಾಯ್ದು ತುಪ್ಪದ ತೊಱಿ ವೈತರಣಿಯೆನೆಪುದು. ಜೇನನ
 ಲುವವನುಂ, ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಕೇಡನೆಣಿಸುವವನುಮಿದಱ್ಱೊಳ್ ಬೀಲ್ವಿರ್.
 ಕಾಯ್ದು ಕರ್ಬುನದ ಮೊಳೆಗಳಂ ನಾಂಟರ್ಪ ನೆಲದೊಳ್ ನಡೆವ ನರಕಂ
 ಕೃಷ್ಣಮೆನಿಪುದು. ಧನದಿಂದೆಯುಂ, ಯಾವನದಿಂದೆಯುಂ ಕೊರ್ಬಿ
 ಮೇರೆಯಂ ವೀಲು ನಡೆವವನುಂ, ಎಂಜಲುಮೈಲಿಗೆಗಳ್ಗೆ ಪೇಸದವನುಂ,
 ಇಂದ್ರಜಾಲಂ ಮೊದಲಾದ ಕಪಟವಿದ್ಯೆಯಿಂ ಬದುಂಕುವವನುಂ ಇಡ
 ಱ್ಱೊಳ್ ಬೀಲ್ವಿರ್. ಇಂತಿವು ಮೊದಲಾದ ಪಲವುಂ ತೆಪದ ಪಾತಕಂ
 ಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಬೀಲ್ವಿ ನರಕಂಗಳ್ ಪಲವುಂ ತೆಪನಾಗಿ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದೊ
 ಪುವು. ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಸಂಕೀರ್ತನದಿಂದಮೆ ಸಕಲನರಕಭಯಮುಂ ಪರಿ
 ಹಾರಮಪು ದಱುಂ ನಿನಗೆ ನರಕಾಂತಕನೆಂಬ ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತಿರ್ಪ
 ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನೆಂಬಿದನೆನ್ನ ಭಯಮುಂ ಪರಿಹರಿಸಿ, ನಿನ್ನ ಡಿಯೂಟಾಗಮ
 ನಿತ್ತು ಮನ್ನಿಪುದು ಮನ್ನಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯ ದು ಶೈಲ
 ವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪದಿನೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ ॥

ಉದ್ಧತ ಪಾಪಿಗಳುಂ ಪರಿ |

ಶುದ್ಧರ್ ನಿನ್ನ ಡಿಯ ನೆನೆದ ಮಾತ್ರದೊಳೆಂದಾ ||

ಸಿದ್ಧಗರುಡಧ್ವಜಾಜ್ಞಂ |

ಸಿದ್ಧಾರ್ಚಿತ ಪದಯುಗಂಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ || ೩೩ ||

ಪರಮಪಾವನಾ! ಪಾಪಂಗಳೆಂಬುವು ಕಾಯಿಕಂಗಳೆಂದುಂ,
ವಾಚಿಕಂಗಳೆಂದುಂ, ಮಾನಸಿಕಂಗಳೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಲಿಸಾಗಿರ್ಕುಂ-
ಪೊಲ್ಲದ ವಸ್ತುಗಳಂ ತಿಂಬುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದರ ಮನೆಯೊಳುಣ್ಣುದುಂ,
ಪೊಲ್ಲದವರ್ಗೆ ಯಜ್ಞಾದಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳಂ ಮಾಡಿಪುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದವರಿಂ
ದಾಸಮಂ ಕೊಳ್ಳುದುಂ, ಪರರ ಪೆಂಡಿರ್ಗಳುವುಪುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದವರನೋ
ಲಗಿಪುದುಂ, ಪರರೊಡವೆಯನಪಹರಿಪುದುಂ, ಪ್ರಾಣಿಹಿಂಸೆಗೆಯ್ವುದುಂ
ಮೊದಲಾದುವು ಕಾಯಿಕಮಾದ ಪಾಪಂಗಳೆನಿಪುವು. ನಿಷ್ಕರೋಕ್ತಿಗಳ
ನಾಡುವುದುಂ, ಪುಸಿವಾತನಾಡುವುದುಂ, ಚಾಡಿಯ ಪೇಲ್ವುದುಂ, ಇಹ
ಪರ ಪ್ರಯೋಜನಮಿಲ್ಲದ ಬಟುವಾತಿನೋಳ್ ಪೊಲ್ವುಗಳೆವುದುಂ; ವಿವಾ
ದಂಗೆಯ್ವುದುಂ, ವೇದಮುಂ ಕೂಲಿಗೋದಿಪುದುಂ, ಪರನಿನ್ನೆಗೆಯ್ವುದುಂ
ಮೊದಲಾದುವು ವಾಚಿಕಪಾಪಂಗಳೆನಿಪುವು. ಪರರ್ಗೆ ದ್ರೋಹಮನೆಣಿ
ಪುದುಂ, ಸಲ್ಲದಾಸೆಯುಂ, ಸಲ್ಲದ ಕೋಪಮುಂ, ಲೋಭಮುಂ, ಅಜ್ಞಾ
ನಮುಂ, ಕೊಬುಂ, ಕೇಣಸರಮುಂ, ಮೊದಲಾದುವು ಮಾನಸಿಕಪಾ
ಪಂಗಳೆನಿಪುವು. ಈ ಪ್ರಕಾರದ ಪಾಪಂಗಳಂ ಮಾಡಿದವರ್ ಅವಾವ
ಪಾಂಗಿನ ಶರೀರದೊಳಾವಾವ ತೆಲಿದೋಳ್ ಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದರ್, ಮರ
ಣಾಂತದೊಳ ದೇ ಪ್ರಕಾರದ ಯಾತನಾಶರೀರಮಂ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವರ್.
ಯಾತನಾಶರೀರಮೆಂಬುದು ಕೊಯ್ದೊಡಂ, ಕೊಱಿದೊಡಂ, ಸೀಲೊಡಂ
ಸುಟ್ಟೊಡಂ ಅಡಿದು ಪೋಗದೆ ಮುಟ್ಟಿದೊಡೆ ಕಂದುವಂತೆ ಮೆಲ್ಲಿ
ತ್ತಾಗಿ ಮಿಡಿಯಿಲ್ಲದ ವೇದನೆಯನನುಭವಿಸುತಿರ್ಪುದು ಇಂತಿರ್ಪ ಶರೀರ
ದೋಳ್ ಪಾಪಿಗಳಂ ಯಾತನೆಬಡಿಸುವ ಕ್ರಮವೆಂತೆನೆ: ಈ ಪಾಪಿಯಂ

ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಗರಗಸದಿಂ ಕೊಯ್ದುದುಂ, ಬಾಚೆಯೊಳ್ ಕೆತ್ತುವುದುಂ, ಚಾಳು
ನಲದೊಳ್ ಪೊರಳುವುದುಂ, ನಿಂಬೆವುಡಯ ಮಡುವಿನೊಳ್ ಮುಂಬುಂ
ಗಿವುದುಂ, ಕಾಯ್ದಿಣ್ಣೆ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಯೊಳ್ ಕುದಿಯುವುದುಂ, ತಳಸಿದ
ಕೊಡಲಿಯೊಳ್ ಸಂದುಸಂದುಗಳಂ ಕರ್ತರಿವುದುಂ, ಪರ್ಮ ಕಾಗೆ ಗೂಗೆ
ನಾರ್ ನರಿಗಳ್ಳಂ, ಭೂತವ್ರೇತಪಿಶಾಚಕಂಗಳ್ಳಂ ಕರುಳ್ ಸೆತ್ತರ್ ಕಂ
ಡಂಗಳಂ ಪರ್ಚುಗುಡುವುದುಂ, ಸಾಣೆವಿಡಿದ ಶಸ್ತ್ರದಂಟೆರ್ವೆಗಳೆಂದೆ
ಸೆವೆಲೆಗಳ್ಳಯ ಕಾಡೆಂಬ ಅಸಿಪತ್ರವನದೊಳ್ ಅತ್ತಣೆಂದಿತ್ತಣ್ಣೊಡಿಸಿ
ಘತ್ತಣೆಂದತ್ತಣ್ಣೊಡಿಸಿ ಮೆಯ್ಯ ಕಣ್ಣುಕರುಳ್ಳಂ ಕತ್ತರಿವುದುಂ, ಕವಣಿ
ಯೊಳಿರಿಸಿ ಬೀಸಿಬೀಸಿಡುವುದುಂ, ಉದ್ದಮಾದ ಬೆಟ್ಟದ ಕೊನೆಯ ಕೋ
ಡುಂಗಲ್ಲುಳ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಜರಿಗೆ ತೆಲೆಕೆಳಗುಮಾಡಿ ನೂಂಕುವುದುಂ,
ಕಾಯ್ದ ಕಾವಲಿಯ ಮೇಲೆ ಪೊರಳುವುದುಂ, ಮೆಯ್ಯಿಲ್ಲಮಂ ಪಿರಿದು
ಕೆಡುದಾಗಿ ಕತ್ತರಿವುದುಂ, ಕತ್ತರಿಸಿದ ತುಂಡುಗಳಂ ಗುಂಬದೊಳ್
ತುಂಬಿ ಕುದಿಯಿಸುವದುಂ—ಇವು ಮೊದಲಾದ ಯಾತನೆಗಳಂ ಪರಿವಂ
ಕೋಟಿಯುಂಗಮನುಭವಿಸಿ, ಮಗುಬೆ ಭೂಮಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟುವಾಗಲುಂ
ಮಾನಸಿಕಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಪಕ್ಷಿವೃಗಂಗಳಾಗಿಯುಂ, ಕಾಯಿಕ
ಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಪುಲ್ಲಿಡುಮರಂಗಳಾಗಿಯುಂ ಪುಟ್ಟುವರ್. ಈ
ಪಾಪಿಗಳೊಳಂ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೆಗೆಯ್ದವರ್ ಶ್ವಾನಸೂಕರವಿರೋಪ್ಪಯೋನಿಗ
ಳೊಳಂ ಅಡು ಕುಟು ಪುಲೆ ಪಕ್ಕಿಗಳೊಳಂ ಚಾಂಡಾಲಯೋನಿಗಳೊಳಂ
ಪಲವುಂ ಬಾಟು ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಸುರಾಪಾನವಂ ಮಾಡಿದ ಪಾರ್ವರ್ ಕ್ರಿ
ಮಿಕೇಟುಪತಂಗಳೋನಿಗಳೊಳಂ ಅಮೇಧ್ಯಭಕ್ಷಕಂಗಳಾದ ಶ್ವಾನಸೂಕರಾ
ದಿಗಳೊಳಂ, ಹಿಂಸಕಂಗಳಾದ ಪುಲಿಕರಡಿ ಮುಂತಾದುವಲೊಳಂ, ಅಶ್ವ
ಶ್ಯಂಗಳಾದ ಕಾಗೆ ಗೂಗೆ ಮೊದಲಾದುವಲೊಳುಂ, ಅನ್ಯ ಜಾತಿಯೊಳಂ
ಪಲಮೆ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಸುವರ್ಣಸ್ತ್ರೇಯಮಂ ಮಾಡಿದವರ್ ಪಾವು
ಪಲ್ಲಿಗಳೊಳಂ, ನೀರ ಕಾಗೆ ಕೋಟು ಮೊದಲಾದ ಜಲಚರಪಕ್ಷಿಗಳೊಳಂ,
ಭೂತವ್ರೇತ ಪಿಶಾಚ ಬ್ರಹ್ಮರಾವ್ತಸ ಜಾತಿಯೊಳಂ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಗು
ರುತಲ್ಕಗಮನಮನೆಸಗಿದವರ್ ಪುಲ ಪೊದರ್ಬಳಗಳಾಗಿಯುಂ, ನೆಣ
ದಿನಿಗಳಾದ ನಾಯ್ಕರಿಗಳಾಗಿಯುಂ; ಕ್ರೂರಕರ್ಮಕರಾದ ಮನುಷ್ಯ

ರಾಗಿಯುಂ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಈ ಮಹಾಪಾತಕಿಗಳೊಡನಾಡುವ ತತ್ಸಂ
ಯೋಗಮೆಂಬ ಪಾತಕಮನಿಸಗಿದವರ್ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಃ ಯೋನಿಯೊಳ್
ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಇಂತಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪಲವುಂ ಶಿವದ ಪಾಪಂಗಳನೆಸ-
ಗಿದವರ್ ಪಲವುಂ ಪಾಪಯೋನಿಗಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಈ ಪಾತಕ-
ಗಳ್ ತಮ್ಮ ಪಾತಕಂಗಳನಿತರ್ಕಂ ಬೇಲಿ ವೇಲಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮನಿಸ-
ಗುವುದು ಜನ್ಮಕೋಟಿಯೊಳಂ ತೀರಿದು. ದಯಾಳುವಾದ ನಿನ್ನ ಕಟಾ-
ಕ್ಷವಿಂ ಮನದೊಳ್ ವಿನೇಕಂ ಪುಟ್ಟಿ, ಪಿಂತಣವಾಪಕ್ಕೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಮುಂ
ಟಾಗಿ ಯಥಾಲಕ್ಷಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮನಾಚರಿಸಿ, ನೀನಾಳ್ವನುಂ ತಾನಾಳು-
ಮೆಂಬಿಣಕೆಗೂಡಿ, ನಿನ್ನ ನೇ ನೆನೆಯುತಿರ್ಪುದೆಂಬ ಕೃಷ್ಣಾನುಸ್ಮರಣಮೊಂ
ದಮೆ ಸಕಲಪಾಪಂಗಳುಂ ಸವಾಸನಮಾಗಿ ಪೋವುದೆಂಬ ಶಾಸ್ತ್ರಾ-
ರ್ಥತತ್ತ್ವಮುಂ ತಿಳಿಯೆ, ನೀನೇ ಪರಮಪಾವನನೆನಿಸುವೈ. ಅವಳಿಂ ನೀ-
ನೆನ್ನ ಪಾಪಂಗಳಂ ಪಿರಿದೆನಿಸದೆ ನಿನ್ನ ಪಾವನತ್ವಮುಂ ಮೆಲೆದೆನ್ನಂ ಪೋ-
ವುದು ಪೊರೆವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ತ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಪತ್ತೋಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ ॥

ಶ್ರೀಪತಿ ಲೋಕಕರ್ತೃ ನಿಗಮಸ್ತುತನದ್ಭುತವೈಭವಂ ಜಗ |
 ದ್ರೂಪನಸಾಧ್ಯಸಾಧಕನಶೇಷಸಮಂ ಪರತತ್ತ್ವನುಂ ಪೃಥ ||
 ಗ್ರೂಪವಿಚಿತ್ರ ಕರ್ಮಫಲದಾಯಕನೆಂದು ಮಹೀಮಹೇಂದ್ರನೊ |
 ಲ್ಲೀಪರಿ ದೈತ್ಯವೈರಿಗೊರೆದಂ ಪದಿನೆಂಟುಮುದಾರಗದ್ಯದೊಳ್ || ೩೪ ||

ವದಿನಾಲ್ಪಂ ಲೋಕಮುಂಭಾವಿಸೆಯಸುಖಮನಿತ್ಯಂಪರಬ್ರಹ್ಮವೊಂದೇ |
 ವಿದಿತಂ ನಿತ್ಯಾಮಿತಾನಂದಮಯಮನಿಕು ಘಂಟಾರ್ಥಮಂ ಭಾವಿಸಲ್ಕೀ ||
 ಪದದೊಳ್ ವೈರಾಗ್ಯಮುಂ ಮೋಕ್ಷದೊಕ್ಕೆಜಕಮುಮಕ್ಕುಂಬುಧರ್ಗಂದು
 ಮಿಕ್ಕುಂ |

ಮುದದೊಳ್ ಪ್ರೌಢಪ್ರಶಾಸಂ ಸನಕಮುನಿಸವೂ ರಾಧಿತಂಗೊಲ್ಪು
 ಪೇಜ್ಜುಂ || ೩೫ ||

ಮುಕ್ತಿಯೊಳಾಸೆಯುಮಿತರವಿ |
 ರಕ್ತಿಯುಮನುಗೂಡಿದವರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಂ ||
 ಯುಕ್ತಮೆನೆ ಪೇಜ್ಜುನನಿತರ |
 ಭಕ್ತಕುಟುಂಬಂಗೆ ಮಹಿಮೆ ಜಿಕದೇವೇಂದ್ರಂ || ೩೬ ||
 ಈರಾಪುಂ ಗದ್ಯದೊಳ್ |
 ನ್ನೋರನೈಯು ಮುಕ್ತುಪಾಯಮಂ ಮೋಕ್ಷಮುಮಂ ||
 ಸೂರಿಸವಾಜಂ ಸೈಯೆನೆ |
 ನಾರಾಯಣನಡಿಗಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮನುಸಿದ್ಧಂ || ೩೭ ||

ಮೋಕ್ಷದಾನ್ಯೈಕದೀಕ್ಷಿತಾ! ಲೋಗರ್ ಬಯಸುವ ಪುರುಷಾರ್ಥಂ
 ಗಳೊಕ್ಕರ್ಥಕಾಮಾದಿಗಳಸ್ಥಿರಂಗಳುಮಲ್ಪಸುಖಂಗಳುಮೆಂದು ಅವಂ
 ಜಜಿದು, ನಿತ್ಯಮುಂ ನಿರವಧಿಕಾನಂದಮಮವ್ವದಹಂ ಮೋಕ್ಷವೊನ್ನನೆ
 ಪ್ರೊಗಲ್ಪು, ಇದಂ ಸಾಧಿಸಲ್ಕೆ ಕರ್ಮಜ್ಞಾನಭಕ್ತಾದಿಗಳುಪಾಯಂಗಳೆಂದುಂ
 ವೇದಾಂತಂಗಳೆಂ ತಿಳಿಪಿದೈ. ಈ ತತ್ತ್ವಾರ್ಥಮಂ ಪಿರಿಯರುಪದೇಶದಿಂ
 ಪಡುತು ವಿಚಾರಿಸೆ, ಕರ್ಮಯೋಗಮೆಂಬುದು—ಅಜುವಮಾರ್ಪುಂ ಪುರು
 ಳ್ಲದೆಮಗೆ ನೀನಿವೆಲ್ಲಮನಿತ್ತು ನೀನಿತ್ತ ಸಾಮಗ್ರಿಯಿಂ ನಿನ್ನೊಲಗ

ಮಸ್ತು ನಿತ್ಯಕರ್ಮಗಳನೆಮ್ಮ ಕೆಯ್ಯೆಳ್ ನೀನೇ ಮಾಡಿಸುವುದುಂ
 ವರ್ಣಾಶ್ರಮಧರ್ಮಗಳ ನಾಮಕಗುವೆನೆಂಬ ಕರ್ತೃತ್ವಕ್ಕುಂ ಈ ಕರ್ಮ
 ದಿಂದೆ ಈ ಫಲಮುಂ ಪಡೆನೆನೆಂಬ ಕಾಮನೆಗುಂ ಕಾರಣವಿಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿದು
 ಈ ನೆನಪುಗೂಡಿ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಧರ್ಮಗಳನೆಸಗುವ ಜಾಣ್ಣೆ ಜ್ಞಾನ
 ಯೋಗಮೆಂಬುದು—ಈ ಕರ್ಮಯೋಗದಿಂ ಪಿಂತಣ ಸಕಲ ಪಾಪಂಗೆ
 ಕೆಂಬ ಕಲ್ಮಷಮುಂ ಕಳೆದು ನಿರ್ಮಲಮೆನಿಸುಂತುಕರಣದೊಳ್ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತ
 ಕ್ರಮದಿಂದಿಸರ್ವತುನಾಲ್ಕುಂ ತತ್ತ್ವಂಗಳ ನೆಲೆಯುಂ ತಿಳಿದು ಇವೆಲ್ಲಕಂ
 ಅಧಿಕಮೆನಿಸ ಜೀವಾತ್ಮ ಪರವಾತ್ಮ ಸ್ವರೂಪಮುಂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿದಂತೆ
 ಅಜುಂ ತಿಳಿವು. ಭಕ್ತಿಯೋಗಮೆಂಬುದು—ಜೀವಪರಮರ ನೆಲೆಯುಂ
 ತಿಳಿದು ನಿತ್ಯಮೆನಿಸ ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ಧರ್ಮಂಗಳನಾಚರಿಸುತ್ತಿ ವೇದಾಂತ
 ವಿಹಿತ ಕ್ರಮದೊಳ್ ಪ್ರೀತಿಯೊಪವನಾಗಿ ನಿಷ್ಕಳಿಗಳನೆಡೆವಿಡವೆ ನೆನೆವ
 ನಿಧಿಧ್ಯಾನಂ. ಇವು ನೆಲೆಯುಂ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಕರ್ಮಯೋಗಂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ
 ಸುಶುದ್ಧಿಯನಿಸಗುತ್ತಿ ಜ್ಞಾನಯೋಗಮನುಣ್ಣುವಾಡಿ ಭಕ್ತಿಯೋಗ
 ಕ್ಕುಂಗನಾಗಿವುದಲ್ಲವೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂ ವೋಕ್ಷಸಾಧನಮಲ್ಪು; ಜ್ಞಾನ
 ಯೋಗಮುಂ ಭಕ್ತಿಗೆಯ್ದ ಜೀವಾತ್ಮಸ್ವರೂಪಮುಂ ಭಕ್ತಿಗೆ ವಿಷಯಮವ್ವ
 ನಿಷ್ಕ ಸ್ವರೂಪಮುಂ ತಿಳಿಪಿ ಭಕ್ತಿಯೋಗಮುಂ ಬಳೆವುವುದಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾತಂ
 ತ್ರ್ಯದಿಂ ವೋಕ್ಷಸಾಧನಮಲ್ಪು; ಭಕ್ತಿಯೋಗಮುಂ ಅರ್ಥವರ್ಪ ನಿಷ್ಕಡಿ
 ಯೋಳ್ ಅಕೆನಿಸಿದ ಅಮೆಸಗುವ ಪ್ರೀತಿ, ಲೋಕದೊಳ್ ಅರ್ಥಂಗೆ ಅಳ್ಳ
 ಕೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದ ಪ್ರೀತಿಯೇ ಕಾರ್ಯಕರಮಲ್ಲವೆ ಅಕೆನಿಸಿದವರ್ಗೆ ಅರ್ಥನೊ
 ಳುಂಟಾದ ಪ್ರೀತಿನಾತ್ರವೇ ಕಾರ್ಯಕರಮೆಲ್ಲೆಂಬುದುಂ ಭಕ್ತಿಯುಂ
 ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕೋಕ್ಷಸಾಧನಮಲ್ಪು. ನಿಷ್ಕ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದೇ ವೋಕ್ಷಸಾಧನಮ
 ಲ್ಪುದುಂ ನಿಷ್ಕ ದಯಾವೃತ್ತದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿ ಬಳೆದ ಪರಾಂಕುಶ ಪರಕಾಲ
 ಯತಿವರಾದಿಗಳ ಪಡಿದು ಲಕ್ಷ್ಮಣಾಚಾರ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಪಿರಿಯರೂ
 ಕುಜಾತೆನ್ನೊಳ್ ದಯೆಗೆಯ್ದುದು ದಯೆಗೆಯ್ದುದು ಅನನ್ಯಜನಸುಲಭ
 ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ ॥

ಸಾತ್ವಿಕಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳೇ ।

ತತ್ವಂ ನಿರ್ವೀತಮಕ್ಕುಮೆಂದಾದರದಿಂ ॥

ಸಾತ್ವನಿಧಿಯಡಿಗೆ ವೈಷ್ಣವ ।

ತತ್ಪೋದ್ಧರಣಪ್ರವೀಣನೊಲೈಂದೊರೆದಂ ॥ ೩೮ ॥

ಸತ್ವಪ್ರವರ್ತಕಾ ! ವೇದಾಂತಾರ್ಥಮಂ ನಿಶ್ಚಯಿಸುವೆಡೆಯೊಳ್
ಇತಿಹಾಸಪುರಾಣಗಳಿಂದಂ ನಿಶ್ಚಯಿಸವೇಲ್ಪುದು. ಅವಱೊಳ್ ಶ್ರೀ
ರಾಮಾಯಣಂ ಭಾರತಂ ಮೊದಲಾದ ಇತಿಹಾಸಂಗಳ್ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆ
ಯನೆ ಪೇಲ್ಪುದುಂ ಸಾತ್ವಿಕಂಗಳಾಗಿ ಸರ್ವಾಂಶಮೊಳಂ ಪ್ರಮಾಣಂಗೆ
ಳಾಗಿರ್ಪುವು. ಪುರಾಣಂಗಳನಿತುಂ ಚತುರ್ಮುಖಂ ಪವಣೈಯ್ದುಂ
ದಾಚತುರ್ಮುಖಂಗೆ ಅವದಿವಸಮೊಳಾವಗುಣಂ ಪೇರ್ಪುದು, ಆ
ದಿನಮೊಳ್ ಪೇಲ್ಪಿ ಪುರಾಣಂ ಆ ಗುಣಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಆವೆಂತೆನೆ:—
ನಾಲ್ಕೊಗನ ದಿನಕ್ಕೆ ಕಲ್ಪಮೆಂದು ವೆಸರ್. ನಾಲ್ಕೊಗನುಂ ಪ್ರಕೃತಿ
ಯೊಳ್ ಸಿಲ್ಪಿದವನಾದಕಾರಣಂ ಆತಂಗಂ ಸತ್ವರಜಸ್ತಮೋಗುಣಂಗಳೊ
ಳವು. ಅವ ಕಲ್ಪಂಗಳೊಳ್ ಸತ್ವಗುಣಂ ಪ್ರಬಲಗುಣಮಾಗಿರ್ಪುಂ, ಆ
ದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ಪೇಲ್ಪಿ ಪುರಾಣಂಗಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಂಗಳೆನಿಸಿ ನಿನ್ನ ಮಹಿ
ಮೆಯಂ ಪೊಗಲ್ಪಿ ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಾಗಿರ್ಪುಂ. ಮತ್ತಂ ಅವ ದಿವಸಂ
ಗಳೊಳ್ ರಜೋಗುಣಂ ಪ್ರಬಲಮಾಗಿರ್ಪುಂ ಆ ದಿವಸಮೊಳ್ ಪೇಲ್ಪಿ
ಪುರಾಣಂಗಳ್ ರಾಜಸಂಗಳೆನಿಸಿ ನಾಲ್ಕೊಗನ ಪೆರ್ಮೆಯಂ ಪೇಲ್ಪಿ ಸ್ವರ್ಗೈ
ಶ್ವರ್ಯಾದಿ ಮಧ್ಯಮಫಲಸಾಧನಮಾಗಿರ್ಪುಂ. ಮತ್ತಂ ಅವ ದಿವಸಂಗೆ
ಳೊಳ್ ತಮೋಗುಣಂ ಪ್ರಬಲಮಾಗಿರ್ಪುಂ ಆ ದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ಪೇಲ್ಪಿ
ಪುರಾಣಂಗಳ್ ತಾಮಸಂಗಳೆನಿಸಿ ರುದ್ರನ ಪೆರ್ಚುಗೆಯುಂ ನುಡಿದು
ಅಧೋಗತಿಸಾಧನಮಾಗಿರ್ಪುಂ. ಅದುದುಂ ನಾಲ್ಕೊಗಂ ಸತ್ಪೋದ್ಧಿ
ಕ್ತದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ಪೇಲ್ಪಿ ಸಾತ್ವಿಕಪುರಾಣಂಗಳ್ ಮುಖ್ಯಪ್ರಮಾಣಮಾ
ಗಿರ್ಪುಂ. ಮಿಕ್ಕ ರಾಜಸತಾಮಸಪುರಾಣಂಗಳೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕ ಪುರಾಣಕ್ಕೆ

ವಿರುದ್ಧಮಲ್ಲದಂಶಮೆಲ್ಲಮುಂ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ ವಿರುದ್ಧಮಾಗಿ
 ಪಂಶಂ ಸ್ವಾರ್ಥದೊಳಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿ ಪ್ರಶಂಸಾದಿಸರಮಾಗಿರ್ಕುಂ.
 ಈ ಮರ್ಯಾದೆಯನಜಾಯದೆ ರಾಜಸ ತಾಮಸ ಪುರಾಣಂಗಳೊಳ್ ಪೇಟು
 ದೆಲ್ಲಮುಂ ಪ್ರಮಾಣಮೆಂದು ನಂಬಿ ನಡೆವರ್ಗೆ ಮಧ್ಯಮಗತಿಯು
 ಮಧೋಗತಿಯುಮವ್ವದೆಂದು ಮತ್ಸ್ಯಪುರಾಣದೊಳ್ ಪೇಟ್ಟಿದು ; ಶ್ರೀ
 ಭಗವದ್ಗೀತೆಯೊಳ್ ನೀನುಂ ಪೇಟ್ಟಿಲ್. ಇವಜಿ ನೆಲೆಯಂ ವಿಚಾರಿಸೆ
 ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥಮಾದ ಮೋಕ್ಷಮೆಂಬುದು ಅರ್ಥಸಂಚಿತತ್ವಜ್ಞಾನ
 ಮಿಲ್ಲದೆ ಕೂಡದು ; ಆ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಂ ಸಾತ್ವಿಕಕಾಸ್ತ್ಯಪ್ರವೇಶಮಿಲ್ಲದೆ ಕೂ
 ಡದು ; ಆಸತ್ತ್ವಗುಣಂ ನಿನ್ನ ಜಾಯಮಾನಕಟಾಕ್ಷಮಿಲ್ಲದೆ ಕೂಡದು.
 ಅವಜಿಂ ನಿನ್ನ ಜಾಯಮಾನಕಟಾಕ್ಷಮುಂ ಪಡೆದು ಸಾತ್ವಿಕರಾಗಿ ಸಾತ್ವಿಕ
 ಪುರಾಣಾನುಗುಣಮಾಗಿ ವೇದಾಂತಾರ್ಥನಿಶ್ಚಯಂಗೆಯ್ವ ಮಹಾತ್ಮರಂ
 ನೆರೆನಂಬುವ ಸತ್ತ್ವಗುಣವುನೆನಗೆ ಪಾಲಿವುದು ಪಾಲಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ,
 ಶ್ರೀ ಯದುಕೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ ॥

ಯೋಗಂ ಸಾಂಖ್ಯಂ ಪಾಶುಪ ॥

ತಾಗಮಮಿನಿತರ್ಕ ಪಾಂಚರಾತ್ರಂ ಪಿರಿದೆಂ ॥

ದಾಗೋವಿಂದನೊಳುಸಿದ್ಧಂ ॥

ರಾಗದೆ ದುರ್ಮತವಿಮರ್ದನದ್ಭುತಚರಿತಂ ॥ ೩೯ ॥

ಸದ್ವಿತ್ತಂತ್ರಸ್ತತಂತ್ರಾ ! ತಂತ್ರಂಗಳೆಂಬುವು—ಸಾಂಖ್ಯಮುಂ, ಯೋಗಮುಂ, ಪಾಶುಪತಮುಂ, ಶ್ರೀ ಪಾಂಚರಾತ್ರಮೆಂಬಿವು. ಇವರ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಾಂತಂಗಳೆಂದುಂ, ಆಗಮಂಗಳೆಂದುಂ, ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇವಜ್ಞೋಳ್ ಸಾಂಖ್ಯತಂತ್ರಮೆಂಬುದು ಈ ಪಂಚವಿಂಶತಿತತ್ವಂಗಳ ಸ್ವರೂಪಮುಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದಜುಂ, ತತ್ವನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ವಂಶದೋಳ್ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ತತ್ವನಿರೂಪಣದೊಳೆಲ್ಲರುಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸವೇಟ್ಟುದೆಂದು ಈ ಪಂಚವಿಂಶತಿತತ್ವಂಗಳಂ ಕೊಣ್ಣಾಡುವ ಕೊಣ್ಣಾಟಂ ಮಿತಿಮೀಡು ಈ ತತ್ವಂಗಳಿಂದಮೇ ಜಗಂ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದು, ಬೇಡೆ ಇರ್ಪತ್ತಾಱಿನೆಯ ತತ್ವಮಾದ ಈಶ್ವರನಂ ಕಂಡವರಾರ್ ? ಎಂದಿವು ಮುಂತಾಗಿ ವೇದವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿ ಕೆಲವು ವಚನಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಆಯಂಶಂ ಸ್ತುತಿ ರೂಪಮಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣಮಲ್ಲ. ಯೋಗತಂತ್ರಮೆಂಬುದು—ಯಮನಿ ಯಮಾದಿ ಯೋಗಂಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದಜುಂ ಯೋಗನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ವಂಶದೋಳ್ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈಯೋಗನಿರೂಪಣದೊಳೆಲ್ಲರುಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸಲ್ಪಾಗಿ ಜಗದೀಶ್ವರಂಗೆಂ ಈಯೋಗಪ್ರಭಾವದಿಂದಮೇ ಜಗದೀಶ್ವರತ್ವಮುಣ್ಣಾಯಿತೆಂಬಿವು ಮುಂತಾಗಿ ವೇದವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿ ಕೆಲವು ವಚನಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಆಯಂಶದೋಳ್ ಸ್ತುತಿ ರೂಪಮಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣಮಲ್ಲ. ಪಾಶುಪತಮೆಂಬುದು—ಧರ್ಮಾರ್ಥ ಕಾಮಂಗಳೆಂಬ ಶ್ರೀವರ್ಗಫಲಸಾಧನಮಾದ ದೇವತಾಂತರೋಪಾಸನ ಪ್ರಕಾರಮುಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದಜುಂದಾದೇವತೋಪಾಸನಾ ನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ವಂಶದೋಳ್ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ದೇವತಾಂತರೋ

ಪಾಸನಂಗಳೊಳ್ಳಿರುಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸಲ್ಪಾಗಿ ಈ ದೇವತಾಂತರಂ
ಗಳೇ ಪರತತ್ವಮೆಂದಿವು ಮುಂತಾಗಿ ವೇದವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿ ಕೆಲವು ವಚ
ನಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಆ ಯಂಶದೋಳ್ ಸ್ತುತಿಮಾತ್ರಮೆಯಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣ
ಮಲ್ಪು. ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮೆಂಬುದು ವೇದಾಂತತತ್ವಕ್ಕು ವಿಷಯಮಾದ
ಭಗವದುಪಾಸನಾನಿರೂಪಣಾರ್ಥಮಾಗಿ ಪುಟ್ಟೆಪ್ಪದೊಂ ಸ ರ್ವಂ ಶ
ದೊಳಂ ವೇದಾಂತಾನುಗುಣಮಾಗಿ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈಯರ್ಥಂ
ಮಹಾಭಾರತದ ಶಾಂತಿಪರ್ವದೋಳ್ ಸುವ್ಯಕ್ತಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದೆಂತೆನೆ :-
ಮೋಕ್ಷಾರ್ಥಮೋಳ್ ನಿಷ್ಕಾ ನಿರ್ಣಯಾಧ್ಯಾಯದೋಳ್ ವೇದಂಗಳುಂ,
ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮುಂ, ಸಾಂಖ್ಯಮುಂ, ಯೋಗಮುಂ, ವಾಶುಪತ
ಮೆಂಬೇ ಪಂಚಸಿದ್ಧಾಂತಂಗಳುಂ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧಮಾದ ತತ್ವದ ನೆಲೆ
ಗಳಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುಪೇ? ಎಲ್ಲಮುಂ ಒನ್ನೇ ತತ್ವದ ನೆಲೆಯುಂ ಪ್ರತಿ
ಪಾದಿಸುವುಪೇ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥವರ್ತಮಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಪಲವುಂ
ದಾಟುಗಳೊಂದೇ ಪಟ್ಟಣಮುಂ ಸೇಜೆಯೊಂದೇ ನೆಲೆಯುಂ ಪಡೆವಂತೆ
ವೇದಮುಂ ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮುಂ ಮಿಕ್ಕಿನ ಮೂರುಂ ತಂತ್ರಂಗಳುಂ
ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯುಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿಯೊಂದೇ ನೆಲೆಯುಂ ಪಡೆವವೆಂದು ನಿರ್ಣ
ಯಮಾಗಿರ್ಪದು. ಇನ್ನು ತಂತ್ರಂಗಳನಿತುಂ ನಿನ್ನಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತೆ
ನಿನಗೆ ಪರತಂತ್ರಮಾಗಿರ್ಪದೊಂ, ನೀಂ ಸರ್ವತಂತ್ರಸ್ತತಂತ್ರನೆನಿಸುವೈ..
ಇಂತಿರ್ಪ ನೀನೆ ಎನಗೆ ನಿನ್ನ ನೆಲೆಯುಂ ತಿಳುವುದು ತಿಳಿಪುದನನ್ಯಜನ.
ಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುತ್ಯೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಆರಯೆ ವಿಷಯಾವಳಿಯೊಳ್ |

ವೈರಾಗ್ಯಂ ಸುಲಭಮೊಳ್ಪನಟವರ್ಗಿಂದಾ ||

ಸೂರವಡೆಸೂಟಿಗಾಟಂ |

ಸಾರಸಭವಸನ್ನು ತಂಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ

|| ೪೦ ||

ಅನನ್ಯಜನಸುಲಭಾ ! ಜಗದೊಳ್ ಮನುಜರೊಳ್ ಶಬ್ದಾದಿ ವಿಷಯಂಗಳಂ ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನಮ್ಮಿದವರ್ಗೆ ನೀಂ ಸುಲಭನೆಂದು ತಿಳಿದ ಮಠಾತ್ತರ ನಿನ್ನಡಿಗಳಂ ಸಾರ್ದು ತಮ್ಮ ಭಾರಮನಿಲುಪಿ ಸುಖ ಮೊಳಿರ್ಪರ್. ಮತ್ತೆ ಕೆಲರ್ ಪಂಡಿತಂವನ್ನರ್ ಶರೀರಮುಳ್ಳನ್ನೆವರಂ ವಿಷಯಂಗಳಂ ಬಿಡಕೂಡದುಮುಂ ನಿನ್ನ ಭಜನೆ ಮುರ್ಛಿಮೆಂಬರ್. ಅವರ್ ಪೇಟ್ಟು ಕುಯುಕ್ತಿಗಳ್ ಕೆಲವೊಳವು. ಅದೆನ್ನೆನೆ :—ವಿಷಯಂಗಳಂ ಪರಿತ್ಯಜಿಸುವುದೆಂಬುದು ಎರಡೆತ್ತರಿಂ. ವಿಷಯಂಗಳನಿತುಮಂ ನಾಶಂಗೆಯ್ದುದೊಂದು, ಅಲ್ಲದೊಡೆ ವಿಷಯಂಗಳೆದೊಡಂ ಅವಂ ಸೊಂಕದಿರ್ಪುದುಮೊಂದು. ಇದೊಳ್ ನೀನುಂಟುಮಾಡಿದ ವಿಷಯಂಗಳನಿತುಮಂ ನಾಶಂಗೆಯ್ದೊಡೆ, ನಿನ್ನೊಡಮಂಗಳಂ ಕೆಡಿಸಿದ ಸ್ವಾಮಿ ದ್ರೋಹಂ ಬರ್ಪುದು. ವಿಷಯಂಗಳ ಸೊಂಕಿಲ್ಲದಿರ್ಪೆಂದೊಡೆ ಈ ಪ್ರಕೃತಿಮಣ್ಣಲಮಂ ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರೋಗದಪಿಂಡಮೆ ಶಕ್ಯಮಲ್ಲ. ಉರೊಳಿರ್ಪ ವನಿತಾದಿವಿಷಯಮಂ ಮಾಣ್ಣ ಬನದೊಳೆದೊಡಂ, ನೀರೊಳ್ ಮುಲುಂಗಿದೊಡಂ, ಅದಿಭರತನಂತೆಯುಂ ಸೌಭರಿಯುನೈಯುಂ ಎರಳೆಯ ಕಟ್ಟಿ, ಮಿನ್, ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಂಗಳ್ ಸಂಸಾರ ಸಂಬಂಧ ಮನುಂಟುಮಾಡದೆ ಬಿಡವು. ಅದಪಿಂ ವಿಷಯಾತ್ಮಾಗ ಮಶಕ್ಯಮೆಂಬರ್. ಇವರೊರೈಯುಂ ವೇಪಾಸ್ತವಿತ್ತುಗಳಪ್ಪ ಪಿರಿಯರಡಿನೆಲಲೊಳರ್ದು ಪೊಟ್ಟುಗಳೆದವರಲ್ಲ. ಪಿರಿಯರುಪದೇಶದಿಂ ತಿಳಿಯೆ ವಿಷಯಪರಿತ್ಯಾಗ ಮಕ್ಕಂತಸುಲಭಮಾಗಿರ್ದುದು. ಅದೆನ್ನೆನೆ :—ಅಳಿರ್ದನರಸನನೆಣಿಸದೆ

ಅವನ ಬಂಡಾರಕ್ಕೆ ಸಲುವ ನಾಡು ಬೀಡಗಳೊಳಿರ್ಪೊಡಮೆಗಳಂ ತನ
 ಗೆಂದು ಗಳಿಸಿ ತನ್ನಿಚ್ಛೆ ಒಂಸಂತೆ ಬೀಯುಗೆಯ್ದು ಕಿಡಿಸಿದೊಡೆ, ಅಸೆ
 ಗನುಂ ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಿಯುಮಕ್ಕುಂ. ಅಂತಲ್ಲದೆ ತಾನಾಳೆಂಬ ನೆನಪು
 ಗೂಡಿ ಅವನ ಸೇವೆಗೆಂದೊಡವೆಗಳಂ ಸಂಪಾದಿಸಿದುದೆಲ್ಲಮನಂದಂವಿಗೊ
 ಪ್ಪಿಸಿ, ಅವನಾರೋಗಣೆಗೆಯ್ದು ಅದ ಅಮೃತಾನ್ನಮನುಣ್ಣು, ಅವನುಟ್ಟು
 ತೊಟ್ಟು ಕಳೆದಿತ್ತೊಡವೆಯುಡಿಗಳೆಗಳಂ ಭಂಸಿ ಸಿಂವಡೆದು ಮೆಪ್ಪಿದೊಡಂ
 ನಿಸ್ಪೃಹನುಂ ವಿಶ್ವಾಸಿಯುಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಅಂತು ನಿನ್ನೊಲಾಗಮೆನಿಸಿದೆ
 ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಯದೆ ತಾಂ ಸ್ವತಂತ್ರನೆಂಬ ಜ್ಞಾನದಿಂ ತನ್ನ
 ಭೋಗಾರ್ಥವಾಗಿ ವಿಷಯಂಗಳನುಭವಿಸುವಂಗೆ ವಿಷಯತ್ಯಾಗಮುಂ
 ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಯುಂ ಕೂಡದು. ಅಂತಲ್ಲದೆ ತಾಂ ನಿನಗೆ ಆಕೆನಿಪ ನೆನಪುಂ
 ಟಾಗಿ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಧರ್ಮಂಗಳೆನಿಪ ನಿನ್ನೊಲಾಗಂಗಳೊಳ್ ಶಕ್ತಿವಂಚನೆ
 ಯಿಲ್ಲದೆ ನಡೆದು ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೆಂಬ ನಿರೂಪಸಹವಾಗಿ ನೀಂ ಕರುಣೆ
 ಸಿದ ವಿಷಯಂಗಳನುಭವಿಸಿದೊಡೆ ಅದುವುಂ ನಿನ್ನೊಲಾಗಂಗಳಲ್ಲದೆ ವಿಷ
 ಯಾಸಕ್ತಿಯಲ್ಲು. ಇಂತು ನಡೆದ ವಸಿಷ್ಠವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರ್ ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮ
 ದೊಳಿದುರ್ ನಿತ್ಯಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯುಂ ನಿತ್ಯೋಪವಾಸಿಯುಮೆನಿಸಿದರ್.
 ಅದಲಿಂ ನೀನವರ್ಗ ಸುಲಭಮೆನಿಪುದು. ವಿಷಯವಿರಕ್ತಿಯನಿತ್ತು. ನಿನ್ನ
 ಭಕ್ತಿಯನೆನಗೀವುದು ಎನಗೀವುದನಷ್ಟಜನಸುಲಭ ತ್ರೇ ಯದುಶ್ಚೈಶ
 ವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತುಮೂವನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ ॥

ಸಲ್ಲದು ಕೇವಲಕರ್ಮಂ !

ಬಲ್ಲರ ಮತದಿಂದೆ ಮುಕ್ತಿಮಾರ್ಗಕ್ಕೊಂದಾ ॥

ಬಲ್ಲರ ಬಲ್ಲಹನೊಲವಿಂ !

ಮೆಲ್ಲಡಿಯೊಳ್ ಮಣಿದು ಹರಿಗೆ ಬಿನ್ನ ಬಿಗಿಹೃದ್ವಂ ॥ ೪೧ ॥

ಸಕಲ ಕರ್ಮಫಲಪ್ರದಾ ! ಕರ್ಮಮೆಂಬುದು ಮಾನಸರಿಸಗುವೆ
ಸಕಂ. ಅದು ಸತ್ಕರ್ಮಮೆಂದುಂ ದುಷ್ಟಕರ್ಮಮೆಂದುಂ ಎರಳ್ತೆಲಿಂ. ಸತ್ಕ
ರ್ಮಮೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ನಿರೂಪಮಾವ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳ್ ಪೊಗಬಿಟ್ಟಿವೆತ್ತ
ನಡತೆ. ದುಷ್ಟಕರ್ಮಮೆಂಬುದು ಅದಜ್ಞೋಳ್ಳುಗಳೆವ ನಡತೆ. ಸತ್ಕರ್ಮದಿಂ
ಪುಣ್ಯಮುಂ ದುಷ್ಟಕರ್ಮದಿಂ ಪಾಪಮುಂ ಮುಕ್ಕುಂ. ಪುಣ್ಯಮೆಂಬುದು
ನಿನ್ನೊಲೈ; ಪಾಪಮೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ಮುನಿಸು. ಪುಣ್ಯದಿಂ ಪಾಪಮುಂ
ಪಾಪದಿಂ ದುಃಖಮುಂ ಮುಕ್ಕುಂ. ಅಸತ್ಕರ್ಮಮುಂ ನೆತ್ತಮೆಂಬುದು ಕಾಮ್ಯ
ಮೆಂದುಂ ಎರಳ್ತೆಲಿಂ. ನೆತ್ತಮೆಂಬುದು ಈ ಪರ್ವದಮಂ ಈ ಚಿತ್ರನುವ
ವರ್ ಇದಂ ನಡೆವುದು, ಇದಂ ಬಿಡುವುದು, ಎಂಬ ನೀಂ ಸ್ವರೂಪಿಯುಂ
ದಾಣತಿಗೆಯ್ದೆಸಕಂ. ಇದಂ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತರ್ ನೀಂ ಸರ್ವಜ್ಞನುಂ ಸರ್ವ
ಶಕ್ತಿಯುಂ ಭಕ್ತವತ್ಸಲನೆಂದುಂ ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನಂಬಿ, ನಿನ್ನ ಗುಣಂಗಳ್ಗೆ
ಮಾಪುವೋಗಿ, ನಿನ್ನಾಣತಿವಿಡಿದು, ನಿನ್ನೊಲಿಗೆಂಗೆಯ್ದುದೇ ಸ್ವಯಂ
ಫಲಮೆಂದು, ಎಸಗಿ ಮೋಕ್ಷಮಂ ಪಡೆವರ್. ಕಾಮ್ಯಮೆಂಬುದು ನಿನ್ನ
ಮನಂ ಬಾರದಿದೊಡಂ ಅವರವರಾಸೆವಡುವ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂ ಈ ಫಲಮನೆ
ಳಸಿದವನೀಕರ್ಮಮನೆಸಗುವುದೆಂದು ಉದಾಸೀನ ಬುದ್ಧಿಯುಂ ನೀಂ ಕಟ್ಟು
ಮಾಡಿದುದು. ಫಲದಾಸೆಯಿಂದೀಕಾಮ್ಯಕರ್ಮಂಗಳಂ ಸಾಂಗಮಾಗಿಯಾ
ಜರಿಸಿದವರ್ಗೆ ಇಹದೊಳ್ ಪೃಥ್ವೀಪತಿತ್ವಪರ್ಮಾನ್ತಮಾದೈಶ್ವರ್ಯಮುಂ ಪರ
ದೊಳ್ ಸತ್ಯಲೋಕಾಧಿಪತ್ಯಪರ್ಮಾನ್ತಮಾದೈಶ್ವರ್ಯಮುಂ ಮೆಂಬುದು. ದುಷ್ಟ
ಕರ್ಮಮೆಂಬುದು ನೀಂ ನಿರವಿಸಿದುದಂ ಬಿಡುವುದುಂ, ನೀನಲ್ಲಗಳೆದುದಂ
ಪಡೆವುದುಮೆಂದೆರೆಡು ತೆಲಿಂ. ಇಹಪಾಂಡಿಹದೊಳ್ ಚಿತ್ರವರ್ಧಾನಮಾವ

ಮುಖವುಂ ಪರದೊಳ್ ಮಹಾನರಕಪಾತಾನ್ತಮಾದೆ ಯಾತನೆಯುಮಾ
 ಕ್ಕುಮೆಂದು ವೇದಾನ್ತವಿತ್ತುಗಳಾದ ಫಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ವ ತಿಳಿದೆ. ಇದಂತಿ
 ನೆಲೆಯಂ ವಿಚಾರಿಸೆ ಕಾಮ್ಯಕರ್ಮಮುಂ ದುಷ್ಕರ್ಮಮುಂ ನಿನ್ನ ಮನಕ್ಕೆ
 ಬಾರದಿರ್ದುದುಂ ನಿನ್ನಡಿಯಂ ಸೇರಲಿಸದೆ ಸಂಸಾರಮೆಂಬ ಸೆಪವೆನೆ
 ಯೊಳ್ ಕೆಡು ಕಾಲ್ತೊಡಕಾಗಿರ್ಪುದುಂ ಮೊನ್ನ ಕಾರ್ಜೊನ್ನ ಸಂಕಲೆಗೆ
 ಳಂತಿರುವು. ಅದಕುಂದೀಯೆರಡುಂ ತೆಜದ ಬಸ್ತಕ್ಕೆ ಸಿಲ್ಕದೆ ನಿನ್ನನೆ ನೆನೆ
 ನಂಬಿ ನೀನೊಲ್ಪು ನಿರವಿಸಿದೊಲಾಗಮಂ ಸವ್ರಸದೊಳೆಸಗಿ ನಿನ್ನ ಮನ್ನ
 ಣೆಯಂ ಪಡೆವ ಸೈಪನೆನಗೆ ವಾಲಿವುಡು ವಾಲಿವುದನನ್ಯಜಮುಲಭ, ಶ್ರೀ
 ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

|| ಇರ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ ||

ಜೆಹಾಸೀನ್ಯದೊಳತರಮ |

ನಾದರದಿಂ ಮುಕ್ತಿಪದಮನೀವೈ ನೀನೆಂ ||

ದಾದೇವದೇವನಂಘ್ರಿಗೆ |

ಯಾದವನಾರಾಯಣಾಂಕನೊಲವಿಂದೊರೆದಂ || ೪೩ ||

ಸರ್ವಾಭೀಷ್ಟಪ್ರದಾ ! ಜೀವಾತ್ಮರ್ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳ್ ಪುದುಗಿರ್ಪದಲಾಂ ತಂತಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪಮಂ ಮಹಿತಿತು ತಾಂ ಸ್ವತಸ್ತರೆಂದೆಣಿಸಿ, ದೇಹಮೇ ತಾಮೆಂದು ಭ್ರಮಿಸುವರ್. ಈ ಯಜ್ಞಾನಮವಿದ್ಯೆಯೆನಿಪುದು. ತಾಂ ಸ್ವತಸ್ತರೆಂಬುದಲಾಂ ತಂತಮ್ಮ ಹಿತಂಗೆಯ್ದೆವೆಂದು ಕಾರ್ಯಕಾರ್ಯಮನಲಾಯದೆ ತಮಿಚ್ಚೆ ಬಂದಂತೆ ನಡೆವರ್ ; ಅದು ಕರ್ಮನಿಪುದು. ಆ ಕರ್ಮಮುಂ ಯಜ್ಞದಾನತಪಸ್ಸು ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಕರ್ಮವೆಂದುಂ, ಅಕೃತ್ಯಕರಣ ಕೃತ್ಯಾಕರಣಂ ಮೊದಲಾದ ಪಾಪಕರ್ಮವೆಂದುಂ ಎರಡುಂ ರಾಸಿಯಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಪಲವುಂ ತೆಲಿನಾದ ಕರ್ಮಂಗಳೊಳಾವವಂ ಪಲ-
ಕರ್ಮಮನಾಚರಿಸುತಿರ್ಪನಾತಂಗೆ ಕರ್ಮದೊಳಭ್ಯಾಸಮವ್ವದಲಾಂ, ತಾಂ ನಡೆಯನ್ನೇಟ್ಟಿದೆಂಬುದರ್ಕೆ ನೆನಪಿಲ್ಲದೆ ಮಹಾದಿವಾಳಗಳುಂ ತಾನಲಾಯದಂತೆ ಮುಂನಡೆದ ಕರ್ಮದೊಳ್ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಪುಟ್ಟುಗುಂ ; ಇದು ವಾಸನೆಯೆನಿಪುದು. ಮತ್ತಂ, ತಾಂ ನಡೆದ ಕರ್ಮದೊಳ್ ಮತ್ತಂ ಮಗುಟ್ಟುಂ ಅಂಗೆಯ್ದೆನೆಂಬ ಪ್ರೀತಿ ಪುಟ್ಟುಗುಂ ; ಇದು ರುಚಿಯೆನಿಪುದು. ಇಂತು ರುಚಿಗೂಡಿ ನಡೆದವರ್ ಆ ಕರ್ಮದ ಫಲಮಂ ಭುಜಿಸಲ್ಕೆ ಅನುಗುಣಮಾಗಿ ನೀನಿತ್ತ ದೇವಮನುಷ್ಯಾದಿಶರೀರದೊಳ್ ಪುಗುವರ್ ; ಇದು ಪ್ರಕೃತಿ ಸಂಬಂಧಮನಿಪುದು. ಇಂತು ಶರೀರಾತ್ಮಭ್ರಮಂ ಮೊದಲಾದ ಕವಿದೈಯುಂ, ಅಭ್ರಮದಿಂ ನಡೆವ ನಡತೆಯೆನಿಪ ಕರ್ಮಮುಂ, ಅನಡತೆಯೊಡಂಬಟ್ಟು ತಾನಲಾಯದಾಗಳುಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವ ವಾಸನೆಯುಂ, ಆ ನಡತೆಯೊಳ್ ಪ್ರೀತಿಯೆಂಬ ರುಚಿಯುಂ, ಆ ರುಚಿವರಸು ನಡೆದ ಕರ್ಮಫಲಮಾದ ಶರೀರಸಂಬಂಧಮುಂ ಒನ್ಮಜನ್ಮದೊಳ್ ಮರಲ್ದು ಮರಲ್ದು ಬರ್ಪು

ಬಹುಂದಿದೇ ಸಂಸಾರಚಕ್ರಮೆನಿಪುದು. ಈ ಸಂಸಾರಚಕ್ರದೊಳ್ ಬವಣೆ
 ಗೊಂಬೆ ಜೀವಾತ್ಮರ್ ತಂತಮ್ಮ ನಡತೆಗಳೆಂ ಸ್ವರೂಪಮಲಯದಂತೆ
 ನೀನವರೊಳ್ ದಯೆಗೆಯ್ದು, ಸುಖದುಃಖಾನುಭವದಿಂದವರ ಕರ್ಮಗಳಂ
 ಕಳೆಯುತ್ತೆ ಒರೈ ನಿನ್ನಂ ಪೂಜಿಸಿ ಮುಕ್ತಿಯಂ ಪಡೆಯಲ್ಪಡುನುಗುಣಮಾಡ
 ಮನುಷ್ಯಶರೀರಮನುಂಟುಮಾಪ್ಪುದಹಂ ನೀಂ ಸಂಸಾರಿಗಳೊಳ್ ದಯೆ
 ಯುಳ್ಳವನೆಂಬುದು. ಇಸ್ತಿರ್ಪ ಸಂಸಾರಿಗಳೊಳ್ ಕೆಲಂಬರ್ಗೆ ಮೈರಾ
 ಗ್ಯಮುಂ ಪ್ರಟ್ಟಿ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೆನಿಸೆ ಅವರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮನನು
 ಗೊಳಿಪುದಹಂ ನೀಂ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೊಳ್ ದಯೆಯುಳ್ಳವನೆನಿಪುದು.
 ನಿತ್ಯಮುಕ್ತರ್ಗಂ, ಮೋಕ್ಷಮಂ ಪಡೆದವರ್ಗಂ, ನಿರವಧಿಕಾಸನ್ನಮನೆಡ
 ವಿಡದೆ ಬಳೆಯಿಸುವುದಹಂ, ಮುಕ್ತರೊಳಂ ದಯಾಳುವೆಮ್ಮರು.
 ಇಂತು ಸರ್ವಸಮನೆನಿಸ ನೀಂ ನಿನ್ನ ದಯಾಮೃತಾಂಬುಧಿತರಂಗದಿಂದೆನ್ನ
 ಅಲಗೆಯ್ದಂಗಳೆಂಬ ಕರುಣಾಮಂ ಕಳೆದು ನಿನ್ನಾಪ್ತನಮೆಂಬ ಕೈಗರಂ
 ಪೊಣ್ಣೆಪುದು ಪೊಣ್ಣೆಪುದನನ್ನದನುಲಿಖ. ಶ್ರೀ ಯದುಚೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತೈದನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ. ॥

ಫಲಮವ್ವುದು ನಿನ್ನಿಂದಮೆ |

ಪಲತೆಪದೊಳ್ ಪೆಪ್ಪಿನಲ್ಪು ದಿಟಮೆಂದೊರೆದಂ ||

ನಲವಿಂ ಸತ್ಯಪರಾಕ್ರಮ |

ನಲಸದೆ ಕಲ್ಯಾಣಶೀರ್ಛನಿಲಯನ ಪದದೊಳ್ || ೪೩ ||

ಪ್ರಸನ್ನಜನಪರಿಸಾಲಕಾ! ಪಾಲನಮೆನೆ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಂಗಳಂ
ಪೊತ್ತಿಸಗುವುದು. ಯೋಗಮೆನೆ—ಮುಂ ಪಡೆಯದ ಶ್ರೇಯಮನೊಡೆ
ಗೂರ್ತುವುದು. ಕ್ಷೇಮಮೆನೆ—ಮುನ್ನಮೆ ಇರ್ಪ ಶ್ರೇಯಸ್ಸುಗಳಂ
ಕಾಪಿಡುವುದು. ಈಯೆರಡರ್ಕಂ ನೀನೇ ಸ್ವತಂತ್ರಕರ್ತೃ; ಮಿಕ್ಕಿನ ಕಾರ
ಣಂಗಳೆಲ್ಲಮುಂ ನಿನ್ನಧೀನಮೆನಿಸಿಮಹಕರಣಂಗಳ್. ಈ ನೆಲೆಯನಪು -
ಯದೆ ಕೆಲಂಬರ್ ಶಾಸ್ತ್ರತಾತ್ಪರ್ಯದೊಳ್ ಭ್ರಮಿಸುವರ್. ಅವರೊಳ್
ಕೇವಲ ಕರ್ಮತರ್ ಕರ್ಮದಿಂದಮೇ ಫಲಮೆಂದುಂ, ದೇವತಾನ್ತರಪರಾರಾ
ಧ್ಯರ್ ದೇವತಾನ್ತರದಿಂದಮೇ ಎನ್ನುಂ, ಜ್ಯೋತಿರ್ವಿದರ್ ಗ್ರಹಾನುಕೂ
ಲ್ಯವೊಂದಿದ ಕಾಲದಿಂದಮೇ ಎನ್ನುಂ, ಲೌಕಿಕರ್ ಪುರುಷಯತ್ನದಿಂ
ದಮೇ ಎನ್ನುಂ, ನಾಸ್ತಿಕರ್ ಕಾರಣವೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನಿಂದಂ ತಾನೇ
ಎನ್ನುಂ ಪೇಟ್ಟಿರ್. ಈ ಪಕ್ಷಂಗಳನಿತುಂ ಯುಕ್ತಿವಿರುದ್ಧಂಗಳ್. ಆಡೆ
ನೆನೆ:—ಕರ್ಮಮೆಂಬುದು ತಾಂ ನಡೆವ ನಡತೆ. ಅದು ಅಜೇತನಮಾ
ಗಿರ್ಪುದುಂ ಪುರುಷಂ ಬಯಸಿದ ಫಲಮುಂ ತಿಳಿದೆಸಗಲಪಾಯದು.
ದೇವತಾನ್ತರಮುಂ ಜೇತನಮಾದೊಡಂ ತನ್ನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕುಂ ನಿನ್ನಂ
ಬಯಸುವುದರಿಂ, ಸ್ವಾತನ್ತ್ರ್ಯದಿಂ ಫಲಮಲ್ಪು. ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನಮೇ
ಫಲಸಾಧಕಮಾದೊಡೆ ಕಾರಣವೊಂದುಮಿಲ್ಲದಿದೊಡಂ ಅವಗಮನಿ
ಬರ್ಗಂ ಅನಿತುಂ ಫಲಮಾಗವೇಲ್ಪುದು. ಅದಕಾಂದವೊಂದುಂ ಫಲಪ್ರ
ದಂಗಳಲ್ಪು. ಮತ್ತಂ ಜಗದೊಳಾಳ್ಗಳಂ ಮೊರೆವರಸಂಗೆ ಆಳ್ಗಳೆಸಗುವ
ಉಪಗದಂತೆ ಕರ್ಮ; ಅಳೆಸಗಿದೂಪಾಗಮನರಸಂಗಂ ಅರಸನಿತ್ತ ಜೀವ

ನಮನಾಳ್ಗೊಪ್ಪಿಸುವ ಸೇರುವೆಗಾಱನಂತೆ ದೇವತಾಸ್ತರಂಗಳ್ ; ಜೀವಿ
ತಮನೀವುದರ್ಕೆ ಮಿತಿಗೆಯ್ದು ಪಗಲಂತೆ ಕಾಲಂ ; ಅರಸನೊಬ್ಬಗದೊಳ್
ಕೈಕಾಲ್ಗೊನಾಡಿಸುವಂತೆ ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನಂ ; ಅಳ್ಳನೊಲವನುಡು
ಮರುಳೊಬ್ಬಗದವನಂತೆ ತನ್ನಿಂದೆ ತಾನೆ ಫಲಮೆನ್ನುವು. ಇನ್ನಿರ,
ತಾಂ ಗೆಯ್ಯುಡುಗದಿಂದಮೇ ಒಡುಂಕುವೆನೆಂದು, ಸೇರುವೆಗಾಱನಿಂ
ದಮೇ ಬಾಡ್ತೆನೆಂದು, ಮಿತಿಗೆಯ್ದು ದಿಸಂ ಬಂದೊಡೆ ಸಂಬಳಂ ಬರ್ಕು
ಮೆಂದು, ವಿಷಯಂಗಳಂ ಸೋಂಕಿ ತನ್ನ ಬೆಮರ ಸೊಮ್ಮಿಂದಮೇ ತಾಂ
ಪೇರ್ಚುವೆನೆಂದು, ಅಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಪೆಂಪವಡೆದಿರ್ಪೆನೆಂದು ಎಣಿಸು
ವರ್ ಅಳ್ಳನೊಬ್ಬಗದೊಳ್ ನೆಲೆನೆಂದು ಕಡವಾಯಲಡುಯರ್. ಅದ
ದಿಂದೆ ಈ ಭ್ರಾಂತಿಗಳನುಡು ನಿನ್ನಿಂದಮೇ ಒಡುಂಕುವೆನೆಂದು
ನಿನ್ನಂ ನೆರೆನಂಬಿದವರ್ ಎನ್ನಪರಾದೊಡಂ ಅವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಂಗಳಂ
ಪೊತ್ತೆಸಗುವೆನೆಂದು ನೀಂ ಮುನ್ನಮರ್ಜುನಂಗೆ ಪೇಟ್ಟುಂ ಮಹಿಯದೆ,
ಈಗಲೆನ್ನಂ ಪಾಲಿಪ್ಪಮ ಪಾಲಿಪ್ಪದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲ
ವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ವತ್ತಾಽನೆಯ ದಿನ್ನ ಪಂ ॥

ಸರ್ವರನೋವುವನುಂ ನೀ ।

ನೊರ್ದನೆ ವೆಲರಾರುಮಾರ್ಪರಲ್ತೆಂದೊರೆದಂ ॥

ನೀಯ್ಯುವಸಿಪಿನ ಪಾದಕೆ ।

ವೆರ್ದಗೆದಲವೊಂಟಿಕಾಪನಾದರದಿಂದಂ

॥ ೪೪ ॥

ಸರ್ವರಕ್ಷಕಾ! ನೀನೊರ್ದನೇ ಅನಿಬರಂ ಸಲಪುವಂ. ನೀನಲ್ಲದೆ
ತುಲಾದ ದೇವತಾನ್ತರಂಗಳುಂ ತಂದೆ ಮೊದಲಾದ ಬನ್ಧುಗಳುಂ ಧನ
ಧಾನ್ಯಾದಿವಿಭವಂಗಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತು. ಅದೆನ್ನಿನೆ:—ನಾಲೊಗಂ ರಕ್ಷಕನ
ಲ್ತೆಂಬುದು ತನ್ನ ತಲೆಯುಂ ನೀಗಾಡಿದುದಲ್ಲದೆಯುಂ ವೇದಾಪಹರಣ
ದೊಳ್ ಮುಂಗಾಣದೆ ಮೋಸವೋಡುಡುಂ ತಿಳಿದುದು. ರುದ್ರನುಂ ರಕ್ಷ
ಕನಲ್ತೆಂಬುದು ವ್ಯಕಾರವರಪ್ರದಾಸದೊಳ್ ಬವಣೆಗೊಂಡು ಬನ್ನಂ
ಬಿಡುವಲ್ಲದೆಯುಂ ಕೈಮನಿಡಿದು ಕಾದಿದುರ್ಗಂ ತನ್ನಿದಿರೊಳ್ ತೋಳ್ಗೊರಿದ
ಪಾಡುವ ದಾಣಾಸುರನಂ ಬಿಟ್ಟು ಪರಿಮೋಡಿದುದೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. -
ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತೆಂಬುದು ಹಿರಣ್ಯಕ ಬಲಿ ವೃತ್ತಾಸು
ರಾದ್ಯುಪದ್ರವಂಗಳುಂ ತಂತಮ್ಮ ಬೀಡುಗಳಂ ಮಾಡ್ದು ಪರಿಮೋಡಿದುದ
ದೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ತಂದೆಯುಂ ರಕ್ಷಕನಲ್ತೆಂಬುದು ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುನಿ
ನೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಒಡಹುಟ್ಟಿದರುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತೆಂಬುದು ವಾಲಿಯೊಳ್
ತಿಳಿದುದು. ಮಕ್ಕಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತೆಂಬುದು ಕಂಸನೊಳ್ ತಿಳಿದುದು.
ಗಂಡಂದಿರುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತೆಂಬುದು ಪಾಂಡವರೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಧನಧಾ
ನ್ಯಾದಿವಿಭವಂಗಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತೆಂಬುದು ದಾಯಿಗರ್ ಪಗೆವರ್ ಕೊಳ್ಳ
ಕಳ್ಳರ್ ಪಳ್ಳಂ ಮೊದಲಾದುದುಪಾಡುಪಾಡು ವೋವುದೊಳ್ ತಿಳಿ
ಮುದು. ಇನ್ನು ತಾಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ಲದೊಡಂ ಅಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿಗಳ್ಗೆ ರಕ್ಷಕಂಗಳಂತೆ
ತೋಟು ಮೋಸಂಗಳೊಳ್ಪದವುಂ ರಕ್ಷಕಾಭಾಸಂಗಳೆನಿಪುವು. ಅಂತಲ್ಲದೆ
ನೀಂ ನಾಲೊಗಂಗೆ ವೇದಮಂ ತಂದಿತ್ತಾಂ, ರುದ್ರಂಗೆ ವ್ಯಕಾದ್ಯುಪದ್ರವಂ
ಗಳುಂ ಪರಿಹರಿಸಿದೆಯುಂ, ಇಂದ್ರಾದಿಗಳ್ಗೆ ದಾನವೋದ್ರಂಗೆ ಲ್ಲ ತಂತ

ವೃದ್ಧಿಕಾರಂಗಳೊಳ್ ನೆಲಸಿಯುಂ, ಪ್ರಹ್ಲಾದಂಗಳಭಯಮುಂ, ಸುಗ್ರೀವಂಗೆ ರಾಜ್ಯಮುಂ, ಉಗ್ರಸೇನಂಗಳರಸಿತನಮುಂ, ಪ್ರಾಕದಿಗಳಿಮಾನರ ಕ್ಷೆಯುಮನೊಡರ್ಪಿ ಸರ್ವರಕ್ಷಕನೆನಿಸಿ ನೆಗಲ್ದಿ ನಿನ್ನಂ ಮಹಿಮೊಕ್ಕು ನಿನ್ನ ಮೆಲ್ಲದಿಗಳೇ ಉಪಾಯೋಪೇಯಂಗಳೆಂದು ನೆರೆನಂಬಿ ಪೆದಿಪಿಲ್ಲಮುಂ ತೊಪ್ಪಿದು ಅನನ್ಯಗತಿಯೆನಿಸಿದೊ ಎನ್ನಂ ರಕ್ಷೆವುದು ರಕ್ಷೆವುದನನ್ಯ ಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಇರ್ಪತ್ತೀರವೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ. ॥

ತನ್ನಿರವಿಂ ತುನಕ್ಕದೆ ।

ನಿನ್ನಿರವಂ ತಿಳಿವನಳವುಗೊಂಬಂ ದಿಟಮೆಂ ॥

ದುನ್ನತಮಹಿಮೆಗೊರೆದಂ ।

ಮನ್ನೆಯ ಬಲ್ವಗೆಯ ಬಂದಿಕಾಣಂ ನಲವಿಂ ॥ ೪೫ ॥

ಅಖಿಲಲೋಕಕರಣ್ಯಾ ! ನೀಂ ಮಹಿಮೆಪ್ಪಕ್ಕರೆಡರಂ ಕಳೆದು ಅವರ
 ಘೋಷ್ಯಮಂ ಸಲಿಪಂ. ಸಕಲಮಂ ತಿಳಿಯಲ್ವೆ ಸರ್ವಜ್ಞನುಂ, ತಿಳಿದಂತೆ
 ಸಗಿ ನಿರ್ದಹಿಸಲ್ವೆ ಸರ್ವರಕ್ತಿಯುಮೆಂದು ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ವು ಆಸೆಯಿಂ
 ನಿನ್ನಂ ಮಹಿಮೆಗುವನೆಂದು ಪೂಜ್ಞೆಂ. ಈಗಲುಮೆನ್ನ ದೋಷಂಗಳನೆ
 ಣಿಸಿ ಪಿಂಡೆಗೆವನೆಂದೊಡೆ, ನಿನ್ನ ಗುಣಂಗಳೆನ್ನಳ್ಳಂ ತೀರ್ಪೆ ಬಲ್ವಿಯಿಂದೆ
 ಐದೊಯ್ದು ನಿನ್ನ ಸಿರಿಯಡಿನೆಲಲೊಳ್ ನಿಲಿಸುತ್ತಿವೆ. ಅವೆನ್ನೆನೆ :—
 ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದೀವರೆಗಮಾನೊಡರ್ಪದ ಪಲವುಂ ಪಾತಕಂಗಳನೆಣಿಸಿ
 ಕೈದೆಗೆವನಿತಪೊಳೆ ಸೇರಿದರ ತಪ್ಪನೊಪ್ಪಗೆಯ್ದು ನಿನ್ನ ಪಾಪಲ್ಯಗುಣಂ
 ಮುಂಮವಂದೆನ್ನಂ ದಬ್ಬಿಗಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅಂ ಅಜ್ಞಾನಮಶಕ್ತನುಮಾ
 ದುವೆಣಿಂ ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತಂ ಬರ್ಪಂತೆ ಇನಿಸುಂ ನಡೆಯಲಾಡದೆನ್ನಂ ನೀನೇ
 ತೆಪದಿಂ ಕೈಯ್ಯಿಡವೆ ಎಂದೆಣಿಸಿ ಬಿರ್ಚುಪನಿತಪೊಳೆ ನೀನೊಡೆಯನುಮಾ
 ನೊಡಮೆಯುಮಪ್ಪದಬಂದೊಡೆಯನೊಡಮೆಯುಂ ಕಾಪಿಡುವುದರ್ಕೆ
 ಕೂಲಿಯಿಲ್ಲೆಂಬೀಸ್ವಸ್ವಾಮಿಸಂಬನ್ನ ಜ್ಞಾನಮಭಯಮನೀಯುತ್ತಿದೆ. ಅಪಿ
 ಲಹೇಯಪ್ರತ್ಯನೀಕನಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಮೇಲ್ಮಿಯುಮಂ, ಸಕಲಹೇಯಾಸ್ಪದಮು
 ಪ್ಪೆನ್ನ ಕೇಲಿಪ್ಪೆಯುಮನೆಣಿಸಿ ನಿನಗಮೆನಗಂ ಸಂಗತಿಯಿಲ್ಲೆಂದು ಪಿಂಡೆಗೆವ
 ನಿತಪೊಳೆ ಪಿರಿಯನಾಗಿಯುಂ ಕಿಟಾಯರೊಳೊಂದುವೆರಸಿ ಸೊಗಯಿ
 ಸುವ ನಿನ್ನ ಸೌಶೀಲ್ಯಗುಣಂ ಎನ್ನಂ ಬರಸೆಟಾಯುತ್ತಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗ
 ಳ್ಳಮವಾಜ್ಞಾನಸಗೋಚರನಪ್ಪ ನಿನ್ನಂ ಅಂ ಕಾಣ್ಬದರಿಂದೆಂದು ಪೆಟಸಾ
 ರ್ವನಿತಪೊಳೆ ಯದುಕೈಲದೀಪಮೆನಿಸಿ ಸಕಲಜನನಯನಾನಂದಮಾಡ
 ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಮೆನ್ನವಾಳೊಳುತ್ತಿದೆ, ಇನ್ನಪ್ಪದಪಂ

ಜ್ಞಾನಭಕ್ತಿವೈರಾಗ್ಯಾದಿ ಸದ್ಗುಣಸಂಪನ್ನಗರ್ಭಂ ಅರಿಂಜನರುಮನನ್ಯಗತಿ
 ಗಳುಮಪ್ಪ ಎನ್ನವಂದಿಗರ್ಭಂ . ಒಂದೆ ಕಾಪಾಣಿ ಸರ್ವಶರಣ್ಯನೆನಿಸಿಪ
 ನಿನ್ನಂ ಮಹಿಮೋಕ್ತೆಂ. ಎನ್ನಂ ಕೆಯ್ದಡಿದು ಕಾಪಿಡುವುದು ಕಾಪಿಡು
 ವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ ॥

ಮಾಯಾತತ್ವಾರ್ಯಂಗಳ ।

ನೀಯೆಡೆಯೊಳ್ ಬಿಡಿಸಿ ಸಲವುವೈ ನೀನೆಂದಾ ।

ಮಾಯಾಮರಾಟರ ಗಣ್ಡಂ ।

ಮಾಯಾತೀತಂಗೆ ಮಣೆದು ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥೪೩॥

ಸಕಲಜೀವದಯಾಪರಾ ! ಜೀವಾತ್ಮರ್ ಪಲರಾಗಿ ನಿತ್ಯರೆಂದುಂ
ಮುಕ್ತರೆಂದುಂ ಬದ್ಧರೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಜನಾಗಿರ್ಪರ್. ಅವರೊಳ್
ನಿತ್ಯರ್ ನಿನ್ನ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪದಿಂದೆ ಒರೈಯುಂ ಪ್ರಕೃತಿಸಂಬಂಧಮಿಲ್ಲದೆ
ಅವಗಂ ನಿನ್ನಯ ಸನ್ನಿಧಿಯೊಳ್ದುರ್ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತೆ
ನಿನ್ನ ಪಲವೂಟುಗದವರಾಗಿರ್ಪರ್. ಮುಕ್ತರೆಂಬರ್ ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂ
ಸಂಸಾರದೊಳ್ದುರ್ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷದಿಂ ಸತ್ವಗುಣಸಂಪನ್ನರಾಗಿ ಮುಕ್ತಿ
ಯಂ ಪಡೆದು ನಿತ್ಯರೆಂತೆ ನಿನೊಲಿಗದವರಾಗಿರ್ಪರ್. ಬದ್ಧರೆಂಬರ್
ಸಂಸಾರದೊಳ್ ಕಟ್ಟುವಡೆದು ಪ್ರಕೃತಿಪರತಂತ್ರರಾಗಿರ್ಪರ್. ಈ ಬದ್ಧ
ರುಂ ಸಂಸಾರಿಗಳೆಂದುಂ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೆಂದುಂ ಎರಬ್ಬೆನಾಗಿರ್ಪರ್.
ಅಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರಿಗಳೆಂಬವರ್ ನಿನ್ನಂ ಮಜೆದು ವಿಷಯಾನುಭವಪರರಾಗಿ
ರ್ಪರ್. ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೆಂಬವರ್ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷದಿಂದೀವಿಷಯಂಗಳೊಳ್
ವೈರಾಗ್ಯಂ ಪುಟ್ಟಿದುಡಱಾಂ ಈ ಪ್ರಕೃತಿಸಂಬಂಧಮಂ ಕಳೆಯವೇಲ್ಪು
ದೆಂದು ನಿನ್ನಂ ಮಜೆವೊಕ್ಕರ್. ಈ ನಿತ್ಯರ್ದಂ ಮುಕ್ತರ್ದಮಪೇಕ್ಷಿತಮಪ್ಪ
ನಿನೊಲಿಗಮಂ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳ್ಳಪೇಕ್ಷಿತಮಪ್ಪ ಮೋಕ್ಷಮುಮಂ ನೀನೆ
ಮನಮೊಲ್ಪು ಪಾಲಿಸುವೈ. ಸಂಸಾರಿಗಳ್ಳಮಪೇಕ್ಷಿತಮೆನಿಸುವ ಇಹಪರೈ
ಶ್ವರ್ಯಂಗಳಂ ಅವರವರ್ ಪೂಜಿಸು ದೇವತಾನ್ತರ್ಯಾಮಿಯಾರ್ಪಂ ಪಾಲಿ
ಸುವೈ. ಇಂತು ನೀಂ ಸಕಲಾತ್ಮವರ್ಗದೊಳಂ ದಯೆಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರೆ, ಆ
ನಿಂದು ನಿನ್ನಂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವ ಜಾತುಲವಂ ಸೈರಿಸಿ ಸಲವುವಾದು ಸಲವು
ವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ತ್ರೀಯದುತ್ಕಲವಲ್ಲಱಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನ ಪಂ ॥

ಸಿರಿಯ ನೆಲೆ ಸಿದ್ಧ ಭೋಗ್ಯಂ ।

ನಿರವದ್ಯಂ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯವಿಗ್ರಹಮೆಂದಾ ॥

ಧರಣೀವರಾಹಬಿರುದಂ ।

ಚರಣಾಬ್ಜಕೆ ಮಣಿದು ಚಿಲ್ವರಾಯಂಗೊರೆದಂ ॥ ೪೬ ॥

ದಿವ್ಯಮಂಗಳವಿಗ್ರಹಾ ! ಪುಟ್ಟುವಾಗಳ್ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷಮಂ
 ದಡೆದು ಸಾತ್ತಿಕರಾದವರ್ ಪ್ರಾಕೃತಮಾದ ಶಬ್ದದಿವಿಷಯಂಗಳ್
 ಹೇಯಂಗಳೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅವಜತೊಳ್ ಪ್ರೀತಿಯನುಲಿದು, ಪರಮ
 ಭೋಗ್ಯಮಪ್ಪ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಮಂ ಬಯಸುವರ್. ಕುಮ
 ತಿಗಳ್ ಕೆಲಂಬರ್ ನಿನಗೆ ವಿಗ್ರಹಮಿಲ್ಲಿಂದು ಅಪಲಪಿಸುವರ್. ಅವರ್
 ದವಣಿಸುವ ಕುಯುಕ್ತಿಗಳೆನೆನೆ:—ಪರಮಾತ್ಮಗೆ ಶರೀರಮುಂಟಾದೊಡೆ
 ಜೀವಾತ್ಮನಂತೆ ಕರ್ಮವಶ್ಯನಕ್ಕುಂ; ಶರೀರಾತ್ಮಭ್ರಮದಿಂ ಸಂಸಾರಿಯು
 ನುಕ್ಕುಂ; ಶರೀರಮುಳ್ಳವಂಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಸನ್ನಿ ಕೃಷ್ಣವಸ್ತುಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ
 ಕುಲ್ಲದೆ ಸಕಲವಸ್ತುಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಿಲ್ಲದುದೆಡುಂ ಸ್ವಾರ್ಥಿನಮಾಗಿರ್ಪ
 ಕಾಲದೊಳ್ ಮಿತಿಯಾಗಿರ್ಪ ಕಾಲದೊಳಲ್ಲದೆ ಎಣಿಸಿದನೆಲ್ಲಮುಮೆಸಗ
 ಕೂಡದುದೆಡುಂದೆ ಅಲ್ಪಶಕ್ತಿಯುನುಕ್ಕುಂ; ಅದೊಂದೆ ಪರಮಾತ್ಮಗೆ
 ಶರೀರಮಿಲ್ಲಿಂದು ಪೇಟ್ಟರ್. ಈ ಪಕ್ಷಂ ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತವಿಚಾರಂಗೆಯ್ಯ
 ವಾವುಕರ್ಗೆ ಸೊಗಯಿಸದು. ಅದೆನೆನೆ:—ದೇವತೀರ್ತ್ಯಕ್ ಸ್ಥಾವರರೂಪ
 ಋದ ಸಕಲಜೀವಶರೀರದೊಳಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿರ್ದುಂ ನಿರ್ದೇಶನಾಗಿರ್ಪ
 ಂಗೆ ತನಗೆಂದು ಒಂದು ಶರೀರ ಮುಂಟಾದೊಡೆ ಮುಂ ಪೇಟ್ಟಿ ದೋಷಂ
 ಕೂರ್ಮೆಂಬುದು ಯುಕ್ತಮಲ್ಲ. ದೇವ ಮನುಷ್ಯಾದಿಗಳ್ ತಂತಮ್ಮ
 ಋತ್ಯುಕರ್ಮಾನುಗುಣಮಾದ ಶರೀರದೊಳಿರ್ದು ಕರ್ಮಫಲಮನನುಭವಿ
 ಁವುದೆಡುಂದವರ್ಗೆ ಶರೀರಸಂಬಂಧಂ ದೋಷಾವಹಮಾದುದು. ಪರ
 ಮಾತ್ಮಂ ತಾಂ ಕದ್ತುಪದವಶನಲ್ಲದೊಡೆ ಜೀವಾತ್ಮರಂ ತತ್ತದ್ವ್ಯಾಪಾರ
 ಂಗಳ್ ಕರ್ಮಾನುಗುಣವಾಗಿ ಪ್ರೇರಿಸುವುದರ್ಕಾಗಿ ದೇವ ಮನುಷ್ಯಾದಿ

ಶರೀರದೊಳಿಪ್ಪುದು ದೋಷಾವಹಮಲ್ಲು. ಇಂತು ಹೇಯಮಾದ ದೇವಾ
ದಿಶರೀರದೊಳಿಪ್ಪುಂ ನಿರ್ದೋಷನಾಗಿರ್ಪ ನಿನ್ನಗೆ ಅಪ್ರಾಕೃತಮಾದ ನಿನ್ನ
ದಿವ್ಯವಿಗ್ರಹಸಂಬಂಧದಿಂ ದೋಷಲೇಶಪ್ರಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಮತ್ತಂ, ನಿನ್ನ
ದಿವ್ಯ ಮಂಗಳವಿಗ್ರಹಂ ನಿನ್ನ ಮೈಮೆಗೆ ತಕ್ಕುದಾಗಿ ನಿನ್ನ ಮನಂಬಂದು
ದುಮಾದ ಸುಗಂಧಮುಂ ಕಾಂತಿಯುಂ ಯೌವನಮುಂ ಮುಂತಾದ ಸಕಲ
ಗುಣಂಗಳಂ ಪಡೆದು ಜ್ಞಾನಬಲೈಶ್ವರ್ಯ ವೀರೈಶ್ವರಕ್ಕೆ ತೇಜಸ್ವೀಶ್ವರಾದಿ
ಸ್ವರೂಪಗುಣಂಗಳ್ಗೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾಗಿ ಲಪ್ತೇನಿವಾಸಸ್ಥಾನಮಾಗಿ ನಿನ್ನ
ನೆನೆದಂತಿಪ್ಪುದೆಜುಂ ನಿನ್ನಗತಿಶಯಾವಹಮೆಂದು ಪಿರಿಯರ್ ವೇದ್ವಿರ್.
ಅಂತಪ್ಪ ದಿವ್ಯ ಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರರಸಸ್ಮದಾನಂದೆನ್ನ
ಮನೋರಥಮಂ ಸಲಿಪುದು ಸಲಿವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದು
ಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

|| ಮೂವತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ||

ಶ್ರೀನಾಥ ನಿತ್ಯನಿರವಧಿ |

ಕಾನಂದಾನಂತ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯೆ ಫಲಮೆಂ ||

ದಾನಿದ್ವಲನಡಿಗೊರೆದಂ |

ನಾನಾವಿಧಮಕುಟಮಂಡಲೀಕರಣಂ

|| ೪೮ ||

ಸಕಲಕಲ್ಯಾಣಗುಣಾತ್ಮಕಾ ! ನಿನಗಾಮೇಶ್ವರಾದಿಂ ಪಲವೂ
ಉಗದವರಾದಹಿಂದಾವಗಂ ನಿನ್ನ ಸಿರಿಯಡಿಯೊಲಾಗಮನೊಡರ್ಚು
ವುಪಮೆಗೆ ಸ್ವತಸ್ಸಿದ್ಧಮೆಂಬುದು ಮಾತ್ರಮಲ್ಲು. ಮತ್ತಂ ನಿನ್ನಡಿಯೊ

ಉಗದವರೋಳ್ ನೀಂ ಪ್ರೇರೆಯಿಲ್ಲದೊಡವೆರೆದಿದುರ್ಗಂ ತಡೆಯದೆ ಅರ್ಜು
 ನಾದಿಗಳೊಳಾಳ ರಸುತನಮಂ ಪಲ್ಲಟಂಗೆಯ್ದು ನಲಿವ ಸುಶೀಲನೆಂದುಂ,
 ಅವರೋಳ್ ತೋಜಿದ ತಪ್ಪಂ ಸೈರಿಪುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಭೃಗುಮುನಿ ಮೊದಲಾ
 ದವರೋಳ್ ನೀನೇ ತಪ್ಪಿದವನಂತೆ ಒಡಂಬಡಿಸುವ ಕಡುಸೈರಣೆಯುಳ್ಳವ
 ನೆಂದುಂ, ಅವರ್ಗಡಸಿದ ಎಡರಂ ನೀನಿದೆಡೆಯೋಳೇ ಇರ್ದು ಸಂಕಲ್ಪ
 ಮಾತ್ರದಿಂ ಪರಿಹರಿಪುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಗರ್ಜೆಂದ್ರನ ಮೊಹಿಯನಾಲಿಸಿ
 ದಂದು ಕಡುಬಗೊಣ್ಣು ನೀಂ ಭರದೊಳೊದವಿದ ಕಟ್ಟಿಹಿಡಿದವನೆಂದುಂ,
 ಅವರೆಸಗುವ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯುಂ ಸರಿಪುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಭೀಷ್ಮನೋಳ್ ನಿನ್ನ
 ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಹಾನಿಯುಮನಂಗೀಕರಿಸಿದ ಭಕ್ತ ಪ್ರಯೋಜನೈಕಪದನೆಂದುಂ,
 ಅವರ್ ಅರ್ಜುನಾವಿಧಿಯೋಳ್ ನಿವೇದನಂಗೆಯ್ದು ದೇನಾದೊಡಮಾರೋ
 ಗಿಪುದಲ್ಲದೆ ಸುಚರಿತನ ಕುವರಂ ಬಹುದೆ ತಂದುಮುಂದಿಟ್ಟ ಭಿಕ್ಷುನ್ನಮಂ
 ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದೋಳ್ ಸೇವಿಸಿದ ಸುಲಭನೆಂದುಂ, ಅರ್ಜುನವಲ್ಲಮನಿತ್ತಂ
 ಮತ್ತಂ ತಡೆಯದೆ ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರ್ಗೆ ನಿನ್ನನೇ ಇತ್ತು ಯತಿರಾಜ
 ಕುಮಾರನೆನಿಸಿದ ಕಡುಹಾಗಿಯೆಂದುಂ, ಅವರ್ಗೆ ದೇಶವಿಶೇಷದೊಳ್
 ಸಾಯುಜ್ಯಮನಿವುದಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲಿರ್ಗವರೆಲ್ಲರುಂ ಕಾಣ್ಪುತ್ತನ್ನ ರಾಜಸ್ಯಮಾ
 ಲರಂ ನಿನ್ನರ್ಚನಿಗ್ರಹದ ಮೆಲ್ಲಡಿದಾವರೆಯೋಳ್ ಸೇರಿಸಿದ ಪರಮರಕ್ಷಕ
 ನೆಂದುಂ, ಇವು ಮೊದಲಾದ ನಿನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಂಗಳಂ ಕೇಳ್ದು ತಿಳಿದು
 ಸಂತಸಂಬಡೆದು ಈ ಪ್ರೇಡೆಯಂಗೆ ಉಳಿಗಮನಸಗುವುದಹಂದೆಯುಂ
 ಪೆಹಿತೊಂದಾನಂದಮಿಲ್ಲೆಂದು ಸ್ವರುಜಿಯಿಂದೀಗಳಾಂ ಪ್ರೊಸವೊಲುಗದವ
 ನುಮೆನಿಸಿ ಸೇರಿದೆಂ, ಎನ್ನನಾಳ್ಗೊಂಬುದು ಅಕ್ಕೊಂಬುದು ಅನನ್ಯಜನ
 ಸುಲಭ ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

ಇದು ಸಕಲಜಗದುದಯವಿಭವಾದಿಲೀಲನುಂ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಲೀಲನುಂ, ಅಖಿಲಹೇಯಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ, ಅಪ್ರಾಕೃತಪ್ರತೀಕನುಂ, ಅವಾಪ್ತಸಮಸ್ತ ಕಾಮನುಂ, ಅನಂತಕಲ್ಯಾಣಗುಣಗಣಾರಾಮನುಂ, ಸಾರಸಭವಪೂಜಿತನುಂ, ಸನಕಮುನಿಸಭಾಜಿತನುಂ, ಯದುಶಿಖರಿಶಿಖರಾಲಂಕಾರನುಂ, ಯತಿರಾಜಸಂಪತ್ಕುಮಾರನುಂ, ಅಶ್ವಿತರಕ್ಷಾಪರಾಯಣನುಮಪ್ಪ ಯಾದವಗಿರಿ ನಾರಾಯಣನಡಿವಾನರೆಯೂಬಾಗದೊಳ್ ಬಳಿದೇ ಬೃಂದಳಿದ ಯಾದವಕುಲೋದ್ಧಾರಕನುಂ, ಶುಭಗುಣೋದ್ಧಾರಕನುಮಾದ ದೇವರಾಜನೈಪಾಲಪಾತ್ರನುಂ, ಅಶ್ವಿಗೋತ್ರಪವಿತ್ರನುಂ, ದೊಡ್ಡದೇವರಾಜ ಗರ್ಭಾಂಬುಧಿಕಲಾಧರನುಂ, ಸಕಲಕಲಾಧರನುಂ, ಅಶ್ವಾರೋಹಣಕಲಾರೇವಂತನುಂ, ಗಜಾರೋಹಣಮುಘವಂತನುಂ, ಅಪ್ತವಿದ್ಯಾಭ್ಯಗುರಾಮನುಂ, ಅಪ್ರತಿಮಧಾಮನುಂ, ಕರ್ಣಾಟಕಭೂಮಂಡಲಾಧೀಶನುಂ, ದೇವಸಂಕಾಶನುಂ, ಪಶ್ಚಿಮರಂಗಪುರಸಿಂಹಾಸನಾಧಿಷ್ಠಿತನುಂ ಸುಪ್ರತಿಷ್ಠಿತನುಂ, ದೇವಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪರಿಪಾಲನೈಕಾಂತನುಂ, ಸಕಲಪ್ರಜಾಕಾಂತನುಂ, ಅಸಕೃದಾವರ್ತಿತಷೋಡಶಮಹಾದಾನನುಂ, ಅಶ್ವಿತಸ್ವರೋಯೋನಿದಾನನುಂ, ರಸಿಕಜನಕರ್ಣರಸಾಯನೀಕೃತಸಂಗೀತವಿಸ್ತರನುಂ, ಸಾಹಿತ್ಯವಿದ್ಯಾನಿಕವಪ್ರಸ್ತರನುಂ, ಪೂರ್ದದಿಗ್ವಿಜಯಯಾತ್ರಾವಿತ್ರಾಸಿತ ಚೇದಮಂಗಲೋಪಾಂತಕಾಂತಾರೋಪಗುಣಧವ್ಯುಧಸೇನಾಭಿಗುಪ್ತಪಾಂಡ್ಯಸೇನಾಧಿಪ ಸಂಗರಕಿರಿಟಿ ವೆಂಕಟಕೃಷ್ಣಶಿಬಿರಸರ್ವಸ್ವಹರಣಸಮಸಮಯಸಮಾಕ್ರಾಂತ ಮಳಲಿ ಪರಮತ್ತಿಶಾಲೆಯು ಚೇದಿಮಂಗಲಕೊಂಗು ಧಾರಾಪುರಾದಿ ಪಾಂಡ್ಯನೈಪದುರ್ಗಮ ದುರ್ಗಸ್ತೋಮನುಂ, ಸಂಗರಭೀಮನುಂ, ಉದ್ವೃತ್ತಸುರತ್ರಾಣಚಮೂವಿಕ್ಷೋಭಣವಿಚಕ್ಷಣವಿಕಟಮರಾಟ ಶಿವಾಜಿವಾಜಿಸೇನಾಧಿಪ ಜಯತಜಿಕಾಟಕರ ದಾದಜಿಕಾಕಡ ಪ್ರಮುಖಕಂಠನಾಳೋಚ್ಚಲದ್ವೈಕ್ತಧಾರಾಸಿಕ್ತ ಕೃಪಾಣಸಂದರ್ಶನವಿಲೀನಹರಜ ಸಂತಜಿ ಮುಖ್ಯಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರನೈಪಪ್ರವೇಕನುಂ, ಅಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ, ಗಂಭೀರೋದ್ಧತಪರಿಘಾವರಣಭೀಷಣತಟ್ಟೀ ಶತಸಂಕುಲಮುತ್ತ ಮಾನಳಿಸೇನಾವಳೀವೃತ್ತಧರ್ಮಪುರೀಪ್ರಸಭಾಕ್ರಮಣ ಶ್ವನಣನಿ

ಜನನೀಕೃತ ಕೆಂಗೇರಿ ವಾಮಲೂರು ಬೇವುಹಳ್ಳಿ ಬೈರನೆತ್ತ ಕುನ್ನುತ್ತೂರು
ಮುಖ್ಯದುರ್ಗವರ್ಗನಿರಾಯಾಸಾಕ್ರಮಣಿಸ್ವರ್ಗತನಿಜಸೈನಿಕಸಮೂಹನುಂ,
ಅಹವಕಲಾಶ್ವೀತವಾಹನನುಂ, ದಕ್ಷಿಣದಿಗ್ವಿಜಯಯಾತ್ರಾಪಿತೃಸಿತ
ಪಲಾಯಿತ ಪಾಂಡ್ಯಬಲಾನುಭಾವನಶ್ರಾನ್ತ ನಿಜಬಲಪಿಶ್ರಾನ್ತಿಸ್ಥಾನೀ
ಕೃತಜಲಧಿವೇಲಾತಮಾಲಾರಣ್ಯನುಂ, ಅನತಜನಶರಣ್ಯನುಂ, ಪಶ್ಚಿಮ
ದಿಗ್ವಿಜಯ ಪ್ರಸ್ತಾನಭೇರೀರವಾಕರ್ಣಸಸಂಭ್ರಾನ್ತದುರ್ದಾನ್ತಹುಶಾನಖಾನ
ಸನಾಥ ಕೆಳದಿನ್ಮಪ ಸಮನ್ವಿತ ಸರ್ವಸ್ವನಿರ್ದಾಪಿತಕೋಪನುಂ, ಅಮಿತಪ್ರ
ತಾಪನುಂ, ಉತ್ತರದಿಗ್ವಿಜಯಸಮಯಾಭಿಯಾತ ಕುತುಪಶಾಹ ವಾಹಿನೀ
ವಿಮರ್ದನ ಕ್ಷಣಾಕ್ರಾಂತ ಕಂಡಿಕೆರೆ ಚಿಕ್ಕನಾಯಕನಹಳ್ಳಿ ಹೊನ್ನವಳ್ಳಿ
ಸಾರತವಳ್ಳಿ ತುಳುಗರೆ ಪ್ರಮುಖಬುರ್ಗುಹಸ್ತ್ರಾಕಾರವಾರನುಂ, ಅಸಹಾ
ಯಶೂರನುಂ, ಜಡಕನದುರ್ಗಹರಾದ್ವೈಹಣವೇಳಾನಿಖಾತಸುರಂಗಮು
ಖಾನಲೋಕಸ್ಥಿಪ್ತಗಂಡೋಪಲವಾತನಿರ್ದೂತ ಬಿಜ್ಜೆವರ ಮದ್ದಗಿರಿ ಜಿನ್ನ
ರಾಯದುರ್ಗ ವೀರಣದುರ್ಗಾಧ್ಯಸಂಖ್ಯದುರ್ಗವರ್ಗಾಕ್ರಮಣಾವಸರಾವ
ನತಸಾಮಂತನ್ಯಪಾಲಮೌಳಿಮಣಿಘೃಣೀನೀರಾಜಿತವದರಾಜೀವನುಂ, ಮು
ಹಾನುಭಾವನುಂ, ಸಾಹಜಿಮುಖಮರಾಟೆನ್ಮಸರಾಜಧಾನೀಕೃತಾಭಂಗೂರ
ಬೆಂಗಳೂರ್ ಹರಣ ನಿಷ್ಪಾಣಿತ ಶಂಭುಜಿ ಸಾಹಜಿ ಸಂತಜಿ ಹರಜಿ ಪ್ರಮು
ಖಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ನೃಪಾಲಜಾಲನುಂ, ರಿಪುಕುಲಕಾಲನುಂ, ಸಂಗ್ರಾಮ
ರಾಮನುಂ, ಸಾಹಸೋದ್ಧಾಮನುಂ, ಪ್ರೌಢಪ್ರತಾಪನುಂ, ಪ್ರಕಟಿತಾಟೋ
ಪನುಂ, ಅಮಿತಪರಾಕ್ರಮನುಂ, ಅಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮನುಂ, ಕರ್ಣಾಟಕಚ
ಕ್ರವರ್ತಿಯುಂ, ಕಲ್ಯಾಣಕೀರ್ತಿಯುಂ, ಲೋಕೈಕವೀರನುಂ, ವೀರರೊ
ಳ್ಗಂಡನುಂ, ಗಂಡರೊಳ್ಗಂಡನುಂ, ಅಂತೆಂಬರ ಗಂಡನುಮೆನಿಸಿ ನೆಗಟ್ಟಿ
ಶ್ರೀಮದಪ್ರತಿಮವೀರನರಪತಿ ಶ್ರೀ ಚಿಕದೇವಮಹಾರಾಜ ವಿರಚಿತಮಪ್ಪ
ದಿವ್ಯಪ್ರಬಂಧಗಳೊಳ

ಚಿಕದೇವರಾಜ ಬಿನ್ನಪಕ್ಕೆ ಜಯಮಂಗಳಂ.

ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಶೋಧನ ಪತ್ರ

ಪುಟ	ಪದ್ಯ	ಅಶುದ್ಧಂ	ಶುದ್ಧಂ
2	16	ಲೋಪುಗು	ಲೋಪುಗು
4	17	ತೋತ್ತು	ತೋತ್ತು
....	20	ಮೆಲೂ	ಮೆಲೆ
....	ಶಂಭೋಜಿಯು	ಶಂಭೋಜಿಯುಂ
....	21	ಎಕ್ಕೊಂ	ಎಕ್ಕೊಂ
....	26	ಕೋಶಂ	ಕೋಶಂ
5	15	ಗೀತೆಯೋಳೆ	ಗೀತೆಯೋಳೆ
6	1	ದಮಾ	ದಯಾ
....	14	ಶರೀದ	ಶರೀದ
....	20	ದಹುಂ	ದಹುಂ
8	10	ಗಳಂದೆ	ಗಳಂದಂ
13	21	ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷೆ	ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷೆ
15	8	ಅಯುರ್ವೇದ	ಅಯುರ್ವೇದ
....	ಧನುರ್ವೇದ	ಧನುರ್ವೇದ
23	13	ವಿದಹುಂ	ವಿದಹುಂ
....	21	ತುಂ	ತುಂ
....	22	ಛಿ	ಛಿ
29	21	ತಿಳಿಯವೇ	ತಿಳಿಯವೇ
31	5	ಬೋಜಗ	ಬೋಜಗ
57	10	ದಹು	ದಹು
....	14	ಶಿ-ದಿಸಿದ	ಶಿ-ದಿಸಿದ
60	7	ಹುಂ	ಹುಂ
62	2	ಪ್ಪು	ಪ್ಪು

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே சாமாநுஜாய நம: :

இரண்டாம் பாகம்

ஸ்ரீமன் பஹிசுர ஸபஸ்தானாதிச ஸ்ரீமத் ராதாதி ராஜ
ஸ்ரீ சிகதேவ மகாராஜாவினாலிடற்றம்பெற்ற அருபையான
நூல்களுள்

சிகதேவராஜ விண்ணப்பம்

(ஸ்ரீ சாமாநுஜதர்சன ஸாரம்:—தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு,
சில குறிப்புகளுடன்.)

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
48	20	குணங்கள்	குணங்கள்
53	6	ஸகல் புவனாவதாரா	ஸகல் புவனாவதாரா
53	8	பக்தி	பாணி
54	11	சிவருத்ராதிகார	சிவருத்ராதிகார
56	3	தாராவலயம்	தாராவலயம்
56	21	இதைச் சுற்றின	இதைச் சுற்றின
60	25	ஆபித்துநாறு	ஆபித்துநாறு
66	5	மங்களின்	மங்களில்
67	11	ரோகம்	ரோகம்
79	24	கம்முன்	கம்முள்
81	4	தூதங்களை	தூதங்களை
82	8	பிரக்	பிர
89	26	மயக்கத்தால்	மயக்கத்தால்
91	2	பலனுண்டாவது	பலனுண்டாவது
92	8	போல்	பகல் போல்
93	18	அஷ்டசுலோகி	அஷ்டசுலோகி

ஸமர்ப்பணம்

இந்நூலுக்கு முகவுரையை நூலாசிரியர் பதினாறு
தொடக்கம் செய்கின்றார். முதல் மூன்று
செய்யுட்களால் மாதவகிரி சாராயணனையும், தன்னுடைய
தலைகரான ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
அரங்கநாதனையும் துதித்து பகவத் க்ருபையை வேண்டி
கிறார். மேல் எட்டு பாடல்களில் தன் திக்கு விஜயத்தையும்
விருதுகளையும் வர்ணிக்கிறார். கடைசி நாலு பாடல்களில்
தம்முடைய வேதாந்த காலக்ஷேபத்தையும், அந்த வேதாந்
தார்த்த தத்துவத்தைமெல்லாம் அனைவரும் அறிந்து உஜ்ஜீ
விக்கும் பொருட்டு எளிய கடைசில் நூல் இயற்றியதை
யும், சொல்லுகிறார்.

அதன் பிறகு, உரை நடைபில் கீழ்ச் செய்யுள்களில்
கூறினதையே விஸ்தரிக்கிறார். அதற்கு மேல் ஒவ்வொரு
விண்ணப்பத்தின் ஸாராம்சமும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.
நூலாசிரியர் ஒவ்வொரு விண்ணப்பத்தின் தொடக்கத்திலும்
அதன் ஸாராம்சத்தை ஒரு செய்யுளினால் வெளிப்படுத்து
கிறார். எல்லாப் பாடல்களின் அர்த்தமும் உரை நடைபில்
மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

முதல் பத்து விண்ணப்பங்களில் ஈசுவர தத்துவ சீரு
பணம் பண்ணுகிறார். பதினொன்றாம் விண்ணப்பத்தில் சித்-
தத்துவ-ஸ்வரூபத்தை விவரித்திருக்கிறார். மேல் ஏழு விண்
ணப்பங்களில் அசித்-தத்துவ-சீரூபணம் செய்கிறார். ஆகபதி
னெட்டு விண்ணப்பங்களால் ஈசுவரன், சேகனம், அசேகன
மென்னும் மூன்று தத்துவங்களையும் சீருபிக்கிறார். இந்த
மூன்று தத்துவங்களின் நிலைபையை ஆராய்ந்தால்,
சித், அசித் ஆகிய தத்துவங்களிரண்டும் அல்ப ஸுகங்களும்
அசித்யமுமென்று அவைகளில் வைராக்கியமும், ஈசுவர
தத்துவமொன்றே நிரவதிகாரந்தமென்று, அதில் இடையறு

அன்பும் பிறக்கும். இப்படி விஷய விரக்தியும், பாமாத்ம பக்தியும் பிறர்கவர்கட்கு, யோக்ஷோபாயம் அபேக்ஷித மென்று, முன் பண்ணிண்டு விண்ணப்பங்களால் விவரிக்கிறார்.

அருளமுதம் கலந்த யோக்ஷத்தை யருள்வதையே கடையாய்க்கொண்ட மூர்தர் நாராயணனுடைய அன் பொன்றே யோக்ஷ நேறது. அவனை அடைக்கலம் புகுந்து, சரணடைந்து, அவனுடைய மேலடிகளே உபாயமும் உபேயமுமென்று நம்பி உற்றெல்லாவற்றையும் துறந்த அக்ஞ்சனர்களுக்கும், அபரம்சதிகளுக்கும், அவனை ஸர்வ ரக்ஷகனாய், அவர்களுடைய யோகக்ஷேமங்களைச் சுமந்து நடத்துவன். யோக்ஷமென்பது—பாக்குதி ஸம்பந்தம் நீங்கி, புனராவர்த்தியில்லாத தேசத்தை (ஸ்ரீவைகுண்டத்தை) அடைந்து, பரவாணதேவன் திருவடிகளில் ஈடுபட்டு அவன் உகந்தருளி நிமித்த கைங்கர்யத்தை அநவாதம் செய்துகொண்டு “ஒழியில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி, வழுவிலா வடிமைசெய்ய வேண்டும் நாம்” என்னும்படி அவன் உகப்பென்னும் சீரவதிகாரத்தத்தை, அவன் ஸந்திதியில் அனுபவித்துக்கொண்டு நித்யமாய் இருக்கும் இருப்பு. இப்படியெல்லாம் அநிவித்து பாடலைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

சுகதேவராயர் கன்னட மொழியில் இயற்றிய இந்நூல் சொற்களையும் பொருட் பொருளும் ஆழ்ந்த சுருத்தும் வாய்ந்து, தெள்ளிய இனிய நன்னடையிலுள்ளது. இந்தச் சுவைகளை கன்னட நூலிலேயே அனுபவிக்க வேண்டும். தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் இவை ஒன்றையும் காணமுடியாது. அடியெனுக்குத் தமிழ் பாஷையில் பயிற்சிக் குறைவு. அறிஞர் சோதனைபால் இலக்கணம் முதலிய பிழைகள் விசேஷமாக இராதென்று நம்புகிறேன்.

ஸ்ரீரஸ்து

சிகதேவராஜ வின்னப்பம்

பிழை

1. லக்ஷ்மீபதிபாபுர் எல்லா நற்குணங்களின் கடலாயும், ஆனந்தப்ப விமானத்தின் உலகத்தில் ஒளிபாய் பிரகாசிக்கும் உருவத்தை உடைபவனாயும் உள்ள “சிலவும் சுடர் குழைவி மூர்த்தி” மதுகி ராராயணன் (இந்த) அரசனுக்கு எப்பொழுதும் தீரக்ஷை அருள்புரிவானாக.

2. எல்லா உலகத்தையும் ஆளந்நப்படுத்துப், படைகளின் உதவியினால் பகைவர் உலகத்தைத் தூளாக்கும், குறைவற்ற உபாயத்தினால் பகைவரின் மிக்க கோட்டைகளைப் பயனற்றதாகச் செப்பும், சிகதேவேந்திரனுக்கு, ஆரத்தைகரலாயும், சக்கரமென்னும் ஆபத்தை உடைபவனாயும், வைகுண்டத்தி லிருப்பவனான ஸ்ரீ லக்ஷ்மீராராயணன் பேரரசை அருள்புரிவானாக.

3. ஸ்ரீ பாதவ சைலத்தை அன்புடன் ஆளும் திரு நாராயணனின் திருவடித் தாமரையில் பிறந்த வண்டுபோலுள்ள, நற்குணங்களுக்கிருப்பிடமான, மேற்றிசையிலுள்ள ஸ்ரீரங்கமென்னும் நகர்க்கு முடிசூடிய மன்னனான, பகழ்வாய்ந்த மதுவம்சமென்னும் கற்பகந்தருவின் செறித்த துளிர் போன்ற சிகதேவேந்திரன் மிக்க பெருமையுடன் மக்களின் அன்பைப்பெற்று அரசுபுரிவானாக.

4. மயனோ, சம்பரனோ, இந்திரஜித்தோ, மாரீசனோ வென்று பயத்தினால் ஆக்கா,டில்லி, பாககசாம், இவைகளின் பிராந்தங்களின் (அரசர்கள்) வெற்றிபெற்ற தலைவனென்று,

தன் முன் பணிவுடன் செலுத்திய திறைகளினால் செருச்
குள்ள அந்த சிவாஜியின் செருக்கை முறித்து, அப்ரதிம
வீரன் (சிகரில்லாத வீரன்) என்னும் விருதை ஏற்றுக்கொண்
டான் (சிகரேதவன்)

5. அல்லி வாயிலுக்கு விரைவாகச் சென்று, அதைச்
சூறையாடி கொல்கொண்டாவை மக்களும் பொருளு மற்று
விடுப்படி செய்து, விஜயபாதத்தை அழித்து (இந்த) செருக்கி
னால் பெருத்த அந்த சிவாஜியின் மகன் சம்பஜியின் மேன்
மேல் வளரும் செருக்கைத் தனது வியக்கத்தக்க வல்லமை
யினால் சிகரேதவ அரசன் அடக்கினான்.

6. பசுவந்த ராவின் முக்கைக் கொய்து, அவனை
ஆயுதமற்றவனாகச் செய்து, உலகம் கொண்டாடும்படி
ஐதஜிகாடிபென்பவனைப் புடைத்து சித்திரவதையும்
செய்து, தாதஜிகாகடா என்பவன் முகவாய்க்கட்டையை
விரைவாகக் கத்தரித்து, (இவைகளால்) எல்லா தேசத்திய
கலக்கத்தை போக்கி, பூமண்டலத்தை அப்ரதிம வீரன்
ஆண்டு வந்தான்.

7. ஸூரர்களும் அஸூரர்களுந் சேர்ந்து, கடலைக்
கடைபா நிற்க, எண்டிசையில் அலைகள் கவிந்தெழு, அவை
களைப் பாசுபடுத்தித் தூள்தூளாக்கிய மந்தரமலைபோல,
பெரிது சிறிதென்றால் ஒரு காலத்தில் எண்டிசையிலும்
வளைத்துக்கொண்ட பகை அரசரின் படைகளை அபேதம்
விக்காமன் (வெல்லமுடியாத பாக்கிரபம் உள்ளவன்)
புடைத்துப் புடைத்து நாசமாக்கினான்.

8. ஒன்றுகூடிச் சூழ்ந்து முற்றுகை செய்த அரசர்
சூழாத்தை இடி வேகத்தில் புடைத்தான் என்று கூறில்
அது அப்ரதிமனுக்கு ஒரு பெருமையோ? அவனை எதிர்த்த

வலிமை-வாய்ந்த படைகள் உள்ளவர்கள் என்னப்பட்ட
 ருதுப-சாகரன் (குதிஷா), ஏதுவ-சாகரன் (அடிஷா) என்
 னும் வீரர்களை அடிபோடு முழுசுவைத்து, நன்றாக தோற்
 கடித்து, மகிமைபெப் பெற்றானென்று கூறில், அது அந்த
 சிகதேவ அரசனுக்குத் தகும.

9. தாயதமில்லாமல், டில்லிபை ஆளும் அரசனை
 அழைத்துவந்த அவரிடமிருந்தே தோள்வளைபெற்ற பாக
 நகராதிபதியையும் விஜயபுரேசனையும், உயிருள்ள பிணங்
 களைப்போல் பிடித்து, விசேடமாய்ப்பாடுபடுத்தி, கைச்சிறைக்
 கொண்டு, அபேதப் விக்ரானென்னப்பட்ட சிகதேவ
 ஸ்ரேத்திரன் அரசுபுரிந்து வாழ்கிறான்.

10. அன்று இவனுக்குப் பயந்து, கீழ்ப்பட்டிருந்த
 அரசர் கூட்டமெல்லாம் விரைவாக ஒன்றுசேர்ந்து நம்பிக்கை
 யுடன் சிவாழ்வைக் கண்டு, அவன் உகக்கும்படி மரபங்களைத்
 தெரியப்படுத்த, அவனும் இவர்களுடன் அன்று யோசத்
 தால் கூட்டுச் சண்டையில் சிறிது முன்வர, கருடன் பாம்பு
 களின் கூட்டத்தைமேலிருந்து ஒரே பாம்ப்ச்சலாக விரைவில்
 விழுந்து அழிப்பதைப்போல், அவர்களைக் கொன்று இன்று
 சிகதேவ அரசன் இன்ப வாழ்விலிருக்கிறான்.

11. ஒரு திசையில் தருக்கர், வேறொரு திசையில்
 யோமசர், மற்றொரு திசையில் ஆரோயர், ஒரு பக்கத்தில்
 தமிழர், வேறொரு பக்கத்தில் கொடகர், மற்றொரு பக்கத்
 தில் மலைநாட்டார், இவர்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து யுக்தத்
 தில் முன்னேறும் போது, மிதிக்குடன் அவர் படைகளின்
 கூட்டத்தை எளிதில் எல்லா திசைகளுக்கும் பவிகொடுத்து,
 சிகதேவ அரசன் மிக்க புகழ்பெற்று இன்பமாய் வாழ்ந்து
 விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

12. இவ்விதமாக கூத்தர் தர்மத்தை நடத்
கொண்டு வருகையே ஸ்ரீ லக்ஷ்மீபதிக்குக் கைங்கர்யமென்று
சாஸ்திரங்கள் பேசும் உண்மையைத் தெளிவுற அறிந்து
கொண்டு, அப்ரதிமாங்கன் காலத்தைக் கழிப்பான்.

13. தான் படித்தறிந்த வேதார்த்த உண்மைகளின்
போக்கை மற்றவரும் அறிமவேண்டுமென்னும் நல்லெண்
ணத்தால் ஆதரத்துடன் அப்ரதிமன் மாதவகிரி நாயகன்
திருவடிகளில் விண்ணப்பம் செய்தான்.

14. முப்பது விண்ணப்பங்களால் அந்த வேதார்
தார்த்த தத்துவத்தைமெல்லாம் எளிதில் புரியும்படி சிக
தேவன் இதை (இர்துலை) மதுசைலாதன் திருவடியில்
விண்ணப்பித்துக் கொண்டான்.

15. விரைவில் எல்லோரும் அறியும்படி, புரியாமை
முதலிய தோஷங்களற்ற ஞானத்துடன், அப்ரதிம
வீரரபதி அப்ராக்குதனான (ஸ்ரீமந் காராயணனின்),
திருவடிகளில் வணங்கி விண்ணப்பம் செய்தான்.

அது எப்படியென்னில்:— ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமன்மஹா
ராஜாதிராஜனும் ராஜபரமேச்வரனும் பிரௌட பிரதாப
னும் அப்ரதிமவீர ரபதியுமான ஸ்ரீ சிகதேவ மகாராஜன்
ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் ஸிம்மாஸநாநுடனாய் ஸாம்ராஜ்ய
தீக்ஷையை ஏற்றுக்கொண்டு தேவ பிராம்மண பரிபாலனத்தை
முதன்மையாக்கி, எல்லாக் குடிகளையும் ஆண்டுவரும்பொழுது
வட தேசத்தில் கொடியோன் என்னும் பெயர் வாங்கி, அறுப
தாயிரம் குதிரைகள், லக்ஷக் கணக்கில் கர்வங்கொண்ட
காலாட்கள் கூடின சேனையை நடத்திக்கொண்டு வந்து,
டில்லிப் பிரதேசத்தையும் கொள்ளையடி, மோசச் சண்டை
செய்து பாழாக்கி, விஜயாபுர அரசனை வென்று, அவர்கள்
நாடுகளையும், படை வீடுகளையும் கைப்பற்றி, கோல்

கொண்டா அரசனைத் துன்புறுத்தி, அவன் கொடுத்ததை ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த செருக்கால், உடனே கன்னட நாட்டில் நுழைந்த சிவாஜியைப் போர்க்களத்தில் தொற்கடித்து, அவன் படைத் தலைவர்களில் நைதஜிகாடகன் என்பானைக் குதிரைக் கால்களால் மிதிப்பித்து, ஜீவனுடன் வைத்து, முக்கு, காது, குடல், கை, கால்களைக் கத்தரித்து, அந்த துண்டங்களால் பேப்க் கூட்டங்களைத் திருப்தி செய்வித்து, மேலும் தாதஜிகாடகன் என்பானின் முகவாய்க்கட்டைபைக் கொய்து, அவன் தலையை ஜனக்கூட்டத்தில் ஊர்கோலம் கொண்டு, அந்த வேகத்தால் சாம்பாஜியை பபஸமுத்திரத்தில் முழுக வைத்து, அவன் உதவிக்கு வந்த எக்கோஜியை உயிருடன் விட்டு, அவனைவிட முக்கியமானவனென்னப்பட்ட யசவந்தராவின் மூக்கை அறுத்து, மேலும் அந்த சாம்பாஜி கப்பம் கொடுத்து தன் சேனைகளையனுப்பி பெருமையடுத்திய கோலகொண்டா விஜயாபுரத்தவர்களைத் துன்புறுத்தி, அவர்களை மானபங்கம் செய்ய டில்லியை ஆளும் மகாபாதுசாக் என்னப்பட்ட அவாங்கசாஹனனை வரவழைத்து, அவன் உதவியால் இவ்விருவர்கள் ராடுகளையும் பொருளையும் கவர்ந்துகைச்சிறைக்கொண்டு, மேலும் அந்த மராடரின் ஆடோபத்தை நம்பி முன் வந்து, இடவலங்களில் சிறிது சிறிது யுத்தம் செய்த மொரசர், தமிழர், கொடகர், மலைநாடு அரசர்களைக் கஷ்டப்படுத்தி, இவ்வகையில் எண்ணிசைகளையும் ஜயித்து, ஸுகமாய் ஸக்கதா விநோதத்தில் இருக்குமளவில், மனதில் உதித்த தயாஸத்தால் பொசித்தான் (சிகதேவ அரசன்).

எண்ணிசைகளிலிருக்கும் பகைவர்கள் அடங்கினதால் அரசர்களிடமிருந்து ஏற்படக்கூடிய பயமில்லாமலும், தேவ தானுக்காகத்தால் நீர்வளம் சிலவளம் நிறைந்ததால் கைவிக

பயமில்லாமலும், பிரஜைகளனைவரும் இம்மையில் ஸுக வாழ்விலிருக்கிறார்கள். இவர்கட்குப் பாகதிறையும் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறதென்று ஆராய்ந்து,

“மாய்ஹி பர்த்த வ்யபாச்சரித்ய

யேபி ஸ்யு: பாபயோநய: |

ஸ்திரியோ ஹைச்யாஸ்தனா குத்ரா

ஸ்தேபி யாந்தி பராங்கதிம்” ||

என்று கிதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தானே உறுதிபடுத்தின முறையில், பின் எவ்வளவு பாபிகளாயிருந்தாலும், எந்த ஜாதியில் பிறந்திருந்தாலும், எப்பொழுதும் தத்துவஞானத் துடன் அவணிடத்தில் பக்தி செய்து நம்பினவர்க்கு மோக்ஷம் தப்பமாட்டாதென்று அறிந்து, அக்ஷாமறியாத வேளாளர்கட்கும், பெண்களுக்கும், வடமொழியில் தத்துவ ஞானமேற்படுவது அருமை என்று, எல்லோரும் அறியும்படி கன்னடமொழியில் எளிய நடையிலேயே எல்லா தத்துவார்த்தங்களையும் திரட்டித் தான் தன் குலதேவதையான யாதவ கிரி நாராயணனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் விண்ணப்பம் செய்யும் முறையில் முப்பது விண்ணப்பங்களைத் தொகுத்துக் கட்டினான். அவைகளில்:—

முதல் விண்ணப்பத்தில் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸ்ரீமத் நாராயணன், பர, வ்யூஹ, விபவ, அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களை அங்கீகரித்தது பக்தானுகூஹார்த்தமென்று அவனுடைய தயாதிசயத்தை வெளியிட்டான்.

இரண்டாம் விண்ணப்பத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஜகத் காரணனென்று நிச்சயித்தான்.

மூன்றாம் விண்ணப்பத்தில் அந்த ஜகத் காரண வஸ்துவை அறிய முடியாதென்ற ஆக்ஷேபத்தை நிவர்த்தி செய்தான்.

நான்காம் விண்ணட்டத்தில் அந்த ஜகத் காரண வஸ்துவை அறிவது வேதசாஸ்திரங்களிலிருந்தே என்று வர்ணித்தான்.

ஐந்தாம் விண்ணட்டத்தில் அந்த வேதசாஸ்திரங்களைத் துறந்தும், ஸ்ரீமத்நாராயணனையே குறிப்பிட்டுக் காண்பிக் கும் முறையை அறிவித்தான்.

ஆறாம் விண்ணட்டத்தில் அந்த வேதசாஸ்திரங்களில் தோன்றும் விசேஷங்களை விலக்கினான்.

எட்டாம் விண்ணட்டத்தில் அந்த வேதசாஸ்திர வித்தமாய் நாராயணனுக்குச் சரிசமான ஜகத் மித்யை அல்ல, ஸத்யமாயிருக்கிறது என்பதைக்காமித்தான்.

எட்டாம் விண்ணட்டத்தில் கனவின் அத்தாட்சியிலிருந்து உலகம் பொய் என்று மயங்காமல் இருக்கும்பொருட்டு, கனவில் காணும் வஸ்துக்களை அந்தக்காலத்தில் ஜகதீசுவரன் உண்டிபண்ணுவதால் ஸத்யம் என்று சிச்சயித்துச் சொன்னான்.

ஒன்பதாம் விண்ணட்டத்தில் ஜகத்தாக விஷயம் சிருஷ்டிக்கிறதனால் ஜகதீசுவரன் விஷயனும், சித்தயனுமாவான் என்னும் ஆக்ஷேபத்தைத் நீர்த்தான்.

பத்தாம் விண்ணட்டத்தில் கடபடாதி திருஷ்டாந்தக்கிலிருந்து ஜகத்திற்கு மூன்முவகை காரணங்கள் வேறுவேறாய் இருக்கின்றனவென்னும் ஆக்ஷேபத்துக்கு, சித்தேசுவரனு சரிசரான ஸத்வானே மூன்முவகை காரணங்களாய் இருப்பன் என்று ஒப்பத்தக்க உத்தரம் கொடுத்தான்.

இப்படி பத்து விண்ணப்பங்களில், ஸ்ரீமத் நாராயணனே பரமதயானுபம், ஜகத்காரணனும் அபரிச்சேத்யமகிமனும், சகல வேத வேத்யனும், ஆச்சர்ய சரிதனும்,

செதன செதன சரிசனும், அகடிதார்த்தகடகனும், ஸர்வ
ஸமனும், மூண்டவகக் காரணனும் என அறிவித்ததனால்
ஈசுவரத்தவச் சூருபணம் பண்ணினான்.

பதினொரா வண்ணப்பத்தில் சூவதத்துவஸ்வரூபத்தை
விவரித்தான்.

பன்னிரண்டாம் வண்ணப்பத்தில் தத்துவஸ்ருஷ்டிகா
மத்தைக் காட்டினான்.

பதின்மூன்றாம் வண்ணப்பத்தில் ப்ரும்மாண்ட
ஸ்ருஷ்டி முறைபை வகுத்துக்காட்டினான்.

பதினான்காம் வண்ணப்பத்தில் அந்த ப்ரும்மாண்டத்
திஷ்டருக்கும் பதினான்கு லோகங்களுடைய நிலைமையை
கீர்ணயித்தான்.

பதினேந்தாம் வண்ணப்பத்தில் பூமண்டலத்தின் பரி
மாணத்தைக் கணித்தான்.

பதினொன்றாம் வண்ணப்பத்தில் ஸுகத்தை அனுபவிக்கும்
ஸ்தானமான பூ ஸ்வர்க்கங்களுடைய நிலைமையைத் தெரிய
வைத்தான்.

பதினேழாம் வண்ணப்பத்தில் துக்கத்தை அனுபவிக்க
கூம் இடங்களான நாகங்களுடைய ஸ்திதியை விரித்துரைத்
தான்.

பதினெட்டாம் வண்ணப்பத்தில் பாபபலங்கள் குரூர
மாயிருக்குமென்று காட்டி, அந்த பாபங்களனைத்தும் பூமீமந்
நாயபணனுடைய சரணாவிர்த்தத்தில் பக்தியினாலேயே
பரிகாரமாகும், என்பதை மனதில் பதியும்படியாகச்
சொன்னான்.

இப்படிப் பாதத்துவஸ்வரூபமென்பது முதலாக இத்
வரையில் ஏழு வண்ணப்பங்களில், ப்ராக்ருத சிருஷ்டிக்ரம
மும், அந்த தத்துவங்களிலிருந்து பிறந்த ப்ரம்மாண்டத்தி

னுடைய விஸ்தாரமும் அந்த பரம்பாண்டத்திலிருக்கும் பதினாலுலோகங்களுடைய நிலைமையும், அவைகளில் பூமண்டலத்தின் பரிமாணமும், பூ ஸுவர்க்கங்களும், நாக யாதனைகளும், அந்த யாதனா பரிசாரோபாயமும் சொன்ன தால், அசித் தத்துவ-நிருபணம் செப்தான்.

இப்படி பதினெட்டு விண்ணப்பங்களால் ஈச்வரன் சேதனம், அசேதனமென்னும் தத்துவதரயத்தையும் நிரூபித்தான். இந்த மூன்று தத்துவங்களின் நிலைமையை ஆராய்ந்தால், சித், அசித் ஆகிய தத்துவங்களிரண்டும் அல்ப ஸுகங்களும் அநித்யமுமென்று, அவைகளில் வைராக்கியமும், ஈச்வர தத்துவமொன்றே சுவாதிகாரந்தமென்று அதில் அனுரக்தியும் பிறக்கும்.

இப்படி விஷயவிரக்தியும் பரமாத்மபக்தியும் பிறந்த வர்கட்கு மோக்ஷோபாயம் அபேக்ஷிதமென்று முன் பன்னிரண்டு விண்ணப்பங்களினால் விவரித்தான். அப்பொதெங்கனெயெனில் :—

பத்தோன்பதாம் விண்ணப்பத்தில் நாலு புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷமே பெரிதென்று படிக்கட்டினான்.

இருபதாம் விண்ணப்பத்தில் ஸாத்வீகசாஸ்திரங்கள் வீருந்தே மோக்ஷோபாயத்தை அநியவேண்டுமென்று சொன்னான்.

இருபத்தோன்றாம் விண்ணப்பத்தில் எல்லா தந்திரங்களிலும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமே பிரபலப்பாணமென்பதைக் கோத்துக்காட்டினான்.

இருபத்திரண்டாம் விண்ணப்பத்தில் மோக்ஷத்திற்கு உபயோகமான விஷயவைராக்கியம் தூர்க்கடமென்னும் ஆக்ஷேபத்தைப் போக்கினான்.

இருபத்திமூன்றாம் விண்ணப்பத்தில் கேவலம் கர்மத்தி லிருந்தே முக்தியில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தினான்.

இருபத்துநான்காம் விண்ணப்பத்தில் ஆசைப்பட்ட தெல்லாவற்றையர் அளிக்கும் ஸர்வேசுவரன் வேறு புரு ஷார்த்தங்களை அபேக்ஷித்தவர்கட்கு அவர்கள் அபேக்ஷிக் கும் பலவந்தத்தினால் அந்தப் புருஷார்த்தங்களை ஈவன் ; மேகூத்தில் ஆசைப்படுபவர்கட்கு மேகூத்தையே மன முவந்து அருளுவான் என்பதைக் காட்டினான்.

இருபத்தைந்தாம் விண்ணப்பத்தில் காலகர்ம ஸ்வபாவ முதலாயவற்றினின்றே அபேக்ஷிதபலம் கிடைக்குமென்னும் பயக்கத்தைத் தொலைத்தான்.

இருபத்தொன்றாம் விண்ணப்பத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தவிர வேறொருவருக்கும் சக்ஷணஸாயர்த்தியம் இல்லை என் பதைக் தெரிவித்தான்.

இருபத்தேழாம் விண்ணப்பத்தில் மேகூத்தை அபேக்ஷிக்கிறவன் தன்னுடைய தோஷங்களை எண்ணி பயப்பட வேண்டாம், பகவத் குணங்களையேபெண்ணி தைர்யமாயிருக்க வேண்டுமென்று விளக்கினான்.

இருபத்தெட்டாம் விண்ணப்பத்தில், ஸம்ஸாரத்தின் மூலமென்பதும், அவித்யா, கர்ம, வாஸனா, ரூபி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களை ஜகதிச்வரன் தானே விடுவிப்பன் என்கிற தைப் பிரகாசப்படுத்தினான்.

இருபத்தொன்பதாம் விண்ணப்பத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய திவ்ய ரூபம் அப்ராக்ருதமாய் முக்த போக்யமாயிருக்குமென்பதை அனுவதித்தான்.

முப்பதாம் விண்ணப்பத்தில் பாவாஸுதேவனுடைய கைங்கர்யம் முக்தர்க்கு பரம போக்யமாயிருக்குமென்ப தைச் சொல்லி நூலை முடித்தான்.

முதல் விண்ணப்பம்

பா.....பரவாஸுதேவ! அபாபாசு காட்பாத்தம் பொருட்டு, வ்யூஹாதிபாவமும் ஏத்தக்கொண்டாய் — என்று மதுசைலநாதனின் திருவடிக் தாரைகளில் சிகரில்லாதவனென்னும் விருதுள்ளவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸ்ரீமத் நாராயண! நீ சரீர: பதியாயும் அகில ஹேயப்ரத்யகேனாயும் ஸகல கல்பாண குறைக்கனாயும், அவாப்தஸாஸ்த காமினென்னப்பட்டு, ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் திவ்ய மஹிஷீவர்க்க ஸ்பேதனாய் அரக்ககருட விஷ்வக் ஸேனாதி தீத்பர்க்கும் முக்தர்க்கும் உன்னுடைய ஸேவாஸாமி ராஜமத்தில், முடிவில்லாததொரானத் தத்தையுன்பண்ணிக்கொண்டு போராடுங்க, உன்னுடைய திருவுள்ளத்தின்பிறக்க ஆகஸ்திகதமையினால், ப்ராஸகாலத்தில் அவ்யக்த ஸூக்ஷ்மாப்ரகிருதியில் அடங்கி, பெழுநிலை அமுங்கியிருக்கும் தங்க உபைப்பொடி (தான்) போல், ரூபத்தை அழிந்திருக்கிற, கர்பத்தில் கட்டிண்டிருக்கிற ஜீவாத்மவர்க்கத்தை, தீத்பமுத்தரை போல் தோக்ஷாந் தத்தில் எடுபடுத்த வேண்டுமென உன் ஸரீர ஸங்கல்பத் தால், ப்ரகிருதியுள் புருத்து, மஹாசகலகாங்கக்ஷைமப்பஞ்ச தம்மாத்தாங்க்களையும் பஞ்சமகாபூதங்களையும் உன்பண்ணி, இவைகளினின்றும் ப்ருத்தமண்டிப்பாச் சூழ்ந்து, அது தன்னில்பிருத்தமடைபா, கா, தி, ம, பி, த, வாக்கென்னும் நான்கு வகையில் அவாவர் பூர்வகர்மமதுரை தெகங்களை யும், ஏற்றந்த தெகோசிதபாண ரூபை சக்த்மாதிகளையும் சந்து, நீ ப்ரதானம் பண்ணின சுயாக்ஷேபராதிகளி லிருந்தே அவர்கள் வதேனும் பொல்லாங்கைப் பொருள்

ரியாமல் செய்து அழிந்துபடாமல், தக்கவையிவை, தகாதவையிவையென்னும் அறிவைக்கொடுக்கும் வேத சாஸ்திரங்களைக் காருண்பத்தால் அளித்தாய்.

இவ்வளவிலும் உடையவன் கட்டளைபைப் பிடித்து நடக்கமாட்டாத ஜடரின் இடர்களைப் போக்கிக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, அவர்களுடன் இருப்பேனென்று மும்மூர்த்திகளின் ரதிலும், கரோப்தியிலும், இமையோர் வாஸஸ்தலமான சுவர்க்கம் முதலான இடங்களிலும் நின்றாய். அப்படியானாலும்தேவர், முனிவர், யோகிகள் இவர்களுக்கெல்லாம் மன்றைய மனிதர்க்கு உடனாய் மன்னிவாழ ஆகாமையால், மனிதர்களில் ஆபால கோபாலர்களுள்ளும், கன்று, பாடி, காடி, அணில், மந்தி முதலான திரயக் ஜாதிகளுக்கு ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறலாம்படியவாழ் ராமக்ருஷ்ணாய்வதாரங்களைக் க்ருபையால் செய்தருளினாய். ஆகிலும் அந்தந்த தேசங்களிலும் அந்தந்தக் காலத்திலும் இருந்தவர்களுக்கு அன்றிக்கே, மற்றையோர்கட்கு உபகாரமாகாததினால், ஸ்ரீவதேச, ஸ்ரீவகால, ஸ்ரீவாவஸ்தைகளிலும் நிற்கிற ஸத்வசேதனசேதனவர்க்கங்களிலும் வியாபித்திருந்து மனமொழிமெய்கள் மூன்றிலும் ப்ரேரித்துக் கொண்டு அந்தர்பாமிபெனப்பட்டாய். இப்படியானாலும் எங்காகிலும் ஒருவனுக்கு பாத்திரம் அநேக ஜன்மங்களால் ஸாத்யமான யோகத்யான விஷயம் என்பதன்றியெல்லாருக்கும் கூடவிருந்தும் இல்லாதவன்போல் ஆன படியால் எல்லா ஜனங்களும், சர்மசகூஸ்ஸினாலேயே ஸாக்ஷாத்கரித்து அவாவர்கள் மனமிசைந்த கைங்கர்யங்களை நிறைவேற்றி க்ருகார்த்தாரகும்படி ஸர்வ ஸுலபமென்னும் அர்ச்சாவதாரத்தைக்கொண்டு, சிலகாலம் ஸத்யலோகத்தில் பிரமனின்றும் ஆராதனத்தை அங்கீகரித்து

பின்பு ஸரத் குமாரருக்கு வச்யப்பட்டு, அவருடன் உத்தர
பதரிகாச்சரமத்திற்கு எழுந்தருளி, அவ்விடத்தில் ஸாக்ஷாத்
அஷ்டாக்ஷர உபதேச தேசிகனென்று கொண்டாடப்பட்டு,
உன் ரூபாந்தரமான “ர” முனியினால் அர்ச்சனையை
(ஆராதனையை) ப்பெற்று, மேலும் இந்த கர்னாடக மண்ட
லத்திற்கு மண்டனமெனப்படும் (சிரோபூஷணம்) யதுகிரி சிக
ரத்தை இருப்பிடமாக உகந்து கோபில்கொண்டு, ஸகல
ஜனங்களையும் ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷிதனென்று புகழப்பட்டாய்.
அன்றியும் ஸர்வஜன ஸாதாரணனன்றிக்கே, இந்த யதுவம்
சத்தில் பிறந்தவர்களுக்குக் குலதெய்வமாய் தபா விசேஷத்
தினால் காப்பாற்றுகிறவனென்றபடியால், இப்பொழுது என்
னிடத்தில் அகாரணமான கருணைக்கடல் அலைகளாய்
பொழிந்து க்ஷமிக்கவும், க்ஷமிக்கவும், அரம்பஜனஸூலப !
யது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. ஈச்வரஸ்வரூபந்தான், பரத்வம், வ்யூஹம், விப
வம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என்று ஐந்து பிரகா
ரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

அதில் பரத்வமாவது — அகால காவ்யமான நலமந்த
மில்லாததோர் நாட்டிலே நித்யமுக்தர்களுக்குப் போக்ய
னாய்க் கொண்டெழுந் தருளியிருக்கும்ருப்பு.

வ்யூஹமாவது — ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாக
வும், ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், உபாஸகானுக்ர
ஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த
நுபேண நிற்கும் நிலை.

விபவம் — அந்தமாய் கௌணமுக்யபேதத்தாலே
பேதித்திருக்கும். பரிணதித்துத் தலைக்கட்டப்போகாதபடி
அந்தமாயிருக்கும். இதர ஸஜாதியாய்க்கொண்டு ஆவிர்ப்
பவிக்கை. இதில் கௌணமென்பது — அவரமென்றபடி.
முக்யமென்பது ச்ரேஷ்டமென்றபடி. கௌணமாவது
ஆவேசாவதாரம்; முக்யமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம்.

அந்தர்யாமித்வமாவது — அந்த : ப்ரவிசப் நியந்தாவா
யிருக்கை. ஸ்வர்க்கநாகப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும்
ஸகல சேதநர்களுக்கும் துணையாய் அவர்களை விடாதே நிற்
கிற நிலைக்குமேலே சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே கூடிச்
கொண்டு அவர்களுக்கு த்யேயனாகக்காகவும், அவர்களை
ரக்ஷிக்கக்காகவும், பந்துபூதனாய்க்கொண்டு ஹ்ருதயகம
லத்திலே எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

அர்ச்சாவதாரமாவது—‘தமருகந்ததெவ்வுருவம்’ என்ற
படியே சேதநர்க்கபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவவிசேஷங்
கன்போலன்றிக்கே தேசகாலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி
ஸந்நிதிபண்ணி அபராதங்களைக் காணக்கண்ணிட்டு அர்ச்
சகபராதத்த்ரமான ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களைமுடையவனாய்க்
கொண்டு கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளி
நிற்கும் நிலை.

2. ஸ்ரீமத் நாராயணன் — நாராயண சப்தார்த்தம்
முழுவுணர்வும் முழுலமுமான மிக்காரை உடையனல்லன்;
பூமியிலும் ஊர்த்வலோகத்திலு முண்டான ரூபவத்தான
அசித்தையும் ரூபரஹிதமான சித்தையுமுடையவன். அதித
மாயும், ஆகாமியாயும் உள்ள வஸ்துக்கள் தாமேயாய் நின்ற
வன். தர்மங்களோடு, தர்மிகளோடு வாசியற்ற தனக்கு
ப்ரகாரமாய்ப்படி நின்ற ஸர்வஸ்மாத்த்பான்.

3. ச்ரிய : பதியாய்—பிராட்டி ஈச்வரனுக்கு ப்ரதான ரூபகையானாலும், ஸ்வப்ரகாராதிசய ஹேதுவாகையாலும், புருஷகாரத்வேந பகவத் கடாஷுத்திலும், தத்பலாவ்ய பிசாரித்வத்திலும், ப்ரதான ப்ரயோஜனகையாகையாலும், நித்யஸம்ஸாரி விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரான ஈச்வரனுடைய கடாஷும் லக்ஷ்மீ புருஷகாரமன்றிக்கே கூடாதாகையாலும், இந்த விசேஷணத்தை முதலில் சொல்லிற்று. புருஷகாரையான பிராட்டியாலே உத்பூதங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்களையுடையவன்.

4. அகிலஹேயப்ரத்யநீககையாவது — தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸுபோலேயும், ஸர்ப்பத்திற்கு கருடனைப் போலேயும், விகாராதி தோஷங்களுக்குப் பிரதி படமா யிருக்கை. த்ரிவிதசேதனசேதனதோஷமும் ஈச்வரனுக்கு வாராது.

5. ஸகலகல்யாணகுணத்மகனாய்—ஆச்ரிதர்க்கு பரம போக்யமா யிருக்கை. ஆச்ரிதர்க்கு கல்யாணப்ரதத்வத்தில் ஜாகருகனாயிருக்கை.

6. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய்—ஸகலபோக்ய வஸ்துக்களையுமுடையவன், குறைவற்றவன்.

7. திவ்யமஹிஷீவர்க்க ஸமேதனாய் — லக்ஷ்மீ, பூமி, நீளாஸமேதனாய்.

8. ஆகஸ்மிகதயை — நிர்ஹேதுகக்ருபை. (காரணமன்றி உண்டான அருள்.)

9 ப்ரக்ருதி—மிசர்ஸ்த்வமானது. ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் முன்றோடுங்கூடி பத்தசேதனர்களுடைய ஜ்ஞாநா

நந்தத்திற்குத் திரோதாயகமாய் விபரீதஜ்ஞானஜனகமாய்
நித்யமாய், ஈசுவரனுக்கு க்ரீடாபரிகாமாய், ப்ரதேசபேதத்,
தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும், விஸத்ருசமாயு
மிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய், ப்ரக்ருதி,
அவித்யை, மாயை என்கிற பெயர்களுையுடைத்தாயிருக்கும்
அசித்விசேஷம்.

ப்ரக்ருதியென்பது — விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கை
யாலே; அவித்யையென்கிறது — ஜ்ஞான விரோதியாகை
யாலே. மாயையென்பது—விசித்ராச்ருஷ்டியைப் பண்ணுகை
யாலே.

10. மஹதகங்காரங்கள் — வைகாரிகம், தைஜஸம்,
பூதாதி.

11. ஸ்ருஷ்டி—இரண்டாம் விண்ணப்பத்தின் குறிப்
பில் பார்க்கவும்.

12. ஜடர்—மூடர், அறிவீனர்.

13. சேதனசேதனங்கள்—சித்தம், அசித்தம், ஈச்
வரனும்.

சித்தென்பது—ஆத்மா, சைதன்யாதாரமான வஸ்து.

அசித்து—ஜ்ஞானரூபமாய், விகாராஸ்பதமா யிருக்
கும் சைதன்ய ஆதாரமான வஸ்து.

ஈசுவரன் அகிலஹையப்ரத்யநீக, அநந்த ஜ்ஞானநந்தைக
ஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞானசக்த்யாதி கல்யாணகுண பூஷிதனாய்
ஸகல ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய் “ஆர்த்
தொஜ்ஜ்ஞாஸூர்த்தார்த்தி ஜ்ஞானீ” என்கிற சதுர்வித புரு

ஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணியளாய், தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாக்ஷய சதுர்வித பலப்ரதளாய், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தளாய், லக்ஷ்மீ பூமி நீளநாயகளாயிருக்கும், “ஒரு புருஷவிசேஷமன்றிக்கே சித்சிந்தியந்தா” வாய், ஸகல சேதநாசேதன விலக்ஷணமாக வும், இவற்றுக்குக் காரணமாகவும், வியாபகமாகவும், தாரக மாகவும், நியாமகமாகவும், சேஷியாகவும் அறியவேண்டும்.

14. ஸாக்ஷாத்காரம்—நேரினுணர்கை, கருவிகரணாகி களுக்கெல்லாம் ஸாக்ஷியாயிருப்பது.

15. க்ருதார்த்தர்—கருமமுடித்தோர்.

16. உத்தரபதரிகாச்ரமம் — வடநாட்டுத் திருப்பதி களில் ஒன்றான பதரிகாச்ரமம். இந்த திவ்யதேசத்தில் ஸர்வேச்வரன் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய்க் கொண்டு, நரநாராயணவதாரம் செய்தருளி, அதில் நாராயணனாக இலந்தை மரத்தின் கீழே தபோநிஷ்டராய் ஜ்ஞான முத்தரையோடு வீற்றிருந்து, ஸர்வாம்சபூதளாய் சிஷ்யனான கரனுக்குத் திருமந்தரத்தை உபதேசித்து தத்வபாஜேன லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினான்.

17. அந்யஜனஸூலபா — அந்யப்ரயோஜனளாய்த் தன்னையே ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு எளியனானவன்.

18. ஸூயதுசைலவல்லபா — யதுபர்வதமென்னும் திருநாராயணபுரத்தில் ப்ரியமுள்ளவனே, மற்றும் நாயகனே.

இரண்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— “திருமாலே! நீயே ஜகத்தை ஒரு முறையில் படைத்துக்காப்பாற்றி வயிற்றில் சேர்த்துக்கொள்கிறாய். ஆகையால் நீ பரப்ரம்ஹம்” என்று இந்த நரபதி, யது கோத்ரபதிக்கு¹ விண்ணப்பம்செய்தான்.

பரப்ரம்ஹம்² ஸ்வரூபா! இந்த உலகம் எந்த வஸ்துவிலிருந்து பிறக்கிறதோ, யாதொன்றால் ஜீவிக்கின்றதோ, யாதொன்றில் லயிக்கிறதோ, அந்த வஸ்துவே பரப்ரம்ஹம் என்று குறிப்பிட்டு, இப்பேர்ப்பட்ட ஜகத்காரணவஸ்துவும் நீயே, என்று வேதாந்தங்கள் பற்பல வகையில் ஸாமான்ய, விசேஷ சப்தங்களால் உன்னையே புகழ்ந்தன. இப்படியிருக்கும் நீ, மஹாதாதி தத்வக்ரமத்தில் பஞ்சமஹாபூதங்களை உண்டுபண்ணி, அவைகளிலிருந்து பிறும்மாண்டத்தைப் பண்ணி, அதனுள் பிறும்மாதி தேவதைகளைச் சிருஷ்டித்து, அவரவர்கட்கு ஓரோர் அதிகாரத்தை எல்லைப்படுத்திச் சிலரை ஆக்குவது, காப்பது, அழிப்பது, என்னப்பட்ட உன் கைக்கர்யத்தில் நியமித்தாய். அவர்களும் ஜகத்தில் ஏக தேசத்தில் உன்னுடைய ஆஞ்ஞானஸாரம் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதுமாக இருக்கிறதனால், அவர்களைக் கொண்டாடுமிடையில் நான்முகனே ஜகத்காரணனென்றும், ருத்ரனே ஜகத்காரணனென்றும், கொண்டாடுவார்கள். இந்த நிலைமையை அறியாதவர் மயங்குவர். ஒருவரையும் ஸ்தோத்திரம் செய்யும் ப்ரஸ்தாபமே யில்லாமல் ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லுமிடத்தில் விசாரம் செய்ததில், ஆதியில் நாராயணனே மிஞ்சியிருந்தானென்றும், அவன் உந்தித்தாமரையில் பிரமன் வெளிப்பட்டானென்றும், அவனுடைய நெற்றிவேர்வையிலிருந்து ருத்ரன் பிறந்தானென்

றும் சொல்லுதலால், நீயே ஜகதாதிகாரணான பரப்ரம்மம் என்கிறதை ஸாத்வீகாறிவித்தறிந்த நான், என் மூவகைத் துன்பங்களையும் போக்கடிக்க வேணுமென்று உன்னடி நிழல் புகுந்தேன், அந்நயஜனஸுலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா! என்னை ஆற்று! என்னை ஆற்று!

குறிப்புகள்

1. யதுகோத்ரபதி — திருநாராயணபுரத்திருநாரணன், யதுகிரிநாதன்.

2. பரப்ரம்மம், ஜகதன்ருஷ்டிக்ரமம், ஜகத்காணன், ஜகதாதிகாரணன்.—ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னம் — ச்லோகங்கள் 11, 12, 13, 14ஐயும் ஸ்ரீமான் அண்ணங்கராச்சார் ஸவாமி அருளிச்செய்த “ரத்னப்ரபா” என்னும் வ்யாக்யானத்தையும் பார்க்கவும்.

எல்லா பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகவும், நியாமகனாகவும் சேஷியாகவும், ஸ்ரீமன் நாராயணனேயாவான். சிவனும் பிரமனும் பாதத்துவமாயிருக்கக் கூடாதவர்கள்.

பிள்ளைப்பெருமானாயங்கார் பாடல் — மங்கை பாகன் சடையில் வைத்த கங்கை யார் பதத்து நீர்? வசனமேவு முனிவனுக்கு மைந்தனானதில்லையோ? செங்கையாலிரந்த வன் கபாலமாரகற்றினார்? செய்யதாளின் மலரான் சிரத்திலானதில்லையோ? வெங்கண் வேழமூலமென்ன வந்துங்கள் தேவனோ? வீறுவாணனமரிலன்று விறலழிந்ததில்லையோ? அங்கண் ஞாலமுண்டபோது வெள்ளிவெற்பகன்றதோ? ஆதலாலாங்கனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே.”

“உப்ப உலகுபடைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை.” திருநாபிக்கமலத்தில் நாராயணன் நான்முகனைப்படைக்க, நான்முகனும் சங்கரனைப்படைக்க இப்படியே மேன்மேலும் லோகஸ்ருஷ்டி நிகழ்ந்தது.

ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம்—ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக் கையாவது—அசித்தைப் பரிணமிப்பிக்கையும், சேதனர்க்கு சரீரேந்திரியங்களைக் கொடுத்து, ஜ்ஞானவிகாஸத்தைப் பண்ணிவைக்கையும்.

ஸ்திதிப்பிக்கையாவது—ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு நீர்நிலை போல அனுகூலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸர்வாக்ஷைகளையும் பண்ணுகை.

ஸம்ஹரிக் கையாவது—அவிநீதனை புத்ரனைப் பிதா விலங்கிலிட்டு வைக்குமாப்போலே, விஷயாந்தரங்களிலே கைவளருகிற காரணங்களைக் குலைத்துவிட்டுவைக்கை.

மூன்றாம் விண்ணப்பம்.

பா— “நின் கணக்கில்லாத கல்யாண குணங்களை இவ்வளவென்று கணக்கிட அரிதாகிலென்ன? நீ என் ஹரு தயத்தில் புகுவாய்” என்று அந்த ஜகதிச்வரனுக்கு ப்ரீதியுடன் ஆட்சி செய்யுமவன் அன்புடன் உரைத்தான்.

அப்ரமேய! ஜகத்தில் ப்ரமேயமென்றால் அறியத் தகுந்த வஸ்து. அந்த வஸ்துவையறிய ப்ரமாணங்கள் ப்ரத்யக்ஷமென்றும், அதுமானமென்றும், சப்தமென்றும் மூன்று வகைப்படும். அவைகளில் ப்ரத்யக்ஷமென்பது இரத்திரியங்களுக்குப் பொருள்களுக்கும் கிட்டின ஸப்பந்தத்தினால் பிறக்குமறிவு. இது ஆறு வகைப்படும். அதெப்படியெனில், கண் நிறந்து ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்தால் இது கமப்பு, இது வெண்மை என்று முதலாகப் பிறக்குமறிவு சாக்ஷஷ ப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; செவிசாத்துகையில் (கேட்கையில்) இஃதிந்தமாதிரியான ஓசை, இது இவ்வகையான வார்த்தை, இது இந்த அக்ஷரம், இவை முதலாகப் பிறக்குமறிவு ச்ராவண ப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; நாவினால் நவிறு இது புளிப்பு, இது இனிப்பு, இது உப்பு, இவை முதலாகப் பிறக்குமறிவு ஜிஹ்வாப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; நாசியால் ஒன்றை மணத்தால் இது ஸுகந்தம், இது துர்க்கந்தம், இவை முதலாகப் பிறக்குமறிவு க்ராணப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; சரீரசர்ம ஸ்பர்சமாகில் இது வெப்பம், இது தட்பம், இவை முதலாகப் பிறக்குமறிவு ஸ்பர்சிகப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; மனதில் எண்ணுகையில் தனக்கு இப்பொழுது இன்பமாயிருக்கும், இப்பொழுது துன்பமாயிருக்கும், இவை முதலாகப் பிறக்கும் அறிவு மானஸப்ரத்யக்ஷமெனப்படும். இப்படி ப்ரத்யக்ஷம் ஆறுவகையாயிருக்கும். அதுமாத்

மென்பது—வேறொன்றை விட்டுத்தான் ஒரு இடத்திலும் பிரிந்திராத வஸ்துவைப்பார்த்து, அந்த இடத்தில் அந்த மற்றைய வஸ்துவை அறிவது. அஃதெவ்வனையெனில் — நெருப்பைவிட்டு புகையிராதென்ற நியமத்தைப் பாகசாஸ்திரத்தில் சிச்சயித்து, மலைமுதலான விடங்களில் வேறொரு புகையைக்கண்டு, அவ்விடம் நெருப்பு உண்டென்று அறிதல் அதுமாந் ப்ரமானமெனப்படும். சப்தப்ரமானமாவது— இருக்கிறதை இருக்கிறபடி அறிவிக்கும் வசனம். அதுவும் ஸௌகிகமென்றும் வைதிகமென்றும் இருவகைப்படும். ஸௌகிகமென்பது ஸோகத்தில் ஆப்தர் (நண்பர்) சொல்லும் வசனம். வைதிகமென்பது வேதம் முதலான பதினான்கு¹ வித்யைகள். இந்த ப்ரத்யக்ஷாதுமாந் சப்தங்களென்னும் மூன்று ப்ரமாணங்களிலிருந்தும் உன்னுடைய ஸ்வரூப, ரூபகுண² விபவாதிகளில் கொஞ்சம், கொஞ்சம் அறியப்படுமன்றிக்கே இப்படியென்று பரிச்சேதித்தல் (தெரிந்துரைத்தல்) அரிதானதால் நீ அப்ரமேயனைப்படுகிறாய். ஆகிலும் உன்னுடைய அடியார்க்கு எளியனாயிருக்கும் தன்மையைப் பிரகாசிப்பித்து என்னுடைய உள்ளத்தில் கோயில்கொள்ள வேணும், கோயில் கொள்ளவேணும், அநந்யஜனஸுலபா!³ ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. பதினான்கு வித்யைகள் — நான்காம் விண்ணப்பத்தைப் பார்க்கவும்.

2. ஸ்வரூபம் — அகிலஹைப்ரத்யகீகத்வத்தாலும், கல்பாணைகதாத்வத்தாலும், ஸ்வேதாஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷ

ணமாய், விபுத்வாத் தேசத : பரிச்சேதாஹிதமாய், நித்பத்
வாத் காலத : பரிச்சேதாஹிதமாய், ஸ்வமும் தனக்குப்
பிரகாரமாகித்தான் பிரகாரியாய், தனக்கொருப்பாகார்யந்தர
மில்லாமையாலே வஸ்துபரிச்சேதாஹிதமாய், ஜ்ஞா
நாநந்தமமாய், ஜ்ஞாநபலேச்வர்யாத்பந்தகல்யாணகுணகண
மஹோத்தியாய், ச்ரிய : பதியாய், ஸ்வேதரஸமஸதத்தை
யும் வ்யாபிக்குமிடத்தில் அப்ராக்ருதமாய். சுத்த ஸத்துவ
மமமாய், ஸ்வாஸாதாரணமாய், புஷ்பஹாரஸுகுமாரமாய்,
புண்யகந்தவாஸிதாநந்ததிகந்தராளமாய், ஸர்வாபாச்ரய
மாயுமிருந்துள்ள திவ்யவிக்ரஹம்போலே, வியாபித்து,
தரித்து, நியமித்து, இப்படி ஸமஸ்தப்பகாரத்தாலும்,
ரக்ஷகமாய்க்கொண்டு சேஷியாயிருக்கும்.

ரூபம் — அப்ராக்ருதமான சோதிவடிவு.

குணம் — அளவிட அரிதானவை, ஆச்ரயணஸௌகர்
யாபாதகம், ஆச்ரயகார்யாபாதக குணங்கள் — வாத்ஸல்ய,
ஸ்வாமித்வ, ஸௌசீல்ய, ஸௌலப்ய, ஜ்ஞாந, சக்தி, பூர்த்தி
ப்ராப்தி. ஏழாம் விண்ணப்பத்தைப் பார்க்கவும்.

நான்காம் விண்ணப்பம்.

பா— “வேதத்திலும் அதனர்த்தமறுதியிடுகிற¹ புராணங்களிலும் நீ உன்னைத்தெளிவாய்க் காண்பித்துக்கொள்ளுகிய” என்று அன்புடன் நற்குணன் யாதவகிரிநாதன் திருவடியில் விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகல வித்யாப்ரவர்த்தகா! வித்யைகள்—வேதங்கள் நான்கும், அங்கங்கள் ஆறும், தர்க்கமும், மீடாம்ஸையும். புராணமும், தர்மசாஸ்திரமும், ஆயுர்வேதமும், தனுர்வேதமும், காந்தர்வமும், அர்த்தசாஸ்திரமும் என்று பதினெட்டு வகையாயிருக்கும். அவைகளில், ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வமென்கிற நாலு வேதங்களும், பூர்வபாகத்தில் (முதற்பகுதியில்) தர்மம், அர்த்தம், காமம்² என்னும் மூன்று வர்க்கத்திற்கும் ஸாதகமான³ கர்மத்தைச்சொல்லும்; உத்தரபாகத்தில் (பிற்பகுதியில்) உன் ஸ்வரூப, ரூப, குண விபவாதிகளைச் சொல்லி மோக்ஷோபாயத்தைக் காட்டும். அங்கங்களில் சிகைஷ்யென்கிறது—ஸ்வர, வர்ண, மாத்ராதி களை நிச்சயிக்கிறது. வ்யாகரணமென்பது — ப்ரக்ருதி⁴ ப்ரத்யயாதி⁵ களிலிருந்து அர்த்தத்தைச் சொல்லும் பதங்களை ஏற்படுத்துகிறது. சந்தஸ்ஸென்பது⁶ காயத்ரீ, த்ரிஷ்டுப், அனுஷ்டிப், முதலான சந்தோலக்ஷணங்களை நிச்சயிக்கிறது. கல்ப ஸூத்ரமென்பது—வேதத்தில் சொல்லப் பட்ட கர்மத்தை உபயோகிக்கையை நிதானிக்கிறது. ஜ்யோதிஷமென்பது கர்மத்தை ஆசரிக்கும் காலத்தை ஏற்படுத்துகிறது. வேதபுருஷனுக்கு—சந்தஸ் பாதங்களும், கல்ப ஸூத்திரம் கைகளும், வ்யாகரணம் முகமும், சிகைக்ஷ்ரணமும் (முக்கும்), ஜ்யோதிஷம் கண்களும், நிருக்தம்.

செவிகளாயுமிருப்பதினால், இவை யாரும் வேதாங்கங்க ளெனப்படும்.

தர்க்கமென்பது வேதார்த்தங்களை யுத்திகளால் ஸ்திரப் படுத்துகிறது. மீமாம்ஸையென்பது வேதார்த்தங்களை, பூர்வபக்ஷ⁵ ஸித்தாந்த ரூபமாய் ஆராய்ந்து நிச்சயிக்கும். புராணங்களென்பவை ஜகத் ஸ்ருஷ்டியும், ஸம்ஹாரமும், மந்வந்தாங்களும், வம்சமும், வம்சங்களில் பிறந்தவர்கள் சரித்திரமும் சொல்லுகின்றன. அவை பிராம்ஹம், பாத் மம் முதலான பதினெட்டு வகையாயிருக்கும்.

தர்மசாஸ்திரமென்பது—ஆசார்⁶ வ்யவஹாரப்ராயச் சித்தங்களைச் சொல்லும். மனு, யாஜ்நவல்க்யம் முதலாய் பதினெட்டு வகையாயிருக்கும்.

ஆயுர்வேதமென்பது — நோய்களின் ஆதிகாரணம், பரிஹாரம் முதலியவைகளை நிரூபிக்கும்.

தனுர்வேதமென்பது—அஸ்தர்⁷ சஸ்தர்⁸ உபயோகம், பின்வாங்குகை முதலியவற்றை நிரூபிக்கும்.

காந்தர்வமென்பது—நடனம், கானம், வாத்தியம் முதலியவற்றை நிரூபிக்கும்.

அர்த்த சாஸ்திரமென்பது — பிரஜாபரீபாலனாதி ராஜ நீதிகளை நிரூபிக்கும். இந்த பதினெட்டு வித்யைகளையும் நீயே லோக நன்மைக்காக பிரஸித்தி செய்ததனால், நீயே ஸகல வித்யாப்ரவர்த்தகனென்னப்படுவாய். இந்த எல்லா வித்யைகளிலும் ப்ரதானமான வேதாந்தத்தில்⁹ ப்ரகாச மான உன் ஸ்வரூபத்தை அறிவித்து என் மனதின் அஞ் ஞானத்தை நீக்கி, உன் அடிகளில் ஜ்ஞானபக்தியை முற்ற

வைக்கவும், முற்றவைக்கவும், அரன்புஜனஸுலபா ! ஸ்ரீய,
சைவவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. வேதாந்தத்தின் உண்மையை யறியவேண்டுமானால்
ஸ்ம்ருத்திஹாஸ புராணங்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளா
விடில் உண்மை தெரியாது.

2. தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் — புருஷார்த்
தம் சதுர்விதமாயிதே இருப்பது. தர்மமாவது — இஷ்டா
பூர்த்தங்கள். இஷ்டமாவது யாகாதிகள், பூர்த்தமாவது
கர்த்தாதி; ஸாதனதபா புருஷார்த்தமாயிருக்கும்.

கர்மமாவது—ஐயுடிக, பாசலௌகிக போக்யபதார்த்
தானுபவஸுகம்.

மோக்ஷமாவது — ஆத்மானுபவ பகவதனுபவங்கள்.
இவற்றில் காமமோக்ஷங்களிரண்டும் ஸ்வபம் புருஷார்த்தமா
யிருக்கும்.

3. ஸாதனம்:—ஸாத்யப்பொருளை யுறுதிப்படுத்து எத்
தாகூழி.

4. a. ப்ரக்ருதி—பகுதி.

b. ப்ரத்யபம்—விசுதி.

c. சந்தஸ்—யாப்பியல்.

5. பூர்வபக்ஷம்—பிரதிவாதம்; பிரதிக்கூழியாய் மாறு
படக் கூறுகை.

6. ஆசாரம்—சௌச ஸ்நாநாதி.
வ்யவஹாரம்—தாயபாகாதி விவாத கீர்ணயம்.
ப்ராயச்சித்தம்—பாபசோதகசாந்த்ராயணாதிகள்.
7. அஸ்த்ரம்—ஆயுதம் (கைவிடு படை)
8. சஸ்த்ரம்—பாணம் (கைவிடாப்படை)
9. ப்ரதாநமான வேதாந்தம்—முக்யமான வேதத்தி-
னுத்தரபாகமான உபநிஷதங்கள்.

ஐந்தாம் விண்ணப்பம்.

பா— “ஸகலாத்மக! ஸகல ஜகத்வ்யாபாரமும் உன்னுடையதே என்று ஸகல வேதமும் முறையிடுவது (சாற்றுவது) உன்னைப் பற்றியே” என்று அந்த ஸுகலன் (நற்கலைவல்லோன்) யதுசைலபதிக்கு விண்ணப்பம் செய்தான்,

ஸகல வேதவேத்யா! வேதங்கள்—பூர்வபாகத்தில் யக்ஞாதி ஸத்கர்மங்களை முழுதும் செய்யும் ஒழுங்கையும் அவைகளினால் வரும் பலத்தையும் சொல்லும். உத்தரபாகத்தில் ஸம்ஸாரத்தை இகழ்ந்து ஜீவஸ்வரூபத்தையும்¹ பரப்ரம்மஸ்வரூபத்தையும் நிரூபித்து, மோக்ஷோபாயத்தை விதித்து மோக்ஷாநந்தத்தையும் புகழ்கின்றன. இப்படி அநேக விதபாயிருக்கும் வேதமெல்லாம் உன்னையே புகழ்கிறதென்று பெரியோர் சொல்லுவார். அந்த நிலைமையை ஆராய்கையில், உலகத்தில் கட்டியக்காரர் அரசனைப் புகழும் போது நாடுகரத்தார் அரசனானையைக் கடைபிடித்து நடக்கும் வகையையும், அதற்கு மனமுவந்து அரசன் அவர் கட்டுத் தகுந்ததைக் கொடுக்கும் வகையையும், பிரஜைகள் நிலைமையையும், அரசன் நிலைமையையும், அரசன் ஸநிதாநத்தை அடையும் வழியையும், ஸநிதியிலிருப்போர் ஸுகத்தையும், வருணித்ததில் அரசனையே புகழுவரென்பர். இப்படி வர்ணாசிரமத்தோரென்கிற உன்னுடைய நாடுகரத்தார் பண்ணும் யஜ்ஞாதி கர்மங்களென்கிற உன் ஆஜ்ஞாகைங்கர்யமும், அதற்கு வசயப்பட்டு நீ கொடுக்கும் இந்த லோகத்திலுண்டான போகங்களையும் பாரலௌகிக பலமென்கிற உய்வையும், ஜீவாத்மரென்னும் உன் கைங்கர்யபார்கள் நிலைமையும், பரப்ரம்ஹமெனப்படும் உன் நிலைமையையும், மோக்ஷோபாயமென்னும் உன் ஸநிதியை அடையத்

தக்க நடத்தையையும், மோட்சானந்தமெனப்படும் உன் ஸந்நிதியிலிருப்பவர் ஸுகத்தையும், நிருபணம் செய்வதி னால் இந்த வேதங்களெல்லாம் உன்னையே புகழ்சின்றன வென்பது திண்ணம். இந்த அர்த்தத்தைச் சித்தத்தில் வைத்தே:—

“வேதைச்ச ஸர்வைவஹமேவ வேத்ய:” என்று கீதையில் சொன்னது.

இப்படி வேதவேத்யனெனப்படும் உன் அதிசயத் தையே ஸகல ஸ்ம்ருத்திஹாஸபுராணாகமங்களும் வருணிக் கின்றன. வருணித்தும் முடிவைக் காணவில்லையென்றால், அநேக மனுஷ்யர்கள் தங்கள் முயற்சியினால் உன் நிலை மையை அறிந்து துதித்துப்பாடிக்கடைக்காண்பாரென்பது (ஈடேறுவரென்பது) இச்சை மாத்ரமே. ஆகையால் நீயே தயைசெய்து உன் ஸ்வரூபத்தை அறிவித்து, என்னை உன் கைங்கர்யபரனென்று இந், இந், அநர்யஜனஸூலபா ! பூநீயது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. ஜீவஸ்வரூபம்— “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியமன : ப்ராணபுத்திவிலக்ஷண மாய், அஜடமாய், ஆந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞாநாச்ச்ரயமாய், ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், சேஷமாயிருக்கும்.

ஆறும் விண்ணப்பம்.

பா— “பலவிதமாய் (பாஸ்பரவிரோதமாய்) தோற்றம் வேத வசனங்கள், உபதேசத்தினால் பாஸ்பர விரோத மில்லாமலாகும்,” என்று கமலநாபன் திருவடியில் வணங்கி அரசர் தலைவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

அற்புத சரிதா! வேதங்கள், உன் ஸ்வரூப ரூப குண விபவங்களைப் பலவிடங்களில் பலபல வகையாய்ச்சொல்லி அறிவிக்கும். ஆசார்யன் மூலமாய்க் கேட்கிறவர்கட்கு இந்த அர்த்தம் ஸுவ்யக்தமாய் (தெளிவாய்) தெரியும். தங்கள் புத்தி பலத்தினால் ஊகிக்குமவர்கட்கு பாஸ்பர விரோதமாய் (ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாய்) த்தோன்றும். அதெப்படியெனில் :—

உன்னை ஸகுணனென்றும், நிர்குணனென்றும், பெரிதுக்கும் பெரியவனென்றும், சிறியதின் சிறியவனென்றும், உருவுடையவனென்றும், உருவு இல்லானெனவும், அவாங் மனஸகோசரனென்றும், வேதவேத்யனென்றும், பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவனென்றும், மதஸ்யாதி ரூபங்களில் பிறந்தவனென்றும், கூறுதலால் மந்தமதிகட்கு விரோதம் தோன்றி நிச்சயம் பிறக்காது, பெரியோர் உபதேசத்திலிருந்து அறிகிறவர்கட்கு இந்த விரோதம் எப்பொழுதும் தோன்றுது.

ஸகுணனெனில் — வாதஸல்யாதி குணங்களுள்ளவனென்றும், நிர்குணனென்றால்—ராஜஸதாமஸாதிக்களில்லாதவனென்றும் தெரியவருவதால், ஸத்குணங்களெல்லாம் இருக்கின்றன, தூர்குணங்களொன்றுமில்லையெனத் தெரியவரும்.

பெரிதுக்கும் பெரியவனெனில் — பதினான்கு லோகங்களையும் தன் வயிற்றினுட்கொண்டவனென்றும்; சிறியதுக்கும் சிறியவனெனில்—சிறியதான ஜீவாத்மாவுக்குள் அந்தர்யாமியாயிருப்பனென்றும், தெரியவருவதால் ஸகலபதார்த்தங்களின் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்திருப்பனென்ற நிச்சயம் உண்டாகும்.

ஸாகாரனெனில்—அப்ராக்ருத சரீரமுள்ளவ¹ னென்றும்; நிராகாரனெனில்—ஸகலஹேயாஸ்பதமானப்ராக்ருத சரீரமில்லாதவனென்றும் தெரியவருவதால், தன் ஸ்வரூபத்திற்கு அதுகுணமாய் தனக்கிச்சாதுகுணமாயிருக்கிற திவ்யமங்கள் விக்ரகங்கள் உள்ளவனென்றும் வ்யக்தமாகும்.

அவாஹ்மனஸகோசரனெனில்—ஸ்வரூபமும், விக்ரஹமும், குணங்களும், ஐச்வர்யமும் இவ்வளவு என்று அளவிட்டு சொல்லவும் அறியவும் ஆகாதவனென்கிறது.

வேதவேத்யனெனில்—சரிய : பதியும், அகிலஹேயப்ரத்யநீகனும், ஜகத்காரணனும், ஸர்வாந்தர்யாமியும்² மோட்சப்ரதனும், என்கிற இவை முதலான முகிமைகளும் வேதத்தில் தெரியவருமென்று காணுதலால், தானறியவேண்டுமதெல்லாமறிந்து மற்றும் மஹிமைகள் உண்டென்று இருக்கவேண்டுமென்பது உறுதிப்பட்டது.

பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவனெனில் — கர்மாதீனமான இவை இல்லையென்றும்; மத்ஸ்யாதிருபத்தில் பிறந்தானெனில்—துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரீபாலன தர்மஸ்தாபனார்த்தமாய்² தனதிச்சையால் மனுஷ்யர் முதலான உருவத்தில் தோற்றுவனென்றும் தெரியவருவதால், கர்மத்திற்கு அதீன பில்லாமல் லோகாதுக்ரகார்த்தமென்று³ விளக்கமாயிற்று.

இப்படி, விரோதமில்லாமல் ஸகல வேதாந்தங்களையும் ஒன்றுபடுத்தி அறிந்தவர் உன்னை ஸர்வாச்சார்யமயனென்பர். உன்னுடைய நிலைமையை நிரூபணம்செய்ய நான் எவ்வளவு? என்னை உன் தீர்வ்யாஜமான அருளமுதக் கடலைகளில் மிதப்பித்து சீராட்டவும், சீராட்டவும், அந்நயனஸூலபா! நீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அப்ராக்குத சரீரம்—மாயையென்கிற மூலப் பாக் ருதியின் பரிணாமமான ப்ருதிவ்யாதி பஞ்ச பூதங்களினால் உண்டாகாத சரீரம்.

2. துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலன, தர்மஸம்ஸ்தாப னார்த்தம்—தன்னுடைய அநுபவமொழிய க்ஷணகாலமும் செல்லாதே தன்னைக் காணவேனுமென்று ஆசைப்பட்டிருக் கும் ஸாதுஜனங்களை தன்னுடைய ரூபசேஷ்டதாவலோக நாவாபநநானமுகேந ரக்ஷிக்கையும், தத்துவவிரோதிகளான துஷ்க்ருத்துக்களை நசிப்பிக்கையும், தன்னுடைய ஆராதன ரூபமாய் க்ஷணமாய் கிடக்கிற வைதிக தர்மத்தை ஆவேத்ய னான தன் ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பித்து ஸ்தாபிக்கையுமாகிற இம்மூன்றுமே பலமென்கை.

3. லோகானுக்ரஹார்த்தம் — அநுக்ரஹமாவது — பிறருடைய துக்கத்தைப்போக்கி இஷ்டத்தை அளிக்கும் பொருட்டுப் பெரியோன் சிறியோன் இடத்தில் செய்கிற அன்பு (கிருபை).

ஏழாம் விண்ணப்பம்.

பா.— “கேளாய்! உன்னுடலாயிருக்கு மென்பதனால் பிரபஞ்சமெல்லாம் உண்மையானது” என்று யதுசைலநாதன் திருவடிகளில் ஸத்தியப்பிரியன் வசயப்பட்டு பக்தியுடன் விண்ணப்பம் ஸமர்ப்பித்தான்.

ஸமஸ்த சித்சித்வஸ்து சரீரகா! பிரபஞ்சமெல்லாம் உனக்கு உடலாயும், நீ இந்த ஜகத்திற்கு பரமாத்மனாயும் இருப்பதனால், பிரபஞ்சமெல்லாம் நீயொருவனன்றி வேறில்லையென்று வேதசாஸ்திரங்கள் சொல்லும். அதன் உண்மையை அறியாமல் சிலர் மயங்கி, ஜகத்திற்கும் உனக்கும் ஸ்வரூபபேதமில்லை என்று சொல்லுவார். அவர்கள் சொல்லும் வசனங்களெல்லாம் யுத்திக்கு விரோதமாக இருக்குமவை. அநெங்ஙனையெனில் :— லோகத்தில் வஸ்துரூபமிரண்டாயிருந்து, அவ்விரண்டின் குணங்களும் ஒன்றாய் இருந்தால், அந்த ஒரே வஸ்துவைக்கொண்டு இதற்கும் இதற்கும் பேதமில்லையென்று புத்திமான்கள்

ப்ரம்ஹத்திற்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் பேதமில்லையென்பவன், இந்த ப்ரபஞ்சமே ப்ரம்ஹம் என்பதனால் வேறு ப்ரம்ஹமில்லை என்ற சூன்யவாதியாவன்; ப்ரம்ஹமே ப்ரபஞ்சம் என்று சொன்னால் ப்ரம்ஹம் ஒன்றன்றி வேறொன்றுமில்லை என்று சொல்லும் தானும், தன் வசனமும், தனக்குபதேசித்த குருவும், அந்த குரு அத்யயனம் செய்த வேதாந்தமும் இல்லையென்பதால் நாஸ்திகவாதியாவான்.

இப்படிக்கு சுத்தாத்வைதம் சாஸ்திரமிருத்தமாயிருந்தாலும் உன் கடாஹத்திற்குப் பாத்திரமாகாத மனுஷ்யர்

இந்த பக்ஷத்தை அங்கீகரித்து, உன்னுடைய ஜ்ஞான, பல, ஐச்வர்ய, வீர்ய, சக்தி, தேஜஸ், ஸௌசீல்ய, வாத்ஸல்ய, பார்தவ, ஆர்ஜவ, ஸௌஹார்த, ஸரம்ய, காருண்ய, மாதுர்ய, காம்பீர்ய, ஓளதார்ய, சாதூர்ய, ஸ்தைதர்ய, செளர்ப, பராக்கர, ஸத்யகாம, ஸத்யஸங்கல்ப, க்ருதித்வ, க்ருதஜ்ஞதா, முதலான எண்ணரிய கல்யாண குணங்களும் திவ்ய பங்களவிக்ரஹமும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், திவ்யபஹிஷீவர்க்கமும், நித்ய முக்தரும், ஸ்ரீவைகுண்டமும், இவைகளொன்று மில்லையென்றும், மற்றும் உன் லீலோபகரணமான ப்ரம்மாண்டமும், மற்றும் அதனுள்ளிருக்கும் பதினான்கு லோகங்களும், பிரமன்ருத்ரன் முதலான தேவர்களும், ஸப்ததத்வீபங்களும், பர்வதங்களும், நதிகளும், தேசங்களும் கிராமங்களும், இல்லாத வேதாந்தத்திலிருந்தே இவை யெல்லாவற்றையு மறிந்தோபென்றும், இம்முறையில் உன்னுடைய நித்ய விபூதியையும் (ஸ்ரீவைகுண்டம்) லீலாவிபூதியையும் (ப்ரம்மாண்டம்) இல்லையென்று அபலாபனம் செய்வார்.

அவர்களில் நீ நிலைத்திருப்பது எப்படியோ! அது ஒரு புறமிருக்கட்டும். உன்னையே உயிர்நிலையாய் நம்பி உன்னுடைய கடாக்ஷத்தைப்பெற்ற உத்தமர் ஸகல வேத சாஸ்திரங்களுக்கும் ஏற்றதாயும் யுக்தியுத்தமாயும் உள்ள விசிஷ்டாத்வைத சாஸ்திரத்தை அங்கீகரித்திருப்பார். அதெவ்வளையென்னில்:— ஒருவன் உடலில் பிருத்தவீ முதலான தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கும், ஜீவாத்மனும், அந்தர்யாமியான நீயும் சேர்ந்து, இருபத்தாறு தத்துவங்களிருந்தாலும், மனுஷ்யன் ஒருவன் இருக்குப்படி, இந்த சேதன சேதனங்களனைத்தும், வேறாயிருந்தாலும், உன்னுடைய சரீரமாகிறதனால் நீயொருவனே யெனபது யுக்தம்

இந்த தத்துவ ஜ்ஞானம் என் மனதில் நிலைபெறும்படி
 .சி க்ருபை செய்தருளவேணும், க்ருபை செய்தருள
 வேணும், அநம்பஜன ஸுலபா ! பூதபது சைலவல்லபா !

எட்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— “கனவில் பார்க்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் நீ ஸ்ருஷ்டித்தனாலேயே, நிச்சயம்” என்று ஒப்புரவாக்கி பலைநாட்டினரை வென்றவன் அஸுராரி திருவடியில் விண்ணப்பம் செய்தான்.

அகடித கடனாஸைமர்த்தா¹! மானிடர்க்கு ஜாகா ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தியென்று மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு. அவைகளில் ஸுஷுப்தியென்கிறது நித்திரை, ஸ்வப்பனமென்கிறது கனா, ஜாகாமென்பது விழிப்பு. நித்திரையில், ஜீவாத்மன் பரமாத்மாவான உன்னுள் அடங்கி ஜ்ஞானேந்திரிய² வ்யாபாரம் அழிந்திருப்பதால், புறம்பும் உள்ளும் தன்னறிவில்லாமலிருக்கும். விழிப்பிலும் கனவிலும் தன்னறிவு உண்டாயிருக்கும். ஜாகரத்தில் காண்கிற வஸ்துக்களை நீ ஸ்ருஷ்டிக்காமத்தில் உண்டு பண்ணுவதால் இந்த வஸ்து இதிலிருந்து பிறக்கும், இதற்கு இந்தப் பெயர், இந்த உருவம், இந்த குணம், இதனாலாகும் கார்யமிது, இந்த வஸ்து இவ்வளவு காலம் இருக்குமென்று அளவுபட்டிருக்கும். இருக்கும் காலத்தில் எல்லாருக்கும் தெரியவரும். கனவில் காணும் வஸ்துக்களை நீ அந்தந்த காலத்தில் ஸங்கல்பமாத்ரத்திலிருந்தே உண்டுபண்ணுவதால், இந்த வஸ்து இதிலிருந்து பிறக்குமென்றும், இதற்கு இதுவே உருவம், இதுவே குணம், இதுவே கார்யம் என்றிவை முதலான பரிமாண மொன்றுமில்லாமல், விசித்ரமாய், உன்னுடைய ஸங்கல்பமிருந்தபடி யிருக்கும். அந்த காலத்தில் கனாவைக் காணுமொருவனுக்குத் தோன்றுமன்றி வேறு ஒருவருக்கும் தோன்றமாட்டாது. இப்படி விழிப்பில் காணப்படும் வஸ்து எல்லோருக்கும் காணப்படும், ஸ்திரமாயும் இருக்கும். கனவில் காணும் வஸ்து ஒருவனுக்குத்

தோன்றி விழித்தவுடனே மறைவதனால் அநித்யமா யிருக்கும். உலகநடை யிப்படி இருந்தாலும், நீ சிலரிடத் தில் தயையெடுத்து இவ்வரம்பை மாறிக்காண்பிப்பாய். அதெப்படியெனில், முன்பு கோகுலத்தில் பலபதான் கோள் வார்த்தையைக்கேட்டு ‘மண்ணைச் சாப்பிடாதிரு’ என்று பயப்படுத்தின யசோதைக்கு உன் சிறியச்செவ்வாய் திறந்து பதினாலகங்கனையும் யாருக்கும் தெரியாதபடி காண்பித் தாய். அப்படியே இரண்டு ஸையத்துக்கும் நடுவில் அர் ஜுனனுக்கு யாருமறியாதபடி விச்வரூபத்தைக் காண்பித் தாய். பின்னும், ஸைந்தவனைக் கொல்வித்து அர்ஜுனனை ஈக்ஷிக்கவேணுமென்ற எண்ணத்துடன் குருக்ஷேத்தரத்தில் பகலில் இருட்டையுண்டுபண்ணினாய். மேலும், கங்கையில் முழுகின ஸுசரித³ நென்ற அந்தணனைக் கல்யாணி தீர்த் தத்தின் நடுவே எழுப்பினாய். இப்படி பரோக்ஷமல்லாமல் ஸாக்ஷாத்காரமாய் எனக்குக் கனவில் நீ க்ருபைசெய்த நந்தகமென்றும் பெயர்பெற்ற உத்தமமான ஒரு கத்தியைக் கனவு பதார்த்தத்தைப்போல, அந்த காலத்தில் மாத்திரம் அனுபவிக்கத் தக்கதல்லாமல் நித்யமெனப்பட்டு, விழிப்புட னிருக்கையில் எல்லோருக்கும் பார்வையில் பட்டு, நீ ஈந்த மஹிமையினால் ஒரே அடியில் விழுந்து முற்றுகைபோட்ட நாலுதிசை பகைவர் அனைவரையும் வெட்டிவிழ்த்தி வெற்றி யைக்கொண்ட என்னை, உன்னுடைய கைங்கர்யத்தில் அர்ஹனும்படி ஆட்கொண்டாய். உன்னுடைய திவ்யாப்புத குணஸாகரத்தில் வேதங்களும், பிரமன் முதலானவர்களும் ஒரு துளிக்கும் ஸமமாகமரட்டார். நான் எவ்வளவு? உன் மகிமைக் கடலை வர்ணிப்பதென்று முயற்சிசெய்த என் ஸாஹஸத்தைப் பொறுத்து உன் அடியனென்று ஆநந்தப் படுத்துவது, ஆநந்தப்படுத்துவது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அகடிதகடனாஸாமர்த்யம் — சேராத வஸ்த்துக் களைச் சேர்ப்பிக்கத் தகுந்தவல்லமை.

2. ஜ்ஞானேந்திரியங்கள்—மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி.

3. ஸுசரிதன் — இவன் வரலாற்றை யாதவகிரி யாஹாத்யத்தில் காணலாம்.

ஒன்பதாம் விண்ணப்பம்

பா—“நியமித்த கர்மகதியை அநுஸரித்தே ஸ்ருஷ்டி செய்யும் நீ, ஸர்வஸமனென்பது திண்ணம்” என்று செளரியிடம் லோகைகவிரன் விண்ணப்பத்தை மேலும் சொன்னான்.

ஸகலலோகநியாமக! நீ இந்த ஸம்ஸாரத்தில் சிலருக்குப் பட்டாபிஷேகாதி ஸுகத்தையும், சிலருக்குச் சிரச் சேதனாதி துக்கத்தையும், உண்டுபண்ணுவதனால் விஷமனென்றும், கர்மாநுகுணமான பலனைக் கொடுப்பதனால் கர்மத்திற்குப் பரதந்த்ரனென்றும், பாபிகள் படும் துக்கத்தைப்போக்கடிக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் நிர்த்தயனென்றும், சிற்றறிவுள்ளவர்களுக்குத் தோன்றும். இதன் நிலைமையை விசாரஞ்செய்ய, நீ ஆக்ஷி செய்யுமவனான தலால் உன் ப்ராஜைகளெனப்படும் ஜீவன்களெல்லாரிடத்திலும், ஸமபுத்தியுடன், எல்லாரும் உன்னுடைய மனம் உவந்தபடி கைங்கர்யத்தைச் செய்து வாழவேண்டுமென்றெண்ணி, இன்னின்ன முறையில் நடப்பவர்களுக்கு மோக்ஷமென்றும், இப்பிப்படி நடப்பவர்களுக்கு இஹபரஸௌக்யமென்றும், அறுதியிட்டு, அந்த எல்லையில் பார் யார் எந்த வகையில் நடப்பாரோ, அவர்கட்கு அந்த அறுதியிட்ட பலனைத் தவறாமல் கொடுக்கிறதினால் நீ ஸர்வஸமன். உனக்கு ஒருவரிடத்திலும் வைஷம்யமில்லை. இப்படி அவரவர் கர்மாநுகுணமாய் பலன்களைக்கொடுத்தும், நீ ஸ்வதந்த்ரனன்றி பரதந்த்ரனன்று. பாபிகளுக்குப் பாபாநுகுணமான பலனைக் கொடுத்துக்கொண்டும், அஜாமிளன் முதலான சிலரிடத்தில் அளவுகடந்த தயையைக் காட்டினதால் பரமதயாநுவென்னப்படுவாய். அது எப்படி

யென்றால்—உலகத்தில் தார்மிகனாயிருக்கும் அரசனொருவன் தன் நாட்டில் இப்படி நடப்பவரை மன்னிப்பேன், இப்படி நடப்பவர்களைத் தண்டிப்பேன் என்று முன்னமே வரையறுத்து, அந்தக் கட்டுப்பாட்டின்படி, இவரிவரென்றால் நிக்ரகாணுக்கங்களை நடத்தினால், பகஷபாதமின்றி ஸர்வஸமனென்பர். தான் வரையறுத்த எல்லையை விடாமல் நடப்பிப்பதனால் அவன் ஸ்வதந்த்ரனென்பர். தவறியவர்களைத் தண்டனை செய்யுமிடையில் எங்கேனுமொருவனிடத்தில் குற்றமிருந்தும் மன்னிப்பதால் தயாளுவென்பர். ஆக நீ, உன் ஆஜ்ஞாருபமான கர்மத்திற்கு அநுகுணமாய்ப் பலனைக் கொடுப்பதனால் ஸர்வஸமனும், அந்த எல்லையைத் தப்பாமல் நடத்துவதனால் ஸ்வதந்த்ரனும், சிலர் குற்றத்தை மன்னிப்பதனால் தயாளுவென்றும், பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்டு, உன்னை உயிர்நிலையாகக்கொண்டேன். என்னுடைய குற்றத்தைக் க்ஷமித்துக் கருணைகூர்வது, கருணைகூர்வது, அநந்ய ஜனஸுலப ! மனீயது சைலவல்லபா !

பத்தாம் விண்ணப்பம்.

பா——‘நானாவிதமான ஜகத்திற்கு நீயே மூன்று வகைக் காரணங்களும்,’ என்று முராவரியின் திருவடியில் விருதாளிகளின் தலைவன் பரமாதந்தத்தோடு விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகலஜகதேககாரண! கார்யத்தை உண்டுபண்ணும் வஸ்து காரணமெனப்படும். அது உபாதான காரணமென்றும், நிமித்தகாரணமென்றும், ஸஹகாரிகாரணமென்றும், மூவகைப்படும். புதியதொரு காரணத்தைப்பெற்றுத் தானே கார்யமெனப்படும் வஸ்து உபாதானகாரணம்; இந்த உபாதானகாரணத்திலிருந்து கார்யத்தை யுண்டுபண்ணும் வகையை அறிந்து உண்டுபண்ணுகிற கர்த்தா நிமித்தகாரணம்; இந்த கர்த்தா கார்யத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் ஸஹகாரிகாரணம். இவையெவையென்னில், ஸ்வர்ணமயமான கடகமகுடாதி கார்யத்திற்கு ஸ்வர்ணம் உபாதானகாரணம், பொன்வினைஞன் நிமித்தகாரணம். சுத்தி, அடைகல், இடுக்கி, நீர், நெருப்பு முதலியவை ஸஹகாரிகாரணம், அன்றியும் மண்மயமான சட்டி, ஆல் முதலியவற்றிற்கு மண்பிண்டம் உபாதான காரணம். குயவன் நிமித்தகாரணம். சக்ரம் முதலியவை ஸஹகாரிகாரணம்.

இப்படி உலகத்தில் பிறக்கும் கார்யமெல்லாவற்றிற்கும் மூவகைப்பட்ட காரணங்களும் வெவ்வேறாயிருக்கும். இந்த லோக மரபாதையை மீறி, ஜகத்தென்ற கார்யத்திற்கு நீ யொருவனே மூவகைக் காரணமாயிருப்பாய். அநெகந்நையெனில் :—மஹாப்ரளயத்தில் பஞ்சமஹா பூதங்களும், பஞ்சதந்திரைகளும், ஏகாதசேந்திரியங்கள்

ஓம், அஹங்காரத்தவமும், பஹுத தத்துவமும் சேர்ந்து இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் ப்ரக்ருதியுடன் அடங்கி, பற்றும் ப்ரக்ருதியும் ஜீவனென்னும் இரண்டு தத்துவங்களும், பெயரும், உருவமும், தனித்தனிபாய்த் தெரியாதபடி உன்னுள் அடங்கி உன் உடலாயிருப்பதனால், கீயொருவனே இருப்பாய். அந்த வேளையில் நீயே மூவகைக் காரணமாய் ஜகத்தை யுண்பெண்ணுவதால் ஜகதேககாரணனென்பது திண்ணம். இப்படி ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி ஜீவசரீரகளுன நீ, உபாதான காரணமானதனால், புதியதொரு உருவத்தைபடைசுறதென்கிற பரிணாமதோஷம்² ப்ரக்ருதி மாத்திரத்திற்கன்றி, இத்திவ்பாத்மஸ்வரூபத்திற்கு அன்றென்று, ஸகலவேதார்த்தங்களும் உன்னுடைய மகிமையைப் புகழ்ந்து ஆச்சர்யப்படுகின்றன. இந்த ஜகதுத்பத்திஸ்திதி³ கள் என்னும் உன் திவ்பாத்புத லீலைகளை வர்ணிக்க நானெவ்வளவு? உன்னவரெனப்படும் பெரியோர் பலதடவை உபதேசிக்க, ஒரோர் வார்த்தையைக் கற்றுச்சொல்லும் கிளிக் குஞ்சு போன்ற என் சொல்லுக்கு சித்தத்தில் ஸந்தோஷப்படவும், ஸந்தோஷப்படவும், அந்நயஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைவவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸகலஜகதேககாரண—“ஸகலஜகத்துக்கும் காரண பூதன், ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிரூப ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் காரண பூதன். பரமானுவாவது, ப்ரதாநமாவது, சேதனனாவது, காரணமாகமாட்டா.

ஸங்கல்பவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நிமித்தகாரணனாயும், நாமரூப விபாகார்த்த மாய்படி தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற

ஸூக்தம் சித்சித்விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு உபாதாந காரணமாயும், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸஹகாரிகாரணமாயிருக்கும். ஜகத்ரூபகாரியோத்பத்தியில் ஈச்வரனே த்ரிவிதகாரணனாயிருக்கும்.”

2. பரிணாமதோஷம்—வேறுபாடு அடைவதால் உண்டாகும் தோஷம்.

3. ஜகதுத்பத்திஸ்திதி — உலகைப் படைப்பது, காப்பது.

பதினொன்றாம் விண்ணப்பம்.

பா'— “ஆராயுங்கால், புத்தி, சரீரம், இவைகளி
லிருந்து ஜீவன் விலகுகண்ணென்னும் இந்த நிலைமை
உண்மை,” என்று செனரிக்குப் போர்வீரனென்கிற விரு
துள்ளவன் பக்தியுடன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

பரமாத்மா¹ ! நீ ஸகலஜீவாத்மவர்க்கத்திற்கும் உயர்ந்
தவனாதலால் உன்னை பரமாத்மனென்பது. ஜீவாத்ம ஸ்வ
ரூபத்தை விசாரம் செய்யுமளவில் சரீரமே ஜீவாத்மனென்
றும், ஸகலசரீரத்திலுமிருக்கும் ஜீவாத்மனொருவனே யென்
றும், ஸ்வதந்த்ரனென்றும் சொல்லுவர். இந்தப் பகைங்க
னெல்லாம் யுக்திவிருத்தமாயும், சாஸ்திரவிருத்தமாயுமிருக்கு
மவை. அதெவ்வனையெனில் :— சரீரமே ஜீவாத்மா
வாகில் ம்ருதசரீரம் அச்ச அழியாமலிருந்தும் ஜீவன்
போயிற்றென்னும் உலகவார்த்தை கூடாது. சக்ஷுராதி
இந்திரியங்களே ஜீவாத்மாவாகில், குருடர் செவிடரிடத்தில்
ஜீவாத்மனில்லையென்று சொல்லவேணுமாகும். மனஸ்ஸும்
ப்ராணவாயுவும் ஜடமாதலால்² ஜீவாத்மனல்ல. ஜ்ஞானமே
ஜீவாத்மனாகில் தான் ஜ்ஞானமுள்ளவனெனக்கூடாது.
மற்றும் தான் ஜ்ஞானமென்று சொல்லவேண்டும். ஆகை
யால் ஜீவாத்மா சரீரபாஹ்யேந்திரியங்களிலிருந்தும்³
மனஸ், ப்ராணன், ஜ்ஞானமிவைகளிலிருந்தும் வேறாய்
ஸ்வப்ரகாசமாயிருக்கும்.⁴ ஸகலசரீரங்களிலும் ஜீவாத்ம
னொருவனையாகில் ஒருவன் ச்ரேயஸ்ஸுக்கு மற்றொருவன்
பொறாமைப்படுவதும், ஒருவனுக்கு இன்னொருவன் பகை
யாவதும், ஒருவனை மற்றொருவன் கொல்லுவதும் கூடாது.
எல்லோருடைய அந்தரங்கத்தையும், எல்லோரும் அறிய
வேணுமாகும். மேலும் ஒருவனுக்கு வேதாந்த ஜ்ஞானம்

பிறந்த மாத்திரத்தில் எல்லோருக்கும் முக்தியுண்டாவதால் பலரும் வேதாந்தச் சுவணம் செய்வது வ்யர்த்தமாகும். ஜீவாத்மன் ஸ்வதந்த்ரானுகில் துக்கமயமான ஸம்ஸாரத்தை அங்கீகரிக்கமாட்டான். இந்த காரணங்களுடன் கூட சாஸ்திர வசனங்களிலிருந்து ஜீவாத்மர் பலராய் உன் அடிமைகளாயிருப்பர். நீ, இந்த ஜீவாத்மனை வருக்கும் தலைவனாய் பரமாத்மனைப் படுவாய். இப்படி நீ உடையவனும் நாங்கள் உடைமையுமென்னும் ஸ்வ-ஸ்வாமி-பாவ-ஸம்பந்தத்தை இதுவரையுமறியாமல் ஸத்தொழிந்த எனக்கு, நிர்வ்யாஜதயை புரிந்து இப்பொழுது அறிவித்து ஸ்வரூபத்தை உண்டுபண்ணின பிறகு, இன்னும் ச்ரேயஸ்பரம்பகைகளை வளர்ப்பது, வளர்ப்பது, அநந்ய ஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. பரமாத்மா — ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்தபரன்.

ஆத்மாவினுடைய தேஹாதி விலக்ஷணத்வம்—“ஆத்மா, தேஹாதிகளிலவற்றில் வேறுபட்டிருப்பானொருவன்.”

2. ஜடம்—ஜடமாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமற்றிக்கேயிருக்கை.

3. பாஹ்யேந்திரியங்கள் — ஜ்ஞாந கர்ம ஸாதகங்களான பத்து இந்திரியங்கள்.

4. ஸ்வப்ரகாசம்— “தீபம் தீபாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகிற வோபாதி, ப்ரகாசாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகை.”

பன்னிரண்டாம் விண்ணப்பம்.

பா—“உன் இச்சைமாத் திரத்தினாலேயே முன்னெழுந்தது தத்துவஸ்ருஷ்டி” என்று யதுசைலபாலனரிதியினுடைய திருவடத்தாமரை ஸன்னிதியில் துஷ்டநிக்ரஹம் செய்யுமவன் சொன்னான்.

பாதத்துவ ஸ்வரூபா! உன் அதினமாய் உன் சரீரமென்றிருக்கும் தத்துவங்கள் ஜீவனென்றும், ப்ரக்ருதியென்றும் இரண்டாயிருக்கும். அவைகளில் ஜீவதத்துவம் உன் உடையைய ஜ்ஞாநாதந்தஸ்வரூபமாய்¹ நித்யமாய் இருக்கும்² ப்ரக்ருதி யென்பது தானென்றும், தன்னிலிருந்து பிறந்த தத்துவங்கள் இருபத்துமூன்றும் சேர்ந்து இருபத்துநாலு தத்துவமாயிருக்கும். அதெங்கனெனெனில் :— மஹாப்ரளயத்தில் ப்ரக்ருதி உன்னுள் அடங்கியிருக்கும். அதனுள் ஸத்துவரஜஸ்தமஸ்ஸென்னும் மூன்று குணங்களும் ஸமமாக இருக்கும். இந்த ப்ரக்ருதிக்கு மாயை³ என்றும், அவித்யையென்றும், ப்ரதான்மென்றும் பெயராயிருக்கும். இந்த ப்ரக்ருதி கீழ்புறத்திலும், எண்திசையிலும் வரம்பில்லாமல் வ்யாபித்து, மேலுக்கு வைகுண்டலோகம் வரையிலிருக்கும். இப்படி பூர்ணமாயிருக்கும் ப்ரக்ருதியினுடைய சிலவிடங்களில் ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்கள் ஏற்றமடைந்து மஹத் தத்துவம் பிறக்கும். இப்படி, ஸமநிலை நீங்கிய மூன்றுகுணமுள்ள மஹத் தத்துவத்தின் ஒரோர் இடத்தில் ஒரு குணம் மிக்கு, மற்ற இரண்டு குணங்களையும் அடக்கி ஒங்கி நிற்கும். அவ்விடத்தில் ஸத்துவம் அதிகமானால் ஸாத்விகமென்றும், ரஜஸ்ஸு அதிகமானால் ராஜஸமென்றும், தமஸ்ஸு அதிகமானால் தாமஸமென்றும், மூன்றுவகை அஹங்கார தத்துவம் பிறக்கும். இதில்

ஸாத்விகாஹங்காரத்தினின்றும் சப்தத்தை அறியும் செவியும், ஸ்பர்சத்தை அறியும் பெய்யும், ரூபத்தையறியும் கண்ணும், ரஸத்தையறியும் நாவும், கந்தத்தையறியும் நாசியுமாக, ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தும், மற்றும் பேசுப் வாயும் குடிக்கும் கையும் நடக்கும் காலும் சரீரதர்பத்தை நடத்தும் பாயு குஹ்யேந்திரியங்களென்னும் கர்மேந்திரியங்களைந்தும், மற்றும் ஜ்ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியமிரண்டிற்கும் ஸஹாயமான மனஸ்ஸு என்னும் அந்தரீந்திரியமொன்றும், ஆக பதினொன்று இந்திரியங்கள்.

தாமஸாஹங்காரத்தினின்றும் அவ்யக்தமான சப்தகுணமுள்ள சப்ததந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த சப்ததந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான சப்தகுணமுள்ள ஆகாசம் பிறக்கும். இந்த ஆகாசத்துடன் கூடின சப்ததந்மாத்ரத்தினின்று அவ்யக்தமான ஸ்பர்சகுணமுள்ள ஸ்பர்சதந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த ஸ்பர்சதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ஸ்பர்சகுணமுள்ள வாயு பிறக்கும். இந்த வாயுவுடன் கூடின ஸ்பர்சதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ரூபகுணமுள்ள ரூபதந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த ரூபதந்மாத்ரத்திவிருந்தே அவ்யக்தமான ரூபகுணமுள்ள தேஜஸ்ஸு பிறக்கும். இந்த தேஜஸ்ஸுடன் கூடின ரூபதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ரஸகுணமுள்ள ரஸதந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த ரஸதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ரஸகுணமுள்ள ஜலம் பிறக்கும். இந்த ஜலத்துடன் கூடின ரஸதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான கந்தகுணமுள்ள கந்ததந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த கந்ததந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான கந்தகுணமுள்ள பிருதிவி பிறக்கும்.

ராஜஸாஹங்காரமென்பது ஸாத்விகாஹங்காரத்திவிருந்து வகாதசேந்திரியங்கள் பிறப்பதற்கும், தாமஸாஹங்

காரத்திலிருந்து பஞ்சதர்மாத்ரங்களும் பஞ்சபூதங்களும் பிறப்பதற்கும் ஸஹாயமாயிருக்கும். இப்படி பாக்ருதி, பஹத், அஹங்காரங்களும், ஏகாதசேந்திரியங்களும், பஞ்சதர்மாத்ரங்களும், பஞ்சபூதங்களும், என்று இருபத்துநாலு வகையான அசேதநப்பாக்ருதி தத்துவத்திற்கும், சேதனமான ஜீவதத்துவத்திற்கும் உயர்ந்தோனாகையால், நீயே பரதத்துவமென்று பெரியோரிடமிருந்து கேட்டு, உன்னையே மிக்க நம்பின, என்னை தயை என்னும் அம்ருதத்தில் நனைத்து, உன் குளிரந்த கடைக்கண் ஒளியை என்னுள் பொழிந்து, என்னுடைய ரஜஸ்தமோகுணமென்னும் அழுகைக் களைந்து, ஸத்வகுணத்தை வளர்ப்பது, வளர்ப்பது, அந்ரயஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமாய் — “ஜ்ஞானத்துக்கும் ஆநந்தத்துக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கை. ஜ்ஞானமாவது—ஸ்வஸத்தாமாத்ரத்தாலே ஸ்வாச்ரயத்தைப்பற்றி ஸ்வபாவயவஹாரத்துக்கு உடலாயிருப்பதொரு ஆத்மதர்மம். இதுக்கு ஆத்மா ஆச்ரயம்—.” “ஆநந்த ரூபத்வமாவது ஸ்வத ஏவேஷ்டத்வம். அதாவது—ஸ்வபாவமே அனுக்ஷலமாயிருக்கை.”

2. நித்யமாயிருக்கும்—நித்யமாவது ஸர்வகாலவர்த்தித்வம். ஆத்மாவுக்குச் சொல்கிற ஜந்மமாவது தேஹஸம்பந்தம், மாணமாவது தேஹவியோகமென்கை.

3. மாயை:—மாயையென்பது விசித்ராஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே, அதாவது ஒன்றுபோலன்றிக்கே விஸ்மயயீயங்களான ஆச்சர்யங்களான கார்யங்களை ஜநிப்பிக்கை.

அவித்யை — அவித்யையென்கிறது ஜ்ஞாநவிரோதி யாகையாலே.

பதின்மூன்றாம் விண்ணப்பம்.

பா— “பல ப்ரும்ஹாண்டங்களை நீ நீர்க்குமிழிபோல்
‘யெழுப்பிப்பாய்’—என்று பத்மநாபனின் ஸுகுமாரமான
திருவடியில் போர்வீரன் ப்ரீதிவிசேஷத்துடன் நல்ல விண்
ணப்பம் உரைத்தான்.

அநேககோடி ப்ரம்மாண்டநாயகா! நீ ஜீவன்களில்
தயைகொண்டு அவர்களுக்குக் கரணகளேபராதிகளைக்
கொடுக்கவெண்ணி அந்த சரீரத்திலிருந்து அவர்கள் கர்மங்
களைச் செய்யவும், அந்தகர்மபலங்களை அனுபவிக்கவும் இட
மான ப்ரம்மாண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தாய். அதெங்கனே
யெனில்—முன் நீ ஸ்ருஷ்டித்த பஞ்சமஹாபூதங்களும்
ஒன்றினிலொன்று கலக்காமல் வெவ்வேறு யிருப்பதால்,
ஒரு கார்பத்திற்கும் உதவாததைக்கண்டு அவையெல்லாவற்
றையும் பஞ்சீகரணவகையில் ஒன்றாய்ச் சேர்த்தாய். பஞ்சீ
கரணமெனில் பஞ்சமஹாபூதங்களில் ஒரு மஹாபூதத்
தம்சம் பாதியும், மற்ற நாலு பூதங்களின் நாலம்சங்களும்
பாதியாகிக் கூட்டில் ஒரு வஸ்துவெனப்படும். அதனால்
ஆகாசம் பாதியும், வாயு, தேஜஸ்ஸு, ஜலம், பூமி இவை
களின் அரைக்கால் பாகங்கள் ஒன்றுகூடி பாதியாய், இந்த
இரண்டு பாதிகளையும் ஒன்றுக்ககூட்டில், இது பஞ்சீக்ருத
ஆகாசமெனப்படும். மேலும் வாய்வம்சத்தில் பாதியும்
மற்ற நாலு பூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும்கூடி
பஞ்சீக்ருத வாயுவெனப்படும். மற்றும் தேஜோம்சம் பாதி
யும் மற்ற நாலுபூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும்
கூடி தேஜஸ்ஸு எனப்படும். பின்னையும் ஜலம்சம் பாதி
யும், மற்ற நாலு பூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும்
கூடி ஜலமெனப்படும். மற்றும் ப்ருத்வியம்சம் பாதியும்
மற்ற நாலுபூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும் கூடி

ப்ருத்வியெனப்படும். இப்படி பஞ்சீக்ருத மஹாபூதங்கள்
 ஒன்றில் மற்ற நாலுபூதங்கள் கலப்பிலிருக்கும். ஒரு பூதத்தி
 னப்சத்தில் பாதியும் மற்ற பூதங்களின் எட்டிலொரு பங்கு
 யாகி ஏற்றத்தாழ்வாகி ஐந்து ராசிகள் இருப்பதால், எந்த
 ராசியில் எந்த பூதாம்சம் அதிகமாயிருக்கிறதோ, அந்த
 ராசிக்கு அந்தப் பூதத்தின் பெயராகும். இப்படியிருக்கும்
 பஞ்சமஹாபூதங்களும் மஹதஹங்கார தத்துவங்களும்
 ஒன்றுகூடி ஏழு வஸ்துக்களிலிருந்து ப்ரும்ஹாண்டமுண்டு
 பண்ணும்பொழுது சட்டியைப்பண்ணும் குலாலாதிகள்
 போல் சரீராயாஸமின்றி நீரில் குமிழியெழுகிறபடி உண்
 இச்சாமாதரத்தில் உண்டுபண்ணினாய். அதன் பிறகு ப்ரம்
 மாண்டத்தில் பிறப்பிக்கப்படும், தேவமனுஷ்யதீர்யக்ஸ்
 தாவர ஸ்ருஷ்டிகளை “ஆள்வைத்து செய்விப்பேன்” என்று
 நான்முகனைப் படைத்தாய். இப்படி நீயே செய்யும் தத்துவ
 ஸ்ருஷ்டியும், அண்டஸ்ருஷ்டியும் ப்ரம்ஹஸ்ருஷ்டியும்
 ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியெனப்படும். பின்பு சதுர்முகனின்றும்
 செய்விக்கப்படும் தேவாதிஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியெனப்
 படும். இப்பொழுது சொல்லும் ப்ரம்ஹாண்டத்தைப்
 போலவே ப்ரம்மாண்டங்களை நீயொருவனே ஸ்ருஷ்டித்து
 ஆள்வைத்து கார்யம் நடத்துவதினால், அநேக கோடி ப்ரம்
 மாண்டநாயகனைப்படுவாய். இந்த ஜகத்வ்யாபாரவ்யா
 ஸங்கத்தில் என்னை மறவாமல் உன் தயார்த்ராசித்தத்தில்
 நினைப்பது, நினைப்பது, அந்நயஜனஸுலபா! ஸ்ரீயதுசைல்
 வல்லபா !

பதினொன்றாம் விண்ணப்பம்.

பா— “எல்லா கர்மபலன்களையும் அனுபவிக்கும் ஸ்தானமான உலகங்களை நீ படைத்தாய்” என்று வீரரில் வீரஞானவன் அன்புபுரிந்து அஸ்ராரிக்கு (கனுஜாரிக்குச்)ச் சொன்னான்.

ஸகலபுவனவுதாரா ! உலகங்கள் பதினொன்று. அவை யெல்லாம் பிறும்மாண்டத்திலிருக்கும், அதெப்படிபென்னில், பிறும்மாண்டமென்பது புகழ்பெயர்ப்போல் உருண்டை வடிவாயிருக்கும். அதனுள் அவகாசம் எந்த திசையிலும் ஐம்பதுகோடி யோசனை யளவாயிருக்கும். அதனுள் கீழிருந்து அண்டகபாலத்துக்குமேல் கர்போதகம் இருக்கும் ஸ்தானம் எண்பத்துமூன்று லட்சத்தைப்பதினாயிரம் யோசனையாயிருக்கும். அதற்குமேல் வயலாகிய இடம் இருபத்துநாலுகோடியே பதிரான்குலட்சத்து நார்பத்தெட்டாயிர யோஜனமாயிருக்கும். அங்கு தென்பாகத்தில் மௌரவாதிராகங்களும், அதற்குமேல் சேஷலோகமென்பது முப்பத்திரண்டாயிரம் யோஜனையாயிருக்கும். அதற்குமேல் பூமி எழுபதினாயிரம் யோஜனத்திற்குள், ஒவ்வொன்று பத்தாயிரம் யோஜனங்களாகி மாடமாளிகை மரியாதையில் பாதாளம் முதலாய் ஸந்தலோகங்களாயிருக்கும். பூமிக்கு மேல் சூர்யமண்டலம் வரையில் ஒரு லட்சம் யோஜனையாயிருக்கும் ஆக கீழ் அண்டபித்தியிலிருந்து² சூர்யமண்டலம் வரையில் இருபத்தைந்துகோடி யோஜனையாயிருக்கும். அதற்குமேல் சந்திரமண்டலம் ஒரு லட்சம் யோஜனத்திலும் அதற்குமேல் நக்ஷத்திரமண்டலம் ஒரு லட்சம் யோஜனத்திலுமிருக்கும். அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனையில் புதனும், அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனையில்

சக்ரானும், அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனையில் மங்களானும், அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனையில் ப்ருஹஸ்பதியும், அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனத்தில் சனைஸ்சானுமிருக்கும். அதற்குமேல் ஒரு லட்சம் யோஜனத்தில் ஸப்தரிஷிமண்டலமும்³, அதற்குமேல் ஒரு லட்சம் யோஜனத்தில் ஜ்யோதிஸ்சக்ரகூடஸ்திணை துருவனுமிருப்பன். ஆக சூர்யமண்டலத்திலிருந்து த்ருவ மண்டலம் வரையில் பதினான்கு லட்சம் யோஜனையும் ஸுவர்லோகமெனப்பட்டு இந்த்ராதி தேவதைகள் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் ஒருகோடி யோஜனமும் மஹர்லோகமெனப்பட்டு முதல் இந்த்ராதி பதவிகளிலிருந்து நிவ்ருத்தாதிகாரான தேவதைகள் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் இரண்டு கோடி யோஜனமும், ஜனோலோகமெனப்பட்டு பிரம்ஹபுத்ரர்களான ஸனகாதிமுனிவர்களின் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் எட்டுகோடி யோஜனமும் தபோலோகமெனப்பட்டு ஓங்காராதி பாமரிஷிகளின் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் பன்னிரண்டுகோடி யோஜனமும் ஸத்யலோகமென்னப்பட்டு சதூர்முக ப்ரம்ஹ ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் ஒருகோடியே எண்பத்தாறு லட்ச யோஜனமும் வெட்டவெளியாயிருக்கும். ஆக சூர்யமண்டலத்திலிருந்து மேலண்டப்பித்தி வரையில் இருபத்தைந்து கோடியும், கீழண்டப்பித்தி வரையில் இருபத்தைந்துகோடி யோஜனங்களுமாய் ப்ரம்ஹாண்டம் ஐம்பதுகோடி யோஜனை நீளமாயிருக்கும். இதில் ஸ்திரமான மாடிஷ்டிபோல் பதினான்கு உலகங்களிலிருக்கும் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு நீயே காரணமாயிருப்பதால் ஸைகலபுவனாதான் என்னப்பட்டாய். ஆகையால் என்னுடைய ஸ்வரூப ரூபஸ்திதிகள் உன்னுடைய அதிமான

யிருக்குமென்று பெரியோர்களால் கேட்டு என்னுடைய ஹரிதா ஹரிதங்களை விட்டு இருக்கிறேன். என்னை ரகஷிக்கும் பொறுப்பு உன்னது, உன்னது, அந்நயஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அஸுராரி—அஸுரர் பகைவன். அஸுரர் தேவதைகளுக்கு ஸஹஜசத்ருக்கள். இவர்களுடைய உத்பத்தி புராணங்களில் பிரமனுடைய தபோமயமான சரீரத்தில் ஜகனப்ரதேசத்தில் நின்றும் உண்டானார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் தைத்யர் (திதிபுத்ரர்) தானவர், (தனுபுத்ரர்) என்று இருவகைப்பட்டிருப்பர். இவர்களுடைய குரு சுக்ராச்சாரியர்.

2. அண்டபித்தி—பிரம்மாண்டச்சுவர். இது பாதாளத்தி ஸத்யலோகாந்தமான பதினான்கு லோகங்களையும் சுற்றிக்கொண்டு வெளியிலுள்ள மஹாஜலம் உள்ளே ப்ரவேசியாமல் தடுத்துக் கரையாயிருக்கும்.

3. ஸப்தரிஷிகள் — முனிச்ரேஷ்டர்கள் எழுவர். அவர் மரீசி, அங்கிரஸன், புலஹன், வஸிஷ்டன், அத்திரி, புலஸ்த்யர், கிருது என்போர் ஒரு சாரார். கச்யபன், அத்ரி பரத்வாஜன், விசுவாமித்ரன், கௌதமன், ஜமதக்னி, வஸிஷ்டன். என்போரையும் ஸப்தரிஷிகளென்பர். இங்கு முதலேழைக் குறிக்கிறது.

பதினைந்தாம் விண்ணப்பம்.

பா— “ஸமுத்திரங்களென்ன, மலைகளென்ன, நதிக
 ளென்ன, இவற்றை உட்கொண்ட த்ராவலயம் அவ்வள
 வையும் நீ ஸ்ருஷ்டித்தாயென்பது நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட
 டிருக்கிறது” என்று கர்னாடக சக்ரவர்த்தி செளரிக்கு
 விண்ணப்பம் செய்தான்.

அகண்ட பூமண்டலாதீசுவரா! பூமிபைச்சுற்றி அண்ட
 பித்தி உருண்டையா யிருப்பதால் எந்தப்பக்கத்திலும்
 ஐம்பது கோடி யோஜனையாயிருக்கும். அதெவ்வளையென்
 னில்—பூமத்யத்தில் ஜம்பூத்வீபம் உருண்டையாய் எந்தப்
 பக்கத்திலும் லட்சயோஜனையா யிருக்கும். இந்த ஜம்பூத்வீப
 மத்யத்தில் மஹாமேரு ஸ்வர்ணமயமாய் கீழ் பதினாறுயிரம்
 யோஜனை அகலமும் மஸ்தகத்தின்மேல் முப்பத்திரண்டா
 யிரம் யோஜனை அகலமுமாய், சதுரமாய் வெல்லத்தைத்
 தலைகீழாக வைத்தாற்போலிருக்கும். இந்த ஜம்பூத்வீபத்தை
 சுற்றின உப்புரீர்க்கடல் ஒரு லக்ஷ யோஜனை அகலமும்
 இதைச்சுற்றின பலக்ஷத்வீபம் இரண்டு லக்ஷ யோஜனமும்,
 இதைச் சுற்றின கருப்பஞ்சார்க்கடல் இரண்டு லட்சம்
 யோஜனமும் இதைச்சுற்றின சால்மத்வீபம் நாலு லட்சம்
 யோஜனமும், இதைச்சுற்றின ஸுராசமுத்திரம் நாலு
 லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின குசத்வீபம் எட்டு
 லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின நெய்க்கடல் எட்டுலட்ச
 யோஜனமும், இதைச்சுற்றின க்ரொஞ்சத்வீபம் பதினாறு
 லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின தயிர்க்கடல் பதினாறு
 லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின சாகத்வீபம் முப்பத்
 திரண்டு லட்ச யோஜனமும் இதைச்சுற்றின பாற்கடல்
 முப்பத்திரண்டு லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின புஷ்க

ரத்வீபம் அறுபத்துநாலாயிரம் லட்ச யோஜனமும், இதைச் சுற்றின இனிய நீர்க்கடல் அறுபத்துநாலு லட்ச யோஜனமு மாயிருக்கும். இந்தப் பர்யந்தம் (இதுவரை) மனுஷ்பாதி பிராணிகள் ஸஞ்சாரத்திற்கு போக்யமாயிருக்கும். அதன் புறவலயம் பிராணிகள் ஸஞ்சாரத்திற்கு போக்யமில்லாமல், பளிங்குபோல் கிர்மலமாய், ஸ்வர்ணமயமாயிருக்கும் பூமி யாய்ப் பத்துகோடியே பதினான்குலக்ஷ யோஜனை யகலமா யிருக்கும். இதைச்சுற்றின லோகாலோக பர்வதம் பத்தா யிரம் யோஜனையுடையமாயும், பத்தாயிரம் யோஜனமகலமுமா யிருக்கும். இதைச்சுற்றின அந்தகாரபூமி அண்டகடாஹ பர்யந்தத்திற்கு பன்னிரண்டுகோடியே, முப்பத்திரண்டு லட்சத்து நார்பதினாயிரம் யோஜனையகலமாயிருக்கும். இப்படி பூமத்யத்திலிருந்து ஒருதிசை அண்டபித்தி பர்யந்தம் இருபத்தைந்துகோடி யோஜனை விஸ்தாரமாயிருக்கும். அடுத்தென்னையெனில்:—ஜம்பூத்வீபமத்யத்திலிருந்து உப்பு நீர்க்கடல் வரையில் ஜம்பதினாயிரம் யோஜனமும், மற்ற ஆறு த்வீபங்களும் ஏழு ஸமுத்ரங்களும் சேர்ந்து இரண்டு கோடியே ஜம்பத்துமுன்று லட்சயோஜனமும், ஸ்வர்ண பூமி பத்துகோடியே பதினான்குலட்ச யோஜனமும், லோகாலோக பர்வதம் பத்தாயிரம் யோஜனமும், அந்தகாரபூமி பன்னிரண்டுகோடியே முப்பத்திரண்டு லட்சத்து நார்பதினாயிரம் யோஜனமும், சேர்ந்து இருபத்தைந்துகோடி யோஜனமாயிருக்கும். இப்படி மேருமத்யத்திலிருந்து ஒரு பக்கம் இருபத்தைந்துகோடி விஸ்தாரமாயிருப்பதால் பூமண்டலம் ஒரு பக்கத்திய அண்டபித்தியிலிருந்து மற்றொரு பக்கத்து அண்டபித்தி வரையில் ஜம்பதுகோடி யோஜன விஸ்தாரமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட பூமண்டலம் ப்ரளயஸமுத்ரத்தில் முழுதினவன்று நீ சுமந்துக்

காப்பாற்றினதால் அகண்டபூமண்டலாதீச்வர னெனப்படுவாய். உன் ஐச்வர்யத்தின்² எல்லையைக்காணப் பிரமன் முதலியவர்களுக்கும் அரிதாகிலும், பிரீதியுடன் நான் என னறிவுக்கு எட்டினவரையில் வீண்ணப்பம் செய்தேன். இத்தை க்ஷமிக்கவும், க்ஷமிக்கவும், அந்நயனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. வெல்லத்தைத் தலைகீழாய் வைத்தபடி—மைஸூர் தேசத்தில் “அச்ச வெல்லம்” என்பார்கள். வெல்லக்கட்டிகள் “ப” எழுத்துப்போல் அச்சில் வார்த்து செய்யப்பட்டு சதுரமாயிருக்கும்.

2. ஐச்வர்யம் — ஐச்வர்யமாவது ஸகலபதார்த்தங்களையும் தத்தத் கர்மானுகுணமாக நியமிக்கும், நியமனஸாமர்த்தம்.

பதினாராம் விண்ணப்பம்.

பா— “உலகத்தில் பிரகாசிக்கும் ஸ்வர்க்கங்களின் பேதங்களை நீ உண்டுபண்ணினாய்” என்று யாதவகிரிநாதனடியில் சிறைப்பட்டவரிடத்தில் தயையுள்ள தலைவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

திகில்போகப் பாதா!¹ போகமென்பது ஸுகம், துக்கம் இவற்றினதுபவம். துக்கத்தை அநுபவிக்கும் இடம் நரகமெனப்படும். ஸுகத்தை அநுபவிக்கும் தேசம் ஸ்வர்க்கம் எனப்படும். இந்த ஸுகாநுபவமான ஸ்வர்க்கங்கள் பதினான்கு லோகங்களிலுமுள்ளன. அவைகளில் பூமியிலிருக்கும் ஸ்வர்க்கங்கள் பூஸ்வர்க்கங்களெனப்படும். அவையெவையெனில்:—ஜம்பூத்வீபத்தின்² நவவர்ஷங்களில்³ பாரதவர்ஷமொன்றன்று மற்றைய எட்டு வர்ஷங்களும், வர்ஷபர்வதங்களும், பஹாமேருவும்,⁴ ப்லக்ஷ, சால்பனி, குச, க்ரொளஞ்ச சாகங்களென்னுமென்று த்வீபங்களிலிருக்கும் முப்பத்தைந்து வர்ஷங்களும், எல்லா வர்ஷ பர்வதங்களும், புஷ்கரத்வீபத்திலிருக்கும் இரண்டு வர்ஷங்களும், வர்ஷபர்வதமொன்றும், இவைகளெல்லாம் பூஸ்வர்க்கங்களெனப்படும். இவைகளில் ஜம்பூத்வீபத்திலிருக்கும் எட்டு வர்ஷங்களிலும் புஷ்கரத்வீபத்திலிருக்கும் இரண்டு வர்ஷங்களிலும் மானிடரெல்லோருக்கும் பத்தாயிரம் வருஷமாயுளுண்டாயிருக்கும்; பிணியும், பொருமை, பிறர் குணதூஷணம் (அஸுயை) இவைகளென்றும் இல்லாமலிருக்கும்; அனைவரும் உத்தம சாதியராயிருப்பதால், சாதியில் உயர்வு தாழ்வு இல்லாமலிருக்கும்; சாதிவித்யாசமில்லாமையாலேயே ஆசாரபேதமில்லாமலிருக்கும். இங்கு இருக்கும் மனிதரெல்லாம் எப்பொழுதும் பசியும் தாகமும் இல்லாமல் பாபஸந்துஷ்ட-

ராய், தேவதைகளும் தாமும், ஸமானவேஷத்துடனும், ஸமானசக்தியும், ஸமானபுத்தியாயு மிருப்பார். ப்லக்ஷ, சால்மலி, குச, க்ரௌஞ்ச, சாகத்வீபங்களிலிருக்கும் முப் பத்தைந்து வர்ஷங்களிலும் வர்ஷபர்வதங்களிலும் காலமெப் பொழுது: த்ரேதாபுக ஸமமாயேயிருக்கும். இவ்விடத்திய பனிதர்களும் தேவகர்தர்வர்களும் கூடியடிக்கொண்டு ஐர்தாயிரம் வருஷம் ஆயுளுண்டாகி, ஆகி, வ்யாதியொன்று மில்லாமல் ஸுகத்திலிருப்பார். ப்ராஹ்மண, க்ஷத்ரிய, வைச்ய குத்ரரென்னும் சுத்தசாதியராய் ஸதாசாரஸம்பன்னராயு மிருப்பதல்லாமலொருவரும் கலப்புஜாதியரில்லாமலிருப்பார், இவைகளில் இனாவ்ருகவர்ஷத்தில் பலபல போகங்களுக்கு ஆஸ்பதமாய் அழகான ஸ்தானங்களிருக்கின்றன. அவை யெவையெனில்:— மஹாமேரு அசையாமலிருக்கும் பொருட்டோ யென்னுமாப்போலே பலமான கீல்கள்போல் நான்கு திசையினும் நான்கு பர்வதங்களிருக்கும். அவை களில் கிழக்கு திசையில் மந்தரபர்வதமிருக்கும். அதன் மேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜமுயரமான கடபமமிருக்கும் அந்த மாத்திற்கு ஆயிரம் பெரிய கிளைகளும், பதினாயிரம் சிறிய கிளைகளுமாக யெல்லாக் காலத்திலும் மலர்களும், பழங்களுமுண்டாய்ச் சுற்றி ஆயிரம் யோஜனை திவ்யபரி ப்ராமாயிருக்கும். இந்த பர்வதத்தினருகில் கிழக்கே சைத்ர ரதமென்னும் ச்ருங்காரத் தோட்டமும், அருணோதமென் னும் ஸாஸ்ஸுமிருக்கும். மேருவுக்குத் தெற்கில் கந்தமா தனரென்னும் பர்வதமிருக்கும். அதன்மேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜனமுயரமான நாவல் மரமிருக்கும். இதன் கிளைகளி லிருந்து ருசிபாயும் ம்ருதுவாயும், ஸுகந்தமாயும், மஹாகஜ அளவாயுமிருக்கும், பழங்கள் சுற்றெல்லையில் விழுந்து கரைந்து ஜம்பூத்திபென்னும் ஆறாய் மேருவைச்சுற்றிப்

புனல் பெருகிக்கொண்டிருக்கும். அதன்கரையண்கள் அந்த ரஸத்தினால் நனைவதால் ஜாம்பூதஸ்வரணமயமாய் தேவர்களின் அலங்காரத்திற்குத் தகுந்திருக்கும். அதன் தென்னண்டையில் கந்தமாதனமென்னும் ச்ருங்காரத்தோட்டமும், மானஸமென்னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். மேருவின் மேற்கே விபுலமென்னும் பர்வதம் இருக்கும். அதன்மேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜனமுயரமான அரகமரமிருக்கும். அதன் பழங்கள் எப்பொழுதும் மஹாகும்ப அளவாய் பரிமளயுக்தமாயிருக்கும். அதற்கு மேற்கில் வைப்ராஜமென்னும் ச்ருங்காரத்தோட்டமும், ஸிதோதமென்னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். மேருவின் வடக்கே ஸுபார்ச்வமென்னும் பர்வதமிருக்கும். அதற்குமேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜனமுயரமுள்ள ஆலமரமிருக்கும். அதன் பழங்கள் எப்பொழுதும் மஹாகும்ப அளவாய் பரிமளயுக்தமாயிருக்கும். அதனருகில் நந்தனமென்னும் ச்ருங்காரத் தோட்டமும் ஸிதோதமென்னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். இந்த நாலு பர்வதங்களின் புறவலயத்தில் பல பர்வதங்களிருக்கும். இவை தாமரை கேஸரங்களின் மயமாயிருப்பதால் கேஸரபர்வதங்களெனப்படும். அவை யெவையெனில்:— மேருவிற்குக் கிழக்காய் ஸிதாம்ப, உதகுஞ்சு, மார்ஷ, விருங்க, மணிச்ருங்க, ஸபிந்து, மந்தர, வேணு, மந்த, ஸமேக, நிஷத, தேவபர்வதங்கள் என்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். மேருவிற்குத் தெற்கே த்ரிசிர, த்ரிச்ருங்க, கபிங்க, பதங்க, குசுக்கர, தாம்ராப, விசால, ச்வேதோத, ஸமூல, வஸுதார, ரத்னதார, ஏகச்ருங்க, மஹாமூல, கஜசைல, பிசாசக, பஞ்சசைல, கைலாஸ, ஹிமவந்தமென்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். மேருவிற்கு மேற்கே கபில, பிஞ்சு, பத்ராஸ, பஹாபல, குமுத, மதுமந்த, அஞ்சந, மகுட,

க்ருஷ்ண, பாண்டர, ஸஹஸ்ராக்ஷ, பாரியாத்ர, த்ரிச்ருங்க
மென்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். மேருவின் வடக்கே
சங்ககூட, நிஷித், ஹம்ஸ, நாக, கபிங்க, இத்ராசைல, நீல,
கனகச்ருங்க, சதச்ருங்க, புஷ்கர, மேகசைல, விரஜ,
ஜாருதி, த்ரிச்ருங்கமென்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும்.
இந்த கேஸரபர்வதங்களின் தடவரைகள் ரமணியமாய்,
தேவதைகளுக்குக் க்ரீடா ஸ்தானங்களாயிருக்கும். அவை
பெய்வெய்வியல், மேருவிற்குக் கிழக்காய், விதாம்ப குமுத
பர்வதங்களின் நடுவே, முன்னூறு யோஜந நீளமும், நூறு
யோஜந மகலமுமாய், இனிமையாய் நிர்மலமாய் இருக்கும்
ஜலத்தினால் பூர்ணமான ஸ்ரீஸரஸ்ஸென்னும் குளமிருக்கும்.
அதனுள் மரக்காலளவான தாமரைகளிருக்கும். அவை
களில் கோடிதளங்களுடைய ஸ்வர்ணமயமான ஒரு தாமரை
யில் ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மி உறைவள். இந்த குளத்தினோ
ரத்தில் நூறு யோஜனை யகலமும், இருநூறு யோஜனை நீள
முமான வில்வமரவனமிருக்கும். அதனுள் மரங்கள் எப்
பொழுதும் பலபுஷ்பயுக்தமாய் கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி 5
உயரமாயிருக்கும். அங்கேயும், மஹாலக்ஷ்மி ஸித்தலங்க
நிஷேவிதையார் யிருப்பதால் அந்த வனத்திற்கு ஸ்ரீவன
மென்று பெயராயிருக்கும். மேலும் வைகங்க மணிசைல
மென்னும் இந்த பர்வதங்களின் நடுவே இருநூறு காத நீள
மும் நூறுகாத மகலமுமான ஒரு தண்ணீர் சனையிருக்கும்.
அதனடியில் கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி உயரமான பலமரங்
களினால் பிரகாசிக்குமொரு மஹாவனமிருக்கும். அதன்
நடுவில் காச்யபமுனிக்கு ஆசிரமமாயிருக்கும். மற்றும்
மஹாநீல குண்டமலைகளின் நடுவே தாமரைக் கூட்டத்தி
னால் அழகான பிரகாசமுடைய ஸுகந்தியென்னும் ஒரு
குளமிருக்கும். அதனண்டையில் ஐம்பது யோஜன நீளமும்

முப்பது யோஜன மகலமுமான பனைமாவனமிருக்கும். அந்த மாங்கள் கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி உயரமாயிருக்கும். தேவசைலமென்னும் மலையின் தாழ்வரையில் செடிமாங்க ளொன்று மில்லாமல் ஆயிரம் காத நீளமும் நூறு காதம் அகலமும் ஸமதளமாய் ஒரு கல்லினால் கட்டப்பட்ட அறை போல் அதன்மேல் முழங்கால் உயரம் நீருடன் ஐராவதத் திற்கு⁷ கீரீடாஸ்தானமாயிருக்கும். இவையெல்லாம் மேரு வுக்குக் கிழக்கே இருக்கும் ஸ்தானங்கள். மேருவின் தெற்கே த்ரிசிர பதங்க மலைகளின் நடுவில் தித்திப்பாய் தெள்ளிய நீருடைத்தான பஹுதகமென்னும் நதி பெருகிக்கொண் டிருக்கும். அதன் கரையில் நூறு காத நீளமும் முப்பது காதமகலமுமான அத்திக்காடு இருக்கும். அந்த மாங்கள் ஒரு அம்பு எய்யும் உயரமாய் பவளவர்ணமான மண்குடப் பருமனான பழங்களுடன் கூடி, அங்கு கர்தம ப்ராஜாபதிக்கு ஆச்சரமமாயிருக்கும். தாம்ராப பதங்க கிரிகளின் நடுவே நூறு காதம் நீளமும், நூறு காதம் அகலமுமான ஸரஸ்ஸு மிருக்கும். அதனுள் செந்தாமரைகள் பாலசூர்யனைப்போல் ப்ரகாசமாயிருக்கும். அந்த ஸரஸ்ஸின் மத்தியிலிருக்கும் ஒரு மலைமேல் கோட்டைகொத்தளங்களால் விளங்கும் ஒரு வித்யாதரபுரமிருக்கும். விசால ச்வேத பர்வதங்களின் நடுவே முப்பது காதம் அகலமும் ஐம்பது காதம் நீளமா யிருக்குமொரு குளமிருக்கும். அதன் கரையில் ஒரு பெரி தான மாமரமிருக்கும். அதனில் மாம்பழங்கள் ஸ்வர்ண ஸங்காசமாய் அத்யந்தம் பரிமளயுக்தமாய் மண்குடப் பரும னாயிருக்கும். வஸுதாரா ரத்னதாரா பர்வதங்களின் நடுவே முப்பது காதம் நீளமும் நூறுகாதம் அகலமுமான ஒரு பலாசவனமிருக்கும். அதன் பூக்கள் எப்பொழுதும் நூறுகாத பர்யந்தம் பரிமளித்திருக்கும்; அதனில் சூர்ய

னுக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். மேருவின் மேற்கே ஸுபார்ச்வ சிகி பர்வதங்களின் நடுவே தூறகாதம் அகலமும் நூறு காதம் நீளமும் நெருப்பால் சுடப்பட்ட சூடான நிலமாயிருக்கும். அதன் நடுவே இருபது காத நிலம் அக்னி மண்டலமாயிருக்கும். அதனுள் எப்பொழுதும் ப்ரளய காலாக்கி⁸ வீறகில்லாமல் எரிந்துகொண்டிருக்கும். குமுத, அஞ்ஜன பர்வதங்களின் நடுவே புண்யஹ்ரதமென்னும் குளமிருக்கும். அதன் தீரத்தில் பத்து காதம் அகலமும், பத்து காதம் நீளமுமான மாதுளை வனமிருக்கும். அதனுள் எப்பொழுதும் மஞ்சள் வர்ணமாய் பெரிய பழங்களிருக்கும். அதனுள் ப்ருஹஸ்பதிக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். பிஞ்ஜர ஸுரஸ பர்வதங்களின் நடுவே அநேக யோஜனை நீளமும், அநேக யோஜன மகலமுமான மஹாத்ரோணி யென்னும் குளமிருக்கும். அதனுள் விஷ்ணுவுக்கு ஸ்தானமாயிருக்கும். க்ருஷ்ண பாண்டா பர்வதங்களின் நடுவே முப்பது காதமகலமாயும், தொண்ணூறு காதம் நீளமாயும் மரம் செடிகளொன்றுமில்லாமல் நிஷ்பந்திர்ச்சிகை என்னும் குளமிருக்கும். அதனுள் ஐந்து காத விஸ்தாரமான ஆல்மாயிருக்கும். அந்த மரத்தில் சந்திரவர்ணனாய் நீல உடை அணிந்தவனாய் ஸஹஸ்ரவதனென்னும் ஸ்வாமி யக்ஷாதிகளா லெப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படுவான். ஸஹஸ்ரசிகர குமுத பர்வதங்களின் நடுவே ஐம்பது காதம் அகலமான பலத்திப்பிப் பழங்களை உடைத்தான வனமிருக்கும். அதனுள் சந்திரனுக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். மேருவின் வடக்கே சங்ககூட நிஷித பர்வதங்களின் நடுவே அநேக யோஜன மகலமான புருஷஸ்தலமென்னும் ஸ்தானமிருக்கும். அதனுள் மரங்கள் அநேக யோஜனமுயரமாயிருக்கும். கபிங்க நாக பர்வதங்களின் நடுவே நூறு காதம் அகலமும் இருநூறு

காதம் நீளமுமாய் த்ராக்ஷகர்ஜல வனம்நுக்கும். அதனுள் பழங்கள் எப்பொழுதும் மிக மதுரமாயிருக்கும். புஷ்கா மேக பர்வதங்களின் நடுவே நூறு காதம் நீளமும் அறுபது காதம் அகலமுமான கல்லினால் கட்டப்பட்ட அறையிருக்கும். அதனுள் நான்கு திசையிலும் அநேக யோஜனை யகல நீளமுள்ள நான்கு குளங்களும் நான்கு வனங்களும்நுக்கும். கேஸர மர்யாதா பர்வதங்களின் மேல் எண்வகைத்தேவதைகளின் நகரங்களிருக்கும். இவையெல்லாம் போகபூமியெனப்படும். இவைகளில் அதுபவிக்கும் போகம் அரித்பமானதால் யான் இவைகளை ஆசைப்பட்டவனல்ல. நித்ப போகமென்னும் உன் கைங்கர்யத்தையே ஆசைப்பட்டேன். நிகில போக ப்ரதனென்னும் நீ எனக்கு இதை நிலைவிறத்துவது, இதை நிலைவிறத்துவது, அநந்ஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1, நிகிலபோகப்ரதா — ஸமஸ்த பாக்கியங்களையும். கொடுப்பவனே! (கிருபைசெய்ப்பவனே)

2, ஜம்பூத்வீபம்:—இந்த பூமியானது ஜம்பூத்வீப முள்பட ஏழு த்வீபங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை முறையே ஸப்தஸமுத்ரங்களால் த்வீபங்களாகச் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்குள்ளே ஜம்பூத்வீப மென்பது எல்லாவற்றிற்கும் நடுவிலிருக்கின்றது. மேல் விவரங்களெல்லாம் விஷ்ணு புராணத்தில் காண்க.

3, வர்ஷங்கள் :—கண்டங்கள்.

4. மஹாமேரு பர்வதம்:—ஜம்பூத்வீபத்திற்கு நடுவில் இந்த ஸ்வர்ணபர்வதமானது பூமியென்னுந் தாமரை மலருக்குக் கர்ணிகையைப்போல் விளங்குகின்றது.

5. கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி:—கன்னடநாட்டு கிராமங்களின் “ஒத்துகூதுதாரி” என்றால் ஒரு மணிதன் கூப்பிட்டால் எவ்வளவு தூரம் கேழக்குமா அவ்வளவு தூரமென்று அர்த்தம். இந்த அளவில் பாதி.

6. ஸித்தஸங்க நிஷேஷிகையாய்:—ஸித்தர் ஸமுஹத்தால் ஆராதிக்கப்பட்டவளாய்.

7. ஐராவதம்:—தேவேந்திர வாஹனமான நான்கு கங்கைபுடைப வெள்ளை யான, திக்கஜங்களிலொன்று.

8. ப்ரளயகாலாக்கினி:—நான்முகனின் ஒரு பகல் முடிவில் ஒரு கைத்திக ப்ரளயம் உண்டாகும். இந்தத்தின் ப்ரளயத்தில், பூலோக, புவர்லோக, ஸுவர்லோகங்கள் தகிக்கப்பட்டு நாசமாகும். இதுவே பிரளயாக்கினி.

பதினேழாம் விண்ணப்பம்.

பா— “நாகத்தில் இருத்தப்படுமவர் முன் ஒரு முறையும் உன் திருவடித்தாமரைகளைப் பற்றிலர்,” என்று பகை அரசர் வேசிகளுக்கு விடணுவன் மகா பராக்ரம சாவியின் திருவடித்தாமரையில் அமர்ந்து சொன்னான்.

நாகார்தகா! நாகம் என்பது துக்கத்தை அதுபவிக்கும் ஸ்தானம். இந்த நாகங்கள் ஏழு பாதாள லோகங்களின் கீழ் இருக்கும் இருப்பள்ளத் தண்ணீருக்கும் கீழாயும் பிறும் மாண்டச் சுவரைப்பற்றின கர்போதகத்திற்கு மேலாயுமிருக்கும் ஸமவெளி ப்ரதேசத்தில் தென்திசையிலிருக்கும் ரௌரவம், ஸுகரம், ரோதம் என்னும் இவை முதலாய் அநேகவிதமாயிருக்கும். ரௌரவமென்னும் நாகத்தில் இருக்குமவனை யப்படர் மானை வேடர்கள் துளைப்பதுபோல், தையயின்றி எப்பொழுதும் பாணத்திற்கு இரையாக்கிக் கொண்டிருப்பர். தான் ஸாட்சியாயிருந்தும் கண்டபடி சொல்லாதவனும், காணாததைச் சொல்கிறவனும், தர்மாதிகாரத்தில் நின்று பகஷ்பாதம் செய்யுமவனும், பொய்ச் சொல்லுமவனும் இந்த நாகத்தில் விழுவர். வேட்டையில் சிக்கிக்கொண்ட பன்றியைத் துன்புறுத்துவதுபோல் எப்பொழுதும் வருத்திக்கொண்டிருக்கிற அந்த நாகம் ஸுகரமெனப்படும். கர்ப்பத்தைக் கரைத்தவனும், மூக்கு வாயை மூடிக்கொல்கிறவனும், பசுக்களைக் கொல்கிறவனும் இதில் விழுவர்.

நில மாளிகை செப்து பள்ளத்தில் புதைக்கப்படுமவர் நாகம் “ரோத” மெனப்படும். ப்ரம்மஹத்தி, மத்யபானம், பொன்திருடல், குருவின் மனைவியைக் கெடுத்தல், இக்குற்றங்களைச் செய்பவருடன் கூடியிருத்தல் எனப்படும் பஞ்சமஹா பாதகங்களைச் செய்யுமவர் இதில் விழுவர்.

உயரமான பனைமரத்திலிருந்து நிலத்திற்குத் தள்ளப் படும் நாகம் தாளமெனப்படும். ராஜாவைக் கொல்கின்றவனும், வைசியனைக் கொல்கின்றவனும் இதில் விழுவர்.

காய்ச்சின எண்ணைப் பாண்டத்தில் கொதிப்பிக்கும் நாகம் தப்தகுப்பெனப்படும். பதிவாதையை விற்கின்றவனும், குதிரையைக்கொண்டு விற்கின்றவனும், நம்பினவர்களைக் கைவிடுமவனும், உடன்பிறந்தானைச் சேருகின்றவனும், ராஜாவின் வேலைக்காரனைக் கொல்லுமவனும் இதில் விழுவர்.

நெருப்பில் பொரித்து உவர்ப்பான உப்பில் புரளுவிக் கும் நாகம் லவண மெனப்படும். தாய் தந்தை முதலான பெரியோர்களைத் தூஷிப்பவனும், வேத தூஷணை செய்பவனும், வேதவிக்ரயம் செய்பவனும் (கூலிக்கு வேதத்தை சொல்லிக் கொடுக்குமவனும்) மாமன் பதவியோடு புணர்கின்றவனும் இதில் விழுவர்.

இருட்டு மூடிக்கொண்டவிடத்தில், காட்டு ஈ, அட்டை முதலிய க்ஞா ஜந்துக்கள் இடைவிடாமல் கடிக்கும் நாகம் க்ருமிபக்ஷமெனப்படும். தேவத்வேஷம், ப்ராஹ்மணத் வேஷம் செய்பவனும், ஸதாசாரத்தை விடுகின்றவனும் இதில் விழுவர்.

பிறர் உமிழ்ந்த நீரைக்குடிக்கும் நாகம் லாலாபக்ஷமெனப்படும். தேவஸூஜை, பித்ருகர்மம் இவை முதலானவை ஒன்றுமில்லாமல் தனக்கென்று சமைத்துக் சாப்பிடுகின்றவர்கள் இதில் விழுவர்.

பட்டாக்கத்தி, சூரிக்கத்தி முதலிய அலகுகள் நட்டிருக்கும் கிணற்றில் தள்ளும் நாகம் விசஸனமெனப்படும். ஆபு

தம் செய்து பிழைப்பவரும், 'வேகுங்கை' முதலிய கபடாயுதங்களைத் தரித்தவரும் இதில் விழுவர்.

காய்ச்சின கால்விலங்கைக் காலுக்குத் தொடுத்து நெருப்பு ஜ்வாலை ஒன்றின்மேலொன்று ஒங்கும் கிணற்றில் தலைகீழாகத் தூக்கும் நாகம் அதோமுகமெனப்படும். சாஸ்திர நிஷித்தமான வஸ்துக்களை பரிக்ரஹிக்குமவர் இதில் விழுவர்.

அதிக தூர்க்கந்தமான சீயுடைய சிற்றூற்றின் நாகம் பூயவஹம் எனப்படும். ஸாஹஸஞ்செய்பவனும் ம்ருஷ்டான் எனத்தை யாவரையும் விட்டுத் தாடுவருவனே உண்பவனும், அவல், மாம்ஸம், பால், தயிர், நெய், தேன் முதலான நல்ல பதார்த்தங்களையும், எள்ளு, உப்பு முதலானவையும் விற்கிறவனும் இதில் விழுவர்.

காய்ச்சின சீ, ரக்தம் நிறைந்த கிணறு ருதிராம்பஸமெனப்படும். செம்மறியாடு, கோழி முதலியவைகளைச் சூது போருக்கு விடுபவனும், சமைத்த சட்டியில் உண்பவனும், விஷமிடுகின்றவனும், அரசர்களிடம் இல்லாத கோள் சொல்பவனும், மனைவி ஸம்பாதித்த பணத்திலிருந்து பிழைப்பவனும், அமாவாஸ்யை, ஸங்க்ரஹணம் முதலிய பர்வகாலங்களில் அப்யங்கம்,¹ ஸ்திரீஸங்கமம் முதலானவைகளைப் பண்ணினவனும், விட்டைக் கொளுத்திவிடுகின்றவனும், பட்சி நிமித்தத்தைச் சொல்லுவவனும், பட்சிகளைப் பிடித்து விற்று வாழுமவனும், கிராம புரோஹிதனும் இதில் விழுவர்.

நெருப்புப்போல் காய்ச்சின நெய்ச்சிற்றூறு வைதரணி எனப்படும். தேனீயை நாசம் செய்யுமவனும், ஊரை அழிப்பவனும் இதில் போய் விழுவார்கள்.

பதினெட்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— “கர்வமுடைய பாபிகளும் உன் திருவடியை நினைத்த மாத்திரத்தில் பரிசுத்தர்” என்று வித்தகருடத்வ ஜாங்கனென்னும் விருதாளி, வித்தர்களால் அர்ச்சிக்கப்படும் திருவடியுகளத்திற்கு விண்ணப்பம் செய்தான்.

பரம்பாவனா! பாபங்களென்னுமவை, மானஸிகங்களென்றும், வாசிகங்களென்றும், காயிகங்களென்றும் மூன்று விதங்களாயிருக்கும். நிஷ்த்த பதார்த்தங்களை உண்பதும், அயோக்யர் வீட்டில் உண்ணுவதும், யஜ்ஞாதிகர்மங்களுக்கு தகாதவனுக்கு அவற்றைச் செய்விப்பதும், அயோக்யரிடத்தில் தானம் ஏற்கிறதும், பிறர் மனையாளோடு புணர்கிறதும், அயோக்யர் ஸபையில் ஸ்தானம் வஹிப்பதும், பிறர் உடையை அபகரித்தலும், ஜீவஹிம்சை செய்வதும் முதலானவை காயிகமான பாவங்களெனப்படும்.

நிஷ்டர வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதும், பொய் சொல்கிறதும், கோட்சொல்கிறதும், இஹபரத்திற்குப் பிரயோஜனமில்லாத வீண்வார்த்தையில் காலங்கழிப்பதும், விவாதம் செய்வதும், வேதவிக்ரயஞ்செய்வதும், புறம்பேசுவதும் முதலானவை வாசிகமான பாவங்களெனப்படும்.

பிறருக்குத் தீங்கு எண்ணுவதும், தகாத ஆசையும், தகாத கோபமும், லோபமும், அஜ்ஞானமும் செருக்கும், உட்பகையும், முதலானவை மானஸிக பாவங்கள் எனப்படும்.

இந்தப் பிரகாசமான பாபங்களைப் பண்ணினவர், எந்தெந்த விதமான சரீரத்தில் எந்தெந்த விதங்களில் பாபங்களைப் பண்ணினார்களோ, மாணாந்தத்தில் அதே பிரகாச

மான யாதனாசரீரத்தை யடைவர். யாதனாசரீரமென்பது — அறுத்தாலும் துளைத்தாலும் கிழித்தாலும் சுட்டாலும் அழிந்துபோகாமல், தொட்டாலே சுருங்கும்படி ம்ருதுவாய், மிதமற்ற வேதனையை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும். இப்படியிருக்கும் சரீரத்தில் அந்த பாபிகளை யாதனைப் படுத்தும் க்ரமம் எப்படியெனில்:—

இந்தப் பாபியை நிறுத்தி ரம்பத்தால் அறுப்பதும், கைவாளால் கொத்துவதும், உவர்ப்பான நிலத்தில் உருட்டுவதும், எலுமிச்சம் புளிச்சிற்றற்றில் முழுகிவைப்பதும், காய்ச்சின எண்ணை பாண்டத்தில் கொதிப்பிப்பதும், கூராக்கின கோடரியால் (உடலில்) எல்லாப் பூட்டுகளைக் கத்தரிப்பதும், பருந்து, காக்கை, நாய், நரி இவைகளுக்கும் பூதப்ரோத பிசாசுகளுக்கும் குடல், உதிரம், மாம்ஸம், இவைகளைப் பங்கிடுவதும், சாணை பிடித்த சஸ்திரக்கத்திபோலிருக்கும் இலைகளால் பளபளப்பாயிருக்கும் காடாகிற அஸிபத்ரவனத்தில் அந்தப் பக்கக்கிலிருந்து இந்தப் பக்கத்திற்கு ஓடுவித்தும், இந்தப் பக்கத்திலிருந்து அந்தப் பக்கத்திற்கு ஓடுவித்தும், உடலின் மாம்ஸத்தையும் குடல்களையும் கத்தரிப்பதும், கவணில் வைத்து வீசி வீசி எறிவதும், உயரமான மலையின் துணிக்கோட்டுக் கல்லின்மேல் உட்கார வைத்து சறக்கச்செய்து தலைகீழாக்கித் தள்ளுவதும், காய்ச்சின வாணலியின்மேல் புரட்டுவதும், உடலையெல்லாம் பெரிது சிறிதாகக் கத்தரிப்பதும், கத்தரித்த துண்டுகளைக் குடத்தில் நிறைத்துக் கொதிப்பிப்பதும், இவை முதலான யாதனைகள் பலவும் கோடி யுகம் அனுபவித்து, மறுபடியும் பூமியில் பிறக்கும்போழுதும் மானஸிக பாபங்களைச் செய்தவர் பட்சி மிருகங்களாகவும், காயிக பாபங்களைச் செய்தவர் புல் செடி மரங்களாகவும் பிறப்பர். இந்தப்பாபி

களிலும் பிரமஹ ஹதத்யைச்செய்தவர், நாய், பன்றி, கழுதை, ஒட்டகம் இவைகளின் யோனிகளிலும், ஆடு, கோழி, மான், பட்சிகளிலும், சண்டாள யோனிகளிலும், பல தடவை பிறந்துக்கொண்டிருப்பர். ஸுரபானம் பண்ணின அந்தணர் க்ருமி கீட பதங்க யோனிகளிலும், அமேத்ய பக்ஷகங்களான நாய், பன்றிகளிலும், ஹிம்சை செய்யும் புலி, கரடி முதலானவைகளிலும், தொடப்படாத காக்கை, கோட்டான் முதலியவைகளிலும், அந்த்யசாதியிலும் பலதடவை பிறந்துகொண்டிருப்பர். பெண் திருடல் செய்தவர், பாம்பு பல்லிகளிலும், நீர்க்காக்கை, நீர்க்கோழி முதலான ஜலசர பட்சிகளிலும், பூதப்ரேத பிசாசு ப்ரம்ஹ ராக்ஷஸ ஜாதியிலும் பிறந்துக்கொண்டிருப்பர். குருவின் மனையாளோடு புணர்ந்தவர் புல், புதர், முட்செடிகளாயும், பிணத்தைச் சாப்பிடும் நாய், நரிகளாயும், கொடிய செயலில் நிற்கும் மனிதர்களாயும் பிறந்துகொண்டிருப்பர். இந்த மகா பாவிக்குடன் கூடியாடுகின்றதாகிற 'தத்ஸம்யோகம்' என்னும் பாவத்தைப் பண்ணினவர்கள் பிரம்மராக்ஷஸ்ஸின் யோனியில் பிறந்துகொண்டிருப்பர். இப்படி இவை முதலான பலவித பாவங்களைச் செய்தவர் பல பாபயோனிகளிலும் பிறந்துக்கொண்டிருப்பர். இந்த பாபிகள் தங்கள் பாவமனைத்திற்கும் தனித்தனியே ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுவதெனில் ஜ்நம்கோடியிலும் முடிவு அடையாது. தயாளுவான உன்கடாக்ஷத்தால் மனதில் விவேகம் உதித்து, பிந்தின பாவங்களுக்குப் பச்சாத்தாபமுண்டாய், சக்தி இருந்த அளவு பிராயச்சித்தத்தை ஆசரித்து, நீ ஆண்டவன், தான் ஆள் என்னுமெண்ணம் கூடி, உன்னையே நினைத்திருப்பது என்னும் க்ருஷ்ணனுஸ்மரண மொன்றிலிருந்தே¹ ஸமஸ்தபாவமும் ஸவாஸநமாய்ப் போகுமென்னும் சாஸ்த்

ரார்த்த தத்துவத்தை யறியும்பொழுது நீயே பரமபாவ
 னெனப்படுவாய். ஆகையால், நீ என்னுடைய பாவங்கள்
 பெரிதெனக் கொள்ளாமல் உன்னுடைய பாவனத்வத்தைப்
 பிரகாசிப்பித்து என்னை ரட்சிப்பது, என்னை ரட்சிப்பது,
 அநந்யஜநஸுலபா ! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. சாந்திராயண முதலான வரதங்களாயும், யஜ்ஞம்,
 தானம் முதலான கருமங்களாயும், விதிக்கப்பட்டிருக்கிற
 ஸகல பிராயச்சித்தங்களுக்கும் மேலான பிராயச்சித்தம்
 ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸ்மரண ஸங்கீர்த்தனாதிகளேயாம்.
 அதாவது எம்பெருமான் திருபாதிக ஸர்வசேஷி என்றும்,
 தான் அவனுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளி
 லும் திருபாதிக தாஸன் என்றும், ஆகையால் அவைகளில்
 கர்த்தருத்துவாதிகள் ஸ்வாதந்திரியத்தாலல்லவென்றும்,
 அவைகளைப் போக்கும் உபாயம் அவனே என்றும் நினைத்து,
 அவன் திருவடிகளையே சரணமடைந்து, அவன் திருநாமங்
 களைக் கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டிருத்தல். ஆகையால்
 இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுஸ்மரண பிராயச்சித்தமானது பகவத்
 குணப் பிரபாவத்திலும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலும் தெளிந்து
 நிமிக்கின்ற விலக்ஷணாதிகாரிக்கேயல்லது மற்றவர்களுக்கன்று.
 மற்றவர்களுக்கோ கர்மாதிகளே என அறியவேண்டும்.

ஜபஹோம அர்ச்சனாதி ஸகல கருமங்களிலும் ஸ்ரீமத்
 நாராயணனை ஸ்மரணஞ்செய்து அவனிடம் சரணமடைந்த
 மகாத்மா அப்போதே ஸகல பாபத்தினின்றும் கிலேசங்களி
 னின்றும் நீங்கினவனாய் மோட்சமடைவான்.

பத்தொன்பதாம் விண்ணப்பம்

பா.— “சரிய: பதி,¹ லோக கர்த்தா, சிகழ்ந்துதன் அப்புதவைபவமுள்ளவன், ஐகத்ரூபன், அஸாத்பஸாநகன், அசேஷஸமன், பரதத்வன், ப்ருதக்ரூபவ்சித்ரா கர்மடலதாயகன்,” என்னும் இவ்வகையில் தைத்யாபிக்கு, மஹிமேஹந்திரன் ப்ரீதியுடன் பதினெட்டு உதார கத்யங்களைச்

பா.— பதினான்கு லோகங்களையும் ஆராயுமளவில் இவை ஸுகத்தைக் கொடுப்பதில்லை, மற்றும் அநித்யம்; பரப்ரம்ஹமொன்றே நித்யம், அமிதாநந்தமயம், என்றும் தெரியவருகிறது; இந்த முடிவான அர்த்தத்தை ஆராயுமளவில் “பண்டிதர்களுக்கு இந்த நிலையில் (வீலாவிபூதியில்) வைராக்யமும், மோக்ஷத்தில் ஆசையும் உண்டாகும்” என்று ஸனகமுனியால் நன்றாக ஆராதிக்கப்படுமவனுக்கு ப்ரௌடப்ரதாபன் மிகவும் ஸந்தோஷத்தோடு அன்புடன் சொன்

பா.—“முக்தியில் ஆசையும், இதல்லாத விஷயங்களில் விரக்தியும் கலந்தவர்களுக்கு (இவற்றையனுஸரித்து ஈச்வரனைப் பற்றுமவர்களுக்கு) மோட்சத்திற்கு அவனை உபாயமென்பது யுக்தம்” என்று சிகதேவேந்திரன் தண்டநிட்டு, அநிதா² பக்த குடும்பனுக்குச் சொன்னான்.

பா.— முன் ஈராறு பத்யங்களில் ஒரே முகமாய் முக்திக்கு உபாயத்தையும் மோட்சத்தையும் பண்டித மண்டலம் ஒப்பும்படி நாராயணன் திருவடியில் அபேத்யவிக்காமன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

மோக்ஷதானைகதிக்ஷிதா³ ! வையத்தார் ஆசைப்படும் புருஷார்த்தங்களில் அர்த்தகாமாதிகள் ஸ்திரமற்றவைகளும் அல்பஸுகங்களுமென்று அவைகளைக்கழித்து, நித்ய

மும், நிரவதிகாந்தமுமான மோட்சமொன்றையே புகழ்ந்
து, இதைப்பெறுவதற்கு கர்மம், ஜ்ஞானம், பக்தி இவைகள்
உபாயங்களென்று வேதாந்தங்களிலிருந்து அறிவித்தாய்.
இந்த தத்துவார்த்தத்தைப் பெரியோர் உபதேசத்தினின்றும்
அறிந்து ஆராயுமளவில் கர்மயோகமென்பது—அறிவும்,
த்ரானமும், ஸத்வமுடில்லாத எமக்கு நீ இவையெல்லாம்
கொடுத்து, நீ கொடுத்த ஸாமக்ரியிலிருந்து உன் ஸேவை
யென்னும் நித்ய கர்மங்களை எங்கள் கையினால் நீயே செய்
விக்கிறதனால், வர்ணாச்ரமதர்மங்களை யாம் செய்வோமென்
னும் கர்த்தருத்வத்திற்கும், இந்த கர்மத்திலிருந்து இந்த
பலத்தை அடைவோமென்னும் இச்சைக்கும் காரணமில்லை
யென்று அறிந்து, இந்த நினைவு கூடி வர்ணாச்ரமதர்மங்களை
அனுஷ்டிக்கும் விவேகம்.

ஜ்ஞானயோகமென்பது :— இந்த கர்மயோகத்திலிரு
ந்து பூர்வத்திய ஸகல பாபங்களென்னும் தூய்மையின்மை
யைக் கழித்து நிர்மலமான அந்த : கரணத்தில் சாஸ்திரத்
தில் சொல்லும் முறையில் இருபத்துநான்கு தத்வங்களின்
நிலையை அறிந்து, இவையெல்லாவற்றிற்கும் அதிகம் எனப்
படும் ஜீவாத்மபரமாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தபடி
அறியும் அறிவு.

பக்தியோகமென்பது :—ஜீவ, பரமர்களின் நிலைமையை
அறிந்து நித்யமென்னும் வர்ணாச்ரம கர்மத்தை அனுஷ்டித்
துக்கொண்டு, வேதாந்தத்தில் ஆணையிட்ட வகையில் ப்ரீதி
ரூபமாய் உன் திருவடிகளை இடைவிடாமல் நினைக்கும் நிதி
த்யாஸனம்.⁴ இவற்றின் நிலையை ஆராயுமளவில், கர்மயோ
கம் மனதிற்குச் தூய்மையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு ஜ்ஞான
யோகத்தை உண்டாக்கி பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாயிருட்
பதன்றிக்கே தானாய் மோக்ஷஹேதுவன்று. ஜ்ஞானயோக

மும் பக்திசெய்த ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும் பக்திக்கு விஷயமான உன் ஸ்வரூபத்தையும் நிவித்துப்பக்தியோகத்தை வளர்த்துவதன்றித்தானாய் மோக்ஷஹேதுவன்று. பக்தியோகம் ஆண்டவன் எனப்படும் உன் அடியில் தாஸர் எனப்படும் யாம் செய்யும் ப்ரீதி. உலகத்தில் ஆளுவனுக்கு ஆட்கள் மேல் பிறந்த ப்ரீதியே கார்யகரமன்றிக்கே ஆளென்னுமவனுக்கு ஆள்பவனிடத்தில் உண்டான ப்ரீதி கார்யகரமன்றாததனால் பக்தியும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷஹேதுவன்று. உன் ப்ரீதியொன்றே மோக்ஷஹேதுவாகையால் உன் தயாப்ருதத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பராங்குச,⁵ பரகால⁶ யதிச்சேஷ்டர்கள் முதலானவர்கள் தொடங்கி லக்ஷ்மணசார்யர்⁷ பர்யந்தமான பெரியோர்களைக் கடாக்ஷித்து என்னிடத்தில் தயைசெய்வது, தயைசெய்வது, அநர்யஜனஸூலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. உதார கத்யங்கள் :— எல்லா அர்த்தங்களையும் கொடுப்பதான வசனகாவ்யங்கள்.
2. அநிதா :— எப்பொழுதும் வேறு ஸம்பந்தமில்லாமல் விஷ்ணுஸம்பந்தமாயிருக்கும்.
3. மோக்ஷதானை தீக்ஷிதன் :—மோட்சத்தைத்தானம் பண்ணுவதை முக்கியமாக வைத்துக்கொண்ட ஒரு பட்டப்பெயர் உற்றவன். உ ி ி உ ி ி.
4. நிதித்யாஸனம் :— த்யானம் செய்யவேண்டுமென்னும் உறுதியான (தீர்மான) புத்தி.
5. பராங்குசர் :—நம்மாழ்வார்.
6. பரகாலர் :—திருமங்கைமன்னன்.
7. லக்ஷ்மணசார்யர் :—ஸ்ரீராமாநுஜசார்யர்.

இருபதாம் விண்ணப்பம்.

பா. — “ஸாத்விக சாஸ்திரங்களிலேயே தத்துவம் நிர்ணயிக்கப்பட்டு” என்று ஸாத்வரிதி திருவடிபில் வைஷ்ணவ தத்துவத்தை எடுத்துக் காண்பிப்பதில் பண்டிதனான வன் ஸிச்வாஸத்துடன் அமர்ந்து சொன்னான்.

ஸத்வப்ரவர்த்தகா!¹ வேதாந்தார்த்தத்தை நிர்ணயிக்கு மளவில் இதிஹாஸ புராணங்களாலேயே நிர்ணயிக்கவமையும். அவைகளில் ஸ்ரீராமாயணம், பாரதம் முதலான இதிஹாஸங்கள் உன்னுடைய மஹிமையையே சொல்லுவதால் ஸாத்விகங்களாய் ஸர்வாம்சத்திலும் ப்ரமாணங்களாயிருக்கும். ஸகல புராணங்களுக்கும் சதூர்முகன் ப்ரவர்த்தகனாகையால் அந்த சதூர்முகனுக்கு யாதொரு நாளில் (கல்பத்தில்) யாதொரு குணம் விஞ்சியிருக்குமோ அந்த நாளில் சொன்ன புராணம் அந்த குணமாயிருக்கும். அநெப்படிபெனில் :—சதூர்முகனின் தினத்திற்கு கல்பமென்று பெயர். சதூர்முகனும் ப்ரக்ருதியில் சிக்குண்ட காரணத்தால் அவனுக்கும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் இந்த குணங்களுண்டு. யாதொரு கல்பங்களில் ஸத்வகுணம் ப்ரபலமாயிருக்குமோ அந்த நாட்களில் சொன்ன புராணங்கள் ஸாத்விகங்களெனப்பட்டு உன் மகிமையைப் புகழ்ந்து மோக்ஷஸாதனமாயிருக்கும். மற்றும் யாதொரு நாளில் ரஜோகுணம் விஞ்சியிருக்குமோ அந்த நாளில் சொன்ன புராணங்கள் ராஜஸமெனப்பட்டு சதூர்முகனின் ஏற்றத்தைச் சொல்லி ஸவர்க்கம், ஐச்வர்யம் முதலான மத்யம பலஸாதனமாயிருக்கும். மற்றும் யாதொரு நாட்களில் தமோகுணம் ப்ரபலமாயிருக்குமோ, அந்த நாட்களில் சொன்ன புராணங்கள் தாமஸங்களெனப்பட்டு ருத்ரனின்

ஏற்றத்தைச் சொல்லி அதோகதி ஸாதனமாயிருக்கும். ஆகையால் சதுர்முகன் ஸத்வம் விஞ்சின கிளங்களில் சொன்ன ஸாத்விக புராணங்கள் முக்கிய பிரமாணங்களாய் இருக்கும். மற்றைய ராஜஸ, தாமஸ புராணங்களில் ஸாத்விக புராணத்திற்கு விரோதமில்லாத அம்சமெல்லாம் பிரமாணமாயிருக்கும். விருத்தமாயிருக்கும் அம்சம், தங்கள் அர்த்தத்தில் பிரமாணமாயில்லாமல் ஸ்தோத்திராதிபரமாயிருக்கும். இந்த மர्याதையை அறியாமல் ராஜஸ, தாமஸ புராணங்களில் சொல்லியதெல்லாம் பிரமாணமென்று நம்பி நடக்கிறவர்களுக்கு மத்பமகதியும் அதோகதியும் உண்டாகுமென்று மத்ஸ்ய புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஸ்ரீ பகவத்கீதையில் ஈயம் சொன்னும். இதன் நிலையை விசாரம் செய்ததில் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமென்பது அர்த்தபஞ்சக² தத்வஜ்ஞானமில்லாமல் கூடாது; அர்த்த தத்வஜ்ஞானம் ஸாத்விக சாஸ்திர பரிச்ரமமில்லாமல் கூடாது; அர்த்த ஸத்வகுணம் உன் ஜாயமான கடாக்ஷமில்லாமல்³ கூடாது. ஆகையால் உன் ஜாயமான கடாக்ஷத்தைப்பெற்று ஸாத்விகராய் ஸாத்விகபுராணத்திற்கு அனுகுணமாய் வேதாந்தார்த்தத்தை நிர்ணயஞ்செய்யும் மகாத்மாக்களை, விசேஷமாய் நம்புகிற ஸத்வகுணத்தை எனக்கு அருளவேணும், அருளவேணும், அரஃபஜக ஸ=லபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

௭

1. ஸத்வப்ரவர்த்தகா:— ஸத்வகுணத்தை நம்புன் வ்யாபிக்கும்படி செய்பவனே.

2. அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானம்:—அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானமாவது 1 ஸ்வஸ்வரூப, 2 பரஸ்வரூப, 3 புருஷார்த்தஸ்வரூப, 4 உபாயஸ்வரூப, 5 விரோதிஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி அறிகை.

3. ஜாயமான சுடாக்ஷம்:—பிறக்குப்பொழுது சேதனன்பேல் விழும் ஈச்வரகடாக்ஷம்.

இருபத்தொன்றாம் விண்ணப்பம்.

பா— “யோகம், ஸாங்க்யம், பாசுபதம்—இவ்வாக மங்களெல்லாவற்றிற்கும் பாஞ்சராத்ரம் பெரிது,” என்று துர்த்தங்களை விபர்த்தனம் செய்வதில் ஆச்சரிய சரிசமுள்ள வன் அந்த கோவிந்தனிடம் ப்ரீதியுடன் சொன்னான்.

ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரா¹! தந்த்ரங்களென்பவை ஸாங்க்யமும், யோகமும், பாசுபதமும், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரமு மாம். இவைகளுக்கு ஸித்தாந்தங்களென்றும், ஆகமங்க ளென்றும் பெயராம். இவற்றில் ஸாங்க்யதந்த்ரமென்பது இருபத்தைந்து தத்துவங்களின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபணம் செய்யப் பிறந்திருப்பதனால் தத்துவநிரூபணம் செய்யுமம் சத்தில் பிரமாணமாயிருக்கும். இந்த தத்துவ நிரூபணத் தில் எல்லோரும் ப்ரீதியைக் கொள்ளவேண்டுமென்று இவ்விரூபத்தைந்து தத்துவங்களையும் கொண்டாடுங் கொண்டாட்டம் அளவுமீறி “இத் தத்துவங்களினின்றே உலகம்பிறப்பது, இஃதல்லாத இருபத்தாரும் தத்துவமான ஈச்வரனைக் கண்டவர் யார்?” என்றிவை முதலான வேத விருத்தங்களான சில வசனங்களிருக்கின்றன. இந்த பாகம் ஸ்தோத்திரமன்றிக்கே பிரமாணமன்று. யோகதந்த்ரமென் பது யமசியமாதி² யோகங்களை நிரூபிக்கப் பிறந்திருப்பதால், யோகநிரூபணம் செய்யுமம்சத்தில் பிரமாணமாகும். இந்த யோக நிரூபணத்தில் எல்லோருக்கும் ப்ரீதியை யுண்டு பண்ண வேண்டுமென்று ஜகதீச்வரனுக்கும் இந்த யோக மகி மையாலேயே ஜகதீச்வரத்வ முண்டாயிற்று, என்னுந்நிவை முதலான வேதவிருத்தங்களாய் சில வசனங்களிருக்கும். அந்த பாகத்தில் தோத்திரரூபமேயன்றிப் பிரமாணமன்று. பாசுபதமென்பது தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்னும்

மூன்றுவகைப் பலஸாதனமான இதர தேவதைகளை யுபாஸனம் செய்யும் வழியை நிரூபிப்பதற்காகப் பிறந்தமையால் அந்தந்த தேவதைகளை யுபாஸனம் செய்வதில் ப்ரீதியை யுண்டுபண்ணும்சத்தில் பிரமாணமாகும். இந்த தேவதாந்தர உபாஸனைகளில் எல்லோரும் ப்ரீதியுடன் முயற்சிக்க வேண்டுமென இந்த தேவதாந்தரங்களை பாதத்துவம் என்றிவை முதலான வேதவிருத்தங்களாய்ச் சில வசனங்களிருக்கும். அந்த பாகத்தில் ஸ்தோத்திரமாத்ரிமனற்றிக்ே பிரத்யுமாணமன்று. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரிமென்பது வேகாந்த தாத் பர்ய விஷயமான பகவதுபாஸன நிரூபணத்தமாய்ப் பிறந்திருப்பதால் ஸ்வாட்சத்திலும் வேதாந்தத்திற்கேற்றதாய்ப் பிரமாணமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தம் மஹாபாதத்தில் சாந்திபர்வத்தில் நன்றாய் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அஃ தெவ்வேனெயினில்:—மோக்ஷதர்மத்தில் நிஷ்டாநிர்ணயாத் தியாயத்தில் வேதங்களும், ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரிமும், ஸாங்க்யமும், யோகமும், பாசபதமுமென்னுமிந்த ஐந்து ஸித்தாந்தங்களும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான தத்துவ நிலைகளை நிர்வாஹிக்கின்றனவா? எல்லாம் ஒரே தத்துவத்தின் நிலையை யாதரிக்கின்றனவா? என்று கேள்விமூலம் விசாரித்துப் பலவழிகள் ஒரே பட்டணத்தைச் சேர்ந்து ஒரே நிலையை யடைவதைப்போல் வேதமும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரிமும் மற்ற மூன்று தத்துவங்களும் உன்னுடைய மஹிமையை நிர்வாஹித்து ஒரே நிலையையடையுமென்று நிர்ணயமாயிருக்கிறது. இப்படிக்குத் தந்த்ரங்களெல்லாம் உன்னை நிர்வாஹித்து உணக்குப் பாதத்த்ரமாயிருக்கையால் நீ ஸர்வ தந்த்ரஸ்வதந்த்ரனைன்னப்படுவாய். இப்படியிருக்கும் நீயே எனக்கு உன் நிலையை யறிவிப்பது, அறிவிப்பது, அந்நயஜன ஸூலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸர்வதந்த்ராஸ்வதந்த்ரா—எல்லா தந்த்ரா ஆகமங்
களுக்கும் மேலானவன்.

2. யமசியமாத்ரி—யம, நியம, ஆஸன, ப்ராணாயாம,
ப்ரத்யாஹார, த்யான, தாரண, ஸமாத்ரி ரூபமான அஷ்ட
டாங்கியோகம்.

3. நிஷ்டாநிர்ணயாத்யாயம்—எந்த நிலையில் நிற்கக்
கூடாது, எந்நிலையில் நிற்கவேண்டுமென்பதை நிர்ணயிக்கு
மத்தியாயம்.

இருபத்திரண்டாம் விண்ணப்பம்.

மா— “விஷயங்களின் வரிசையை ஆராய்ந்ததில் ஸ்வஹிதத்தவத்தை அறிந்தவர்களுக்கு வைராக்யம் ஸுலபம்” என்று பிரமனால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவனுக்கு பராக்ரமம் உள்ளவர் ஸேனையைச் சூரையாடினவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

அந்நயன ஸுலபா ! உலகத்தில் மனிதர்களில் சப்தாதி விஷயங்களைவிட்டு உன்னையே விசேஷமாய் நம்பினவர்கட்கு நீ ஸுலபனென்று அறிந்த பஹாத்மாக்கள் உன் திருவடிகளைச் சார்ந்து தங்களுடைய பாரத்தை இறக்கி ஸுகத்திலிருப்பர். இன்னும் சிலர், பண்டிதரென்று சொல்லிக் கொள்ளுமவர், சரீரம் உள்ளவரையிலும் விஷயங்களை விடக்கூடாமையால் உன்னுடைய பஜனை துர்க்கடமென்பர். அவர்கள் சொல்லும் சில குயுத்திகள் உள. அவையெப்படியெனில் :— விஷயங்களை விட்டுவிடுதலென்பது இருவகை. விஷயங்களனைத்தையும் நாசம்செய்வது ஒன்று ; அல்லாவிடில், விஷயங்களிருந்தாலும் அவற்றில் ஒட்டாமலிருப்பது மற்றொன்று. இவைகளில் நீ உண்டுபண்ணின விஷயங்களனைத்தையும் நாசம்செய்தால் உன் உடைமைகளைக்கெடுத்த ஸ்வாமித்ரோஹம் வரும். விஷயங்களில் ஒட்டு இல்லாமலிருப்போமென்றால் இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்தை விட்டுப் போகாமையாலேயே ஸாத்யமன்று. ஊரிசிருக்கும் வனிதாதி விஷயங்களைவிட்டு வனத்தில் இருந்தாலும், நீரின்புழுதி இருந்தாலும், ஆதிபரதனைப்போலும், ஸௌபரியைப்

போலும் மான்குட்டி, மீன் முதலிய விஷயங்கள் ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டுபண்ணாமல் விடாது. ஆகையால் விஷயத்தை விடுதல் அஸாத்யமென்பர், இவர்கள் ஒருதடவை யும் வேதாந்தத்தை அறிந்தவரென்னும் ஒரு பெரியோர் அடிநிழலிலிருந்து பொழுதைக் கழித்தவரன்று. பெரியோர் உபதேசத்திலிருந்து அறிந்தால் விஷயபரித்யாகம் மிகவும் ஸுலபமாயிருக்கும். அதெப்படியென்றால்— ஆளொருவன் அரசனை எண்ணாமல் அவன் பொக்கிஷத்திற்குச் சேரவேண்டிய நாடு நகரங்களிலிருக்கும் வஸ்துக்களைத் தனக்கென்று கூட்டிக்கொண்டு தன் இச்சை வந்தபடி சில வழித்துக் கெடுத்தால் பொருளாசைக்காரனும், ஸ்வாமித்ரோஹியுமாவான். அப்படியல்லாமல் தான் ஆள் என்னும் நினைவுடன்கூடி அவன் ஸேவைக்கென்று ஸம்பாதித்த அனைவற்றையும் அப்பொழுதைக்கப்போதே ஒப்புவித்து அவன் ஸாப்பிட்டு மிகுதியான அம்ருதாந்தத்தை உண்டு, அவன் உடுத்துக் களைந்த பீதகவாடையையும் ஆபரணங்களையும் மணிந்து, ஐசுவர்யத்தையடைந்து பெருமைப்பட்டால் நிஸ்ப்ருஹ்னும், விச்வாஸியுமாவான். ஆக உன் கைங்கர்யத்தைக் கருதும் தன் ஸ்வரூபத்தை யறியாமல், தான் ஸ்வதந்தரன் என்னும் ஜ்ஞானத்தினால், தன்னுடைய போகார்த்தமாக விஷயங்களை அனுபவிப்பவனுக்கு விஷயத்யாகமும் உன்னிடத்தில் பக்தியும் கூடாது. அப்படியன்றிக்கே தான் உனக்கு ஆளென்னும் நினைவுண்டாய், வர்ணாசிரமமென்னும் உன் கைங்கர்யங்களில் தன் ஆற்றலுக்குற்றவகையில் வஞ்சனையில்லாமல் நடந்துகொண்டு வேதசாஸ்திர

சங்களுன்னும் ப்ரமாணங்களோடு நீ கருணித்த விஷயங்
களை யனுபவித்தால் அது உன் கைங்கர்யமல்லாமல் விஷயா
ஸக்தியன்று. இப்படி நடந்துகொண்ட வஸிஷ்ட விச்வா
மிதர்கள் க்ருஹஸ்தாச்ச்ரமத்திலிருந்து நித்யபிரம்ஹசாரி
யும், நித்யோபவாஸியுமெனப்பட்டார்கள். ஆகையால் நீ
அவர்களுக்கு ஸுலபனெனப்படுவது. விஷயவிரக்தியைக்
கொடுத்து உன்னிடத்தில் பக்தியை எனக்குக்கொடுப்பது,
எனக்குக்கொடுப்பது, அந்ந்யஜனஸுலபா ! ஸ்ரீயதுசைவ
வல்லபா !

இருபத்துமூன்றாம் வீண்ணப்பம்

பா— “முக்தி வழிக்கு ஜ்ஞானிகள் மதத்தில் கேவலகர்மம் தகுதியற்றது” என்று அறிதோரில் அறிந்த வன் ப்ரீதியுடன் ஸுகுமாரமான திருவடிகளில் பணிந்து ஹரிக்கு வீண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகல கர்மபலபாதா! கர்மமென்பது மானிடர் செய்யும் கார்யம். அது ஸத்கர்மம், துஷ்கர்மமென்று இருவகைப்படும். ஸத்கர்மமென்பது உன் நிரூபமான வேதசாஸ்திரங்களில் புகழப்பெற்ற நடத்தை. ஸத்கர்மத்தால் புண்யமும், துஷ்கர்மத்தால் பாபமும் உண்டாகும். புண்யமென்பது உனது உகப்பு. பாபமென்பது உன் கோபம். புண்யத்தினின்று ஸுகமும் பாபத்தினின்று துக்கமுமுண்டாகும்.

அந்த ஸத்கர்மமும் நித்யமென்றும், காம்யமென்றும் இருவகைப்படும். நித்யமென்பது இந்த வர்ணத்தார், இவ்வாச்ரமத்தார், இதை நடத்தவேண்டும், இதை விடவேண்டும் என்று நீ ஸ்வருசியில் கட்டுப்படுத்தின கார்யம். இதை உன் பக்தர் நீ ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி, பக்த வத்ஸலன் என்று உன்னையே விசேஷமாய் நம்பி, உன் குணங்களுக்கடிமைப்பட்டு, உன் கட்டளையைக் கடைப்பிடித்து, உன் கைங்கர்யத்தி லீடுபடுவதே ஸ்வயம்பலமென்று கொண்டு, செய்து மோக்ஷத்தை யடைவர்.

காம்யமென்பது, உன் மனம் வாராதிருந்தும் அவரவர் ஆசைப்படுகிறார்களென்ற நிர்ப்பந்தத்தினால் இந்தப் பலத்தை யுத்தேசித்தவன் இக்கர்மத்தைச் செய்வதென்று உதாஸீன புத்தியில் நீ கட்டுப்படுத்தியது. பலத்தில் ஆசையால் இந்த காம்யகர்மங்களை ஸாங்கமாய் ஆசரித்தவர்க

ஈ துஷ்கர்மமென்பது அடில் கதி கர்மம் ப்ரபஞ்ச

ளுக்கு இவ்வுலகில் ப்ருத்வீபதித்வம் (அரசு) வரையிலுமான ஐச்வர்யமும், பரத்தில் ஸத்யலோகாதிபத்யம் வரையிலுமான ஐச்வர்யமுமாம்.

துஷ்கர்மமென்பது நீ ஆஜ்ஞாபித்ததை விடுவதும், கழித்ததை நடத்துவதுமென்று இருவகைப்படும். இதிலிருந்து இவ்வுலகில் சித்திரவதைவரையிலுமான துக்கமும், பரத்தில் மஹாநாகத்தில் விழுவது வரையிலுமான யாதனை யும் உண்டாகுமென்று வேதாந்த மறிந்தோரான பெரியோர்களைக் கேட்டறிந்தேன்.

இதன் நிலையை விசாரித்ததில், காம்யகர்மமும், துஷ்கர்மமும் உன் மன்திற்கு வராமையால் உன்னடிபைச் சேரவொட்டாமல் ஸர்ஸாரமென்னும் சிறைவீட்டில் தள்ளிக் கால்கட்டாயிருப்பதால், முறையே பொன், இரும்பு கால் விலங்குகளாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இவ்விரண்டு வகை பந்தத்திற்குள்ளும் அகப்படாமல், உன்னையே விசேஷமாய் நம்பி, நீ உகந்தருளி நியமித்த கைங்கர்யத்தைச் ஸந்தோஷ மாய்ச்செய்து, உன் உகப்பென்னும் பெருமையை யடையும் பேற்றை எனக்கருளுவது, அருளுவது, அந்நயனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

இருபத்துநான்காம் விண்ணப்பம்

பா— “உதாஸீனத்தோடு மற்றவையையும்¹ ஆதர்த்தோடு முக்திபதத்தையும் நீ கொடுப்பாய்,” என்று யாதவாராயணனென்னும் விருதுள்ளவன் அன்புடன் அந்த தேவதேவனது திருவடியில் செப்பினான்.

ஸர்வாபீஷ்டப்ரதா!² ஜீவாத்மர் ப்ரக்ருதியில் ஆழ்ந்திருப்பதால் தம் தம் ஸ்வரூபத்தை மறந்து தாம் ஸ்வதந்த்ரரென்றெண்ணி, தேகமே தாமென்று மயங்குவர். இந்த அஜ்ஞானம் அவித்யையெனப்படும். தாம் ஸ்வதந்த்ரரென்பதால் தம் தம் ஹிதத்தைச் செய்வோமென்று கார்யாகார்யத்தை³ யறியாமல் தங்களிச்சை வந்தபடி நடப்பர்; அது கர்மமெனப்படும். அக்கர்மமும், யஜ்ஞமும், தானம், தவம் முதலான ஸத்கர்மமென்றும், அக்ருத்யகரணம், க்ருத்யாகரணம்⁴ முதலான பாபகர்மமென்றும் இருகூறவிருக்கும். இப்படியான பலதிறப்பட்ட கர்மங்களில் பலங்கொடுக்கும் கர்மங்களை யாசரித்திருப்பானொருவனுக்குக் கர்மத்திலப் யாஸ மேற்படுவதால், தான் நடப்பிக்க வேண்டுமென்ற நினைவில்லாமல் மறந்திருந்த காலத்திலும், தன்னையறியாமலே முன் நடந்த கர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்தி பிறக்கும். இது வாஸனை யெனப்படும். மேலும், தான் நடத்தின கர்மத்தில் மேலும் மேலும் தான் செய்வனென்ற ப்ரீதியுண்டாகும்; இது ருசியெனப்படும். இப்படி ருசி கூடி நடந்தவர் அந்த கர்மத்தின் பலத்தை உண்ண அநுகுணமாய் நீ கொடுத்த தேவமனுஷ்யாதி சரீரத்தில் புகுவர்; இது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமெனப்படும். இப்படி சரீரமே ஆத்மா என்று மயங்குகல் முதலான அவித்யையும், அந்த மயக்கத்தால் நடத்தும் நடத்தைமென்னும் கர்மமும், அந்த நடத்தையை யங்கீ

கரித்து தானறியாமலிருந்தபொழுதும் ப்ரவர்த்திக்கும் வாஸனையும், அந்த நடத்தையில் ட்ரீதியென்னும் ருசியும், அந்த ருசியோடு செய்த கர்மத்தின் பலமான சரீரஸம்பந்தமும், இவையே ஜன்மஜன்மங்களில் சுற்றிச்சுற்றி வருவதனால் ஸம்ஸாரசக்ரமென்பது. இந்த ஸம்ஸார சக்ரத்தில் கஷ்டத் படும் ஜீவாத்மர் அவரவர் நடத்தையிலிருந்து ஸ்வரூபமழி யாதபடி நீ அவர்மேல் தயைசெய்து. ஸுகதுக்கானுபவத்தி லிருந்து அவரவர் கர்மத்தைக் கழித்துக்கொண்டு ஒரு கால் உன்னைப் பூஜித்து முக்தியை யடைவதற் கதுகுணமான மனுஷ்ய சரீரத்தை யுண்டுபண்ணுவதால், நீ ஸம்ஸாரிகளில் தபையுள்ளவனென்பது. இப்படியிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளில் சிலருக்கு வைராக்யமும் பிறந்து முமுகூஸ்க்கள் எனப்பட்டு அவர்களுக்கு மோட்சோபாயத்தை ஸித்தப்படுத்திக்கொடுப் பது நீ யாதலால், நீ முமுகூஸ்க்களில் தயை உள்ளவனென் பது. நித்யமுக்தர்களுக்கும், போகூத்தை பெற்றவர்க்கும் நிர்வாதிகாரந்தத்தை இடைவிடாமல் வளர்த்துவதால் முக்தர்களிடத்திலும் தயாளுவென்பது. இப்படி ஸர்வஸம னென்னும் நீ உன் அருள முதக் கடல்களினால் என்னு டைய துஷ்கர்மங்களென்னும் கர்மங்களைக்கழித்து உன்னவ னென்னும் பெருமையை உத்பவிப்பது, உத்பவிப்பது, அநர்யஜந ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. மற்றவையையும்:—மோகூடல்லாத வேறு பலங்களையும்.
2. ஸர்வாபிஷ்டப்ரதா:— மிகப் பிரியமான எல்லா வற் றையுமளிப்பவனே.
3. கார்யாகார்யம்:—செய்யத்தக்கதும், தகாததும்.
4. அக்ருத்யகாரணம், க்ருத்யகாரணம்:— செய்யக் கூடாத தைச் செய்வதும் செய்யவேண்டியதை விடுவதும்.

இருபத்தைந்தாம் விண்ணப்பம்.

பா— “பலவகையில் பல^ஐனுண்டாவது உன்னின்றே, வேறென்றினின்றும்மல்ல, இது திண்ணம்,” என்று கல்யாண தீர்த்தத்தை¹ நிலையாக்கொண்டவனடியில் அயர்ச்சியின்றி ஸத்யபராக்காமன் உரைத்தான்.

ப்ரபந்நஜனபரிபாலகா² காப்பதென்பது யோகக்ஷே மங்களைச் சமந்து நடத்துவது. யோகமெனில் முன்னடை யாத ஐச்வரியத்தைக் கோர்த்துக்கொடுப்பது. க்ஷேம மெனில் முன்னமேயிருக்கும் ச்ரேயஸ்ஸுக்களைக் காப் பாற்றுவது. இவை இரண்டிற்ும் நீயே ஸ்வதந்தரகர்த்தா³. மற்றைய காரணங்களெல்லாம் உன்னதீன மெனப்படும் உபகரணங்கள். இந்த நிலையமறியாமல் சிலர் சாஸ்தா தாத்பர்யத்தில் மயங்குவர். அவர்களில் கேவலகர்மடர்⁴ கர்மத்திலிருந்தே பலன் என்றும், இதரதேவதைகளை விசேஷ பாக ஆராதிப்போர் தேவதாந்தரத்தினாலேயே யென்றும், சோதிடவறிஞர் க்ரஹானுகூலம் பொருந்திய காலத்தி லிருந்தேயென்றும், லௌகிகர் புருஷப்ரயத்தனத்திலிருந்தே யென்றும், நாஸ்திகர் காரணமொன்றுமின்றிக்கே தன் னின்று தானேயென்றும் சொல்லுவர். இந்த பக்ஷங்களெல் லாம் யுக்திவிருத்தங்கள்.

அஃதெந்நனேமெனில்:—கர்மமென்பது தாம் நடக் கும் நடத்தை. அது அசேதனமாயிருப்பதால் புருஷன் ஆசைப்படும் பலத்தையறிந்து கொடுக்க முடியாத. தேவ தாந்தரமும் சேதனமானாலும் தன் யோகக்ஷேமத்திற்குன்னை வேண்டுவதனால் ஸ்வாதந்தர்யத்தில் பலனன்று. புருஷ ப்ரயத்தனமே பஸாதகமாகில், காரணமொன்றில்லாதிருந் தாலும் எப்பொழுதும் எல்லாருக்கும் எல்லா பலனுமாக

வேண்டும். ஆகையாலாவையொன்றும் பலத்தைத் தருவன வல்ல.

மேலும், உலகத்தில் ஆட்களை ரக்ஷிக்குமாரசனுக்கு ஆட்கள் செய்யும் பணிவிடைபோல் கர்மம்; ஆள் செய்த பணிவிடையை அரசனுக்கும் அரசன்கொடுத்த ஊதியத்தை ஆட்களுக்கும் சேர்ப்பிக்கும் மத்யஸ்தன்போல் தேவதாந்த ரங்கள்; ஊதியத்தைக் கொடுப்பதற்கு குறிப்பிடப்பட்ட போல் காலம்; அரசனது பணிவிடையில் கைகால்களை யாட்வதுபோல் புருஷப்ரயத்தனம்; ஆளுமவனுடைய உகப்பையறியா ஆழியனைப்போலத் தன்னின்றுதானே பல னென்பது. இப்படியிருக்கத் தான் செய்யும் பணிவிடையீ லேயே பிழைப்பேனென்றும், மத்யஸ்தனாலேயே வளர்வே னென்றும், ஏற்படுத்தின நாள் வந்தால் சம்பளம் வருமென் றும், விஷயங்களையொட்டித் தன்னுடைய வியர்வையின் பலத்தினாலேயே தான் வளர்வேனென்றும், காரணமில்லா மல் பெருமையடைந் திருக்கிறேனென்றும் எண்ணுகின்றவர் கள் ஆளுமவனுடைய ஊழியத்தில் நன்றாய் நின்று கடை வாயிலறியாராவார்.

ஆகையால் இந்த மயக்கங்களைவிட்டு உன்னாலேயே பிழைப்பேனென உன்னை விசேஷமாய் நம்பினவர் எப்பேர்ப் பட்டவராயினும் அவர்களது யோக ஷேமங்களைச் சுமந்து நடத்துவேனென்று நீ முன்னமே அர்ஜுன்னுக்குக் கூறி னதை மறவாமல் இப்பொழுதென்னை ரட்சிப்பது, ரட்சிப் பது, அக்ஷஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

சுறிப்புடிகள்

1. கல்யாணதீர்த்தம் :—திருநாராயணபுரத்திலுள்ள கல்யாணி என்னும் முக்ய தீர்த்தம்.

2. ப்ரபன்னஜன பரிபாலகா:—ப்ரபத்தி செய்தவர்களைக் காப்பவனே.

ப்ரபத்தியாவது:— “இப்படிப்பட்ட முக்யஸாதாமான பக்தியாதல், கர்மஜ்ஞானத்தில் பரம்பரா ஸாதநத் தாலே யாதல், அதற்கு உறுப்பான ஆத்மாலங்காரங்கள் ஒன்றுமில்லாமையாலும் உத்தரோத்தரம் ஸம்பாதிக்கைக்கு அதிகாரமாதல், இச்சையாதல், இல்லாமையாலும் மற்ற அனுகூலபரிகாரங்களொன்று மின்றியே விபரீத பரிகாரங்களில்லாததின்றியே இருக்கையாலும், இப்படி இருந்தோமேன்று அநுதாபம்கூட வின்றிக்கே த்வேஷம் பெருத்திருக்கையாலும், அல்பஜ்ஞானகையாலே அறியவல்லதொன்றின்றியே விஷயாக்ராந்தசித்தானுகையாலே தன்வசமின்றியே, அல்பகால வர்த்திபாகையாலே ஒன்றும் செய்கைக்கு அவஸரமின்றியே இருக்கையாலும், தேச காலங்கள் பேதித்தாலும், ‘நம்மால் எம்பெருமானை ஸாதிக்கப்போதோது, ஆகையாலே எம்பெருமானை இழந்தோ மித்தனையாகாதே’ என்று சோகிக்கிறவன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி”—அப்பன் ஸ்ரீனிவாஸாசார்யா ருளிச்செய்த அஷ்டச்லோகீவ்யாக்யானம்.

3. ஸ்வதந்த்ரகர்த்தா:—இஷ்டப்படி நடத்துபவன்.

4. கேவலகர்மடர்:— பொருளறியாமல் கேவலம் கர்மாசரணியிலேயே ஆழ்ந்தவர்கள்.

இருபத்தாரும் விண்ணப்பம்.

பா—“எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிப்பவன் நீ ஒருவனே, வேறு யாரும் ஸாமர்த்தியமுள்ளவரன்று” —என்று பத்மநாபன் திருவடிகளில் பெரிப பகைவர் ஸேனையை வேட்டையாடுவோன் அன்புடன் உரைத்தான்.

ஸர்வரக்ஷகா!¹ நீ ஒருவனே அனைவரையும் காப்பாற்றுவவன். நீ யல்லாமல் மற்ற தேவதாந்தரங்களும், தகப்பன் முதலான பந்துக்களும், தனதான்யாதி ஐச்வர்யங்களும் ரக்ஷகரல்லர். அநெதப்படியெனில்—நான்முகன் ரக்ஷகனென்றென்பது தன் தலையைப் போக்கடித்துக் கொண்டதும் அல்லாமல் வேதாபஹரண² காலத்தில் செய்வதறியாமல் மோசம் போனதால் தெரியவந்தது. ருத்ரனும் ரக்ஷகனன்று என்பது வருகாஸுரனுக்கு வரமளித்து அதனால் கஷ்டப்பட்டதுமல்லாமல் கையில் அஸ்திரம் பிடித்துக்காத்திருந்தும் தன்னெதிரில் தோள்கள் கத்தரிக்கப்பட்டதனால் கூக்குரலிடும் வாணாஸுரனை விட்டுத் தோற்றோடினதனாலும் தெரியவந்தது. இந்திராதி தேவதைகளும் ரக்ஷகரல்லரென்பது ஹிரண்பகசிபு, பவி, வருத்ராஸுரன் முதலானோர் உபத்ரவங்களிலிருந்து தத்தம் சிலைகளைவிட்டு விரைந்தோடியதில் தெரிந்தன. தகப்பனும் ரக்ஷகனன்று என்பது ஹிரண்பகசிபுவினால் தெரியவந்தது. உடன்கிறந்தவர்களும் ரக்ஷகரல்லரென்பது வாலியால் தெரிந்தது. பிள்ளைகளும் ரக்ஷகரல்லரென்பது கம்ஸனாலும், பதிகளும் ரக்ஷகரல்லரென்பது பாண்டவர்களாலும், தனதான்யாதி ஐச்வர்யங்களும் ரக்ஷகங்களல்லவென்பது தாயாதிகள், பகைவர், நெருப்பு, திருடர், வெள்ளம் முதலியவற்றாலழிவதிலிருந்தும் தெரியவந்தது. இப்படித்தாம் ரக்ஷகரல்லாமலிருந்தும் அற்புத்திகளுக்கு ரக்ஷ

கங்கள் போலத் தோன்றி மோசம் செய்வதால் (இவை) ரக்ஷகா பாஸங்களெனப்படும்.³ அப்படியன்றிக்கே நான் முகனுக்கு வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்தளித்தும், ருக்ரனுக்கு வருகாதி உபத்ரவங்களைப் போக்கடித்தும், இந்த்ராதிகளுக்குத் தான வேந்தர்களை வென்று அவரவரதிகாரங்களில் நிறுத்தியும், ப்ரஹ்மதனுக்கபயத்தையும், ஸுக்ரீவனுக்கு ராஜ்யத்தையும், உக்ரஸேனனுக்கு அரசநத்தையும், த்ரௌபதிக்கு அபிமான ரக்ஷையையும் சேர்த்துக்கொடுத்து ஸர்வரக்ஷக னெனப்பட்டுப் பிரஸித்தியைப்பெற்ற உன்னைச் சரணடைந்து உன்னுடைய மெல்லடிகளே உபாயமும் உபேயமுமென்று விசேஷமாய் நம்பி மற்றெல்லாவற்றையும் துறந்து அநந்யகதி⁴ யெனப்பட்டேன். என்னைரக்ஷிப்பது, ரக்ஷிப்பது, அநந்ய ஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

சுறிப்புக்கள்

1. ஸர்வரக்ஷகா——அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவனே! அதாவது அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களைத்தருகை.

2. வேதாபஹரணமாவது—வேதங்களைப் பறிகொடுத்துப் பிரமன் தவித்து நின்றது. இவ்வாபத்தைப்போக்கினது ஹயக்ரீவாவதாரத்தில். எம்பெருமான் ஆதிகாலத்தில் நான் முகனைப்படைத்துப் பிரளயகாலத்தில் மறைந்துகிடந்த வேதங்களைப் பிரகாசப்படுத்தி அவனுக்குப் பதேசித்து அனுக்ரஹிக்க, அப்பிரமன் வேதங்களைக் கண்ணாகக்கொண்டு விச்வஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய ஆரம்பித்தபோது பகவானிடத்தி னின்று ரஜஸ் தமோகுணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றிய மது கைடபரென்னு மிரண்டஸூரர்கள் அந்த வேதங்களை யபகரித்துக்கொண்டு கடலினுட் புகுந்து பாதாளம் சென்ற

னர். வேதங்களைப் பறிகொடுத்த நான்முகன் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து நெடுங்காலம் 'கண்ணிழந்தேன், தன்மிழந்தேன்' என்று கதறியழுது பிறகு, சிறிது தெளிந்து எம்பெருமானைத்துதிக்க, அவரும் ஹயக்ரீவரூபியாக எழுந்தருளிப் பாதாளம்சென்று மதுகைடபர்களை ஸம்ஹரித்து வேதங்களை மீட்டுவந்து பிரமனிடமளித்தார்.

'முன் ஒருகல்பத்தின் அந்தத்தில் பிரமன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்றும் வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலவிக் கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோழுகனென்னும் கொடிய அஸுரன் கவர்ந்து கொண்டு பிரளய வெள்ளத்துள் மறைந்து செல்ல, எம்பெருமானை யுணர்ந்து ஒரு பெருமீனாகத்திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலினுட் புகுந்து அவ்வஸுரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து பிரமனிடம் கொடுத்தருளினன்'—என்ற வரலாறு முண்டு. இவ்வஸுரன் பெயரை ஹயக்ரீவனென்பாரு முண்டு. மத்யஸாவதாரம், ஹம்ஸாவதாரம், ஹயக்ரீவாவதாரம் என்ற மூன்றவதாரங்களால் எம்பெருமான் பிரமனை வேதாபஹரணமாகிற ஆபத்தில் நின்றும் விடுவித்தான். புராணபேதத்தாலும் கல்பபேதத்தாலும் கதைகளைச் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுண்டு. (ரத்நப்பரா.)

3. ரக்ஷகாபாஸம்—ஆபாஸம் எனில் பொய்த்தோற்றம். உதாரணமாக, ஆபாஸதர்மம் எனில் வஸ்துத: அதர்மமாயிருந்து தர்மம்போலே தோற்றுவது. அப்படியே ரக்ஷகத்வமும்.

4. அநயகதி—வேறுபுகலொன்றில்லாதவன்.

இருபத்தேழாம் வீண்ணப்பம்.

பா—“தன்னிருப்பில் தான் ஏக்கமற்று உன்னிருப்பை யறிபவன் வீடு பெறுவன், இது திண்ணம்” என. 2 குனிந்து வரும் வீரராம் பகைவரைச் சிறைப்படுத்துபவன் உயர்ந்த மகிமையுடையானுக்குப் பரிதியுடன் சொன்னான்.

அகில லோகசாண்யா !¹ நீ அடைக்கலம் புகுந்தார் இடரைக் களைந்து அவர் வீரும்பிபன அளிப்பாய். எல்லாம் (நம்மையும் நம் ஹிதா ஹிதங்களையும்) அறிவதால் ஸர்வஜ்ஞ னென்றும் அறிந்தபடி செய்து முடிப்பதால் ஸர்வசக்தியும் என்று பெரியோர்களால் கேட்டு ஆசையால் உன்னை யடைக்கலம் அடைவேனென முயற்சித்தேன். இப்பொழுதும் என்னுடைய தோஷங்களை யெண்ணிப் பின்வாங்குவேனெனினில், உன்னுடைய குணங்கள் என்னுடைய பயத்தைத் தீர்த்து, பலவந்தமாய் இழுத்துக்கொண்டு போய் உன் திருவடி நிழலில் நிறுத்துகின்றன. அதெங்கனெயெனில்-அநாதி காலமாய் இதுவரையிலும் நான் செய்த அநேகமான பாபங்களை நினைத்துப் பின்வாங்குமளவிலேயே அடைந்தவர் தோஷத்தை போக்யமாகக்கொள்ளும் உன் வாத்ஸல்யகுணம் முன்வந்து என்னைக்கச்சைகட்டுவிக்கிறது. அறிவின்னும் அசுத்தனுமானதால் உன் சித்தமுவந்தபடி சிறிதுகூட நடக்க மாட்டாத என்னை நீ எந்த வகையில் கைபிடிப்பாயென்றெண்ணித் திகைக்குமளவில், நீ உடையனும் நான் உடையமையும் என்கிறதால் உடையவன் உடைபையைக் காப்பாற்றுவதற்குக் கூலியில்லை என்கிற ஸ்வ-ஸ்வாமி-ஸம்பந்த² ஜ்ஞானம் அபயத்தைக்கொடுக்கிறது. அகில ஹேயப்ராச்

யன்கனென்னும் உன் மேன்மையையும், ஸகல ஹேயாஸ்பத
மான என் கீழ்ப்பையையும் பார்த்து, உனக்குமெனக்கும்
சேர்க்கையில்லை யென்று பின்வாங்குமளவிலேயே, பெரியவனு
யிருந்தும் நாழ்த்தவர்களோடு வாசிபறக்கலந்து ஸந்தோஷப்
படுத்தும் உன் லௌசீப்பகுணம் என்னை வரும்படி இழக்
கிறது. பரம்பாடுகளுக்கும் அவாங்மனஸகோசா³ நெண்
னும் உன்னை நான் காண்பதரிதெனப் பின்போமளவில், யது
சைலதிபமெனப்பட்டு ஸகலஜனமனானந்தமான உன் திவ்ய
மங்கள விக்ரஹம் என்னை யாட்கொள்கின்றது. இப்படி
யாகையால் ஞானபக்தி வைராக்யாதி ஸத்குணஸம்பன்னர்
களுக்கும், அக்ஞ்சனர்களும்⁴ அந்நபகதிகளுமான⁵
என்னைப்போன்றவர்களுக்கு மொரோ ரக்ஷகமாய் ஸர்வஸுரண்
யன் எனப்பட்ட உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்தேன்.
என்னைக்கைபிடித்துக் காப்பாற்றுவது, காப்பாற்றுவது,
அந்நபஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அகிலலோக சரணயா!—நம்முடைய நன்மை
திமைகளையும் பாராதே ஸமஸ்த லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கக்
கூடியவனே.

2. ஸ்வ-ஸ்வாமி-ஸம்பந்தம் — உலகத்தில் பொருளை
யுடையவன் அதைத்தனது இஷ்டப்படி அனுபவிக்கவும்,
பெட்டியில் வைத்துப் பேணவும், பிறர்க்குதவவும் தானே
ஸ்வதந்திரமாய் எப்படி உபயோகிக்கிறானோ, அப்படி இவ்
வாத்பாவை ஈச்வரனும் ஒருபடி வைக்கவும் தள்ளவும், எடுக்

கவும் ஸ்வதந்த்ர பாத்யதை யுடையவன்; ஜீவாத்மாவம் அப்
பொருள்போலவே ஸ்வாதந்த்ரயமின்றி அவனனுக்லத்
துக்கே கடமைப்பட்டு என்றும் வாழக்கடியவன்.

3. அவாஹ்மனஸகோசான் — வாக்குக்கும் மனதிற்கு
மெட்டாதவன்.

4. அகஞ்சனர்—ஒரு ஸாதனமுமில்லாதார்.

5. அநந்யகதிகள்—வேறுகதியற்றவர்.

இருபத்தெட்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— “மாயையையும் அதன் கார்யங்களையும் இந்த இடத்தில் விடுவித்து நீ ப்ரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவாய்” என்று, அந்த மாயாவிளான மாட்டியரை வென்று அதனை மாக்கிக்கொண்டவன் மாயாதிகனுக்குத்¹ தண்டம் ஸமர்ப்பித்து விண்ணப்பித்தான்.

ஸகலஜீவதயாபரா! ஜ்வாத்மர் பலராய ந்தயொன்றும், முக்தரென்றும், பத்தரென்றும் மூன்றுபடியாயிருப்பர். அவர்களில் நித்பர் உன் ஸத்ய ஸங்கல்பத்தால் ஒரு தரமே னும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாமல் எப்பொழுதும் உன்னுடைய ஸன்னிதியிலிருந்து உன் கல்யாண குணங்களை யனுபவித்துக்கொண்டே உன்னுடைய பலவித கைங்கர்யங்களிலீடுபட்டிருப்பர். முக்தரென்போர் அநாதிகாலத்திலிருந்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உன் கடாக்ஷத்தினால் ஸத்வ குண ஸம்பன்னராய் முக்தியை யடைந்து நித்யரைப்போல் உன்னுடைய கைங்கர்ப்பராயிருப்பர். பத்தரென்பார் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டிப்பட்டு ப்ரக்ருதி பாதந்த்ராயிருப்பர்.² இந்த பத்தர்களுக்கும் ஸம்ஸாரிகளென்றும், முமுக்ஷுக்களென்றும் இருவகைப்பட்டிருப்பர். ஸம்ஸாரிகள் உன்னை மறந்து விஷயானுபவத்தில் ஆஸக்தியுள்ளவராயிருப்பர். முமுக்ஷுக்களோ உன் கடாக்ஷத்தினால் விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறந்து அதனாலிர்த்ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நீக்கவேண்டுமென்று உன்னையடைக்கலம் புகுவர். இந்த நித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் அபேக்ஷிதமான உன் கைங்கர்யத்தையும், முமுக்ஷுக்களுக்கு அபேக்ஷிதமான மோக்ஷத்தையும் நீயே மனமுவந்து கொடுத்தருள்வாய். ஸம்ஸாரிகளுக்கபேக்ஷிதம் எனப்படும் இஹபர ஐச்வர்யங்களை அவரவர் கொழும்

தேவதாந்தரங்களின் அந்தர்யாமியாயிருந்து அருள்வாய்.
இப்படி நீ ஸர்வ ஆத்ம வர்க்கங்களிலும் தயைசெய்து
கொண்டிரா நிற்க, நான் இன்று உன்னைப்பிரார்த்திக்கும்
சாபல்யத்தைப் பொறுத்து, என் பிரார்த்தனையை நிறை
வேற்றவேண்டும், நிறைவேற்றவேண்டும், அநந்ய ஜன
ஸூலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புசள்

1. மாயாதீதன்—(1) மாயைபை நீக்கிப் பார்க்கப்
படுவோன்.

(2) மாயைக்கு விலகணமானவன்.

2. பாக்ருதிபரதத்தார்—பாக்ருதிக்குட்பட்டவர்.

இருபத்தொன்பதாம் விண்ணப்பம்.

பா— “உன்னுடைய தீவ்ய மங்கள விக்ரஹம், ஸ்ரீலக்ஷ்மிக்கு நீல, வெந்தபோக்யம் 1, சிவவத்யம் 2,” என்று செல்வராயர் 3 திருவடித்தாமரைகளில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, தரணிவராஹனைன்னும் விருதாளி சொன்னான்.

தீவ்யமங்கள விக்ரஹா! பிறக்கும் பொழுது உன்னுடைய கடாக்ஷத்தைப்பெற்று ஸாத்விகரானவர்கள் ப்ராக்ருதமான சப்தாதிவிஷயங்கள் தோஷங்களென்றறிந்து அவைகளில் ப்ரீதியைவிட்டு, பரமபோக்யமான உன்னுடைய தீவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை அபேக்ஷிப்பார். குமதிகள் 4 சிலர் உனக்கு விக்ரஹமில்லையென்று அபலாபனம் செய்வார். அவர்கள் சொல்லும் குயுத்திகளைப்படியென்றால்—பரமாத்மனுக்குச் சரீரமுண்டாகில் ஜீவாத்மனைப்போல் கர்மவச்யனாவன் 5; சரீரமே ஆத்மாவென்ற மயக்கத்தால் ஸம்ஸாரியுமாவான் 6; சரீரமுள்ளவனுக்கு இந்திரிய ஸந்திக்கருஷ்டவஸ்து 7 ஸாக்ஷாத் காரமன்றி 8 ஸகலவஸ்து ஸாக்ஷாத் கார மில்லாமையால், ஸ்வாதீனமாய் இருக்கும் காலத்தில்குறிக்கப்பட்டிருக்கும் காலத்திலல்லாமல் எண்ணியதெல்லாவற்றையும் செய்யக் கூடாமையாலே அபிபசக்தியுள்ளவனுமாவான். ஆகையால் பரமாத்மனுக்குச் சரீரமில்லை எனச்சொல்வார். இந்த பக்ஷம் 9 யுக்தாயுக்த விசாரம் 10 செய்யுமிருக்கு ஒவ்வாது. ஆகித்து எங்கனெனெனில்—தேவ திரியக் கந்தாவாருபமான ஸகலஜீவ சரீரத்திலும் அந்தர்யாமியிருந்தும் 11 தில்லேபனா 12 யிருப்பவனுக்குத் தனக்கென்று ஒரு சரீரம் உண்டானால் முன் சொன்ன தோஷம் வருமென்பது யுக்தமன்று. தேவமனுஷ்யாதிகள் தம்மம் பூர்வகர்மாதகுணமான சரீரத்திலிருந்து கர்மபலத்தை யனுபவிப்பதால் அவர்களுக்குச் சரீர ஸம்பந்

தம் தோஷாவஹமானது.¹³ பரமாத்மன் கான் கர்மபாவச
னல்லாதிருப்பதனால், ஜீவாத்மரை அந்தந்த வ்யாபாரத்தில்
கர்மாதருணமாய் ப்ரேர்ப்பதற்காக தோஷனுஷ்யாதி சரீரத்
திலிருப்பது தோஷாவஹமன்று. இப்படி தோஷமானதேவ
திகளுடைய சரீரங்களிலிருந்தும் சீர்கோஷனுஷ்யருக்கும்
உனக்கு ஆபாசக்குதமான¹⁴ உன் திவ்ய விக்ரஹ ஸம்பந்தத்
தினால் தோஷஸை ப்ராஸக்தியில்லை¹⁵; மேலும் உன் திவ்ய
மங்கள விக்ரஹம் உன் மகிமைக்குத் தகுந்ததாய் உன் மன
திற்கு உவந்ததான ஸுகந்தம், கந்தி, மௌவகம
முதலான ஸகலகுணங்களையும் கொண்டு, ஞான, பல, ஐச்வர்ய,
வீர்ய, தேஜஸ், ஸௌசீல்யாதி ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு ப்ரா
காசமாய், லக்ஷ்மீ நிவாஸ ஸ்தானமாய் உன் திச்சைபோ
லிருப்பதால், உனக்கு அதிகயாவஹமென்று¹⁶ பெரியோர்
சொல்வர். அப்பேர்ப்பட்ட திவ்யமங்களாக்ரஹ ஸாக்ஷாத்
கரா ரஸ ஸர்வஸ்வதாமத்தினால்¹⁷ என்னுடைய மனோ
ரதத்தை நிறைவேற்றவா, நிறைவேற்றவது, அநநய
ஜனஸுலபா! சூயது சைவல்லபா!

சூறிட்புகள்

1. வித்தபோத்யம்—வித்தர்களுக்கு (ஸகஸகந்தனுதி
கள்) அனுபவிக்கும் பொருள்.
2. நிவவத்யம்—தோஷமற்றது.
3. செல்வராயர் — செல்வப்பிள்ளை (திருநாராயண
புரத்து ஸம்பத்குமாரன்)
4. குமதிகள் — அநிவற்றவர், துர்மதிகள்.
5. சூயக்திகள்—நேர்மையில்லா யுக்திகள்.
6. கர்மவச்யன்—கர்மத்திற்குட்பட்டவன்.

7. இர்த்ரியஸந்சிக்ருஷ்டவஸ்து — இர்த்ரியங்களுக்கு, அவைகளாலறியும்படியான அளவு ஸமீபமாயிருக்கும் வஸ்து.

8. ஸாக்ஷாத்காரம் — கருவிகாணதிகளுக்கெல்லாம் ஸாக்ஷியாயிருப்பது, நேரிலுணர்கை, பிரத்யக்ஷம்.

9. பக்ஷம்—கட்சி.

10. யுக்தாயுக்த விசாரம்—தருந்தது தகாததென்று யோசிக்கை.

11. அந்தர்யாமியாயிருத்தல்—சேதனர்களுள்ளே ப்ரவேசித்து ஸகலப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை.

12. நிர்லேபன்—ஒட்டில்லாதவன்.

13. தோஷாவஹமாவது—தோஷத்தையேற்பது.

14. அப்ராக்ருதபான—மாயையென்கிற மூலப்ராக்ருதியின் பரிணாமமான ப்ருதில்பாதி பஞ்சபூதங்களா லுண்டாகாததான.

15. தோஷலேசப்ரஸக்தியில்லை—தோஷத்தின் அணுவளவின் விசாரங்கூடஇல்லை.

16. அதிசயாவஹம்—பெருமையைச் செய்பும் பொருள்.

17. ஸாக்ஷாத்கார ரஸ ஸர்வஸ்வதானம்—ஸாக்ஷாத்கார ரஸத்தைப் பூரணமாகக் கொடுப்பது.

மூப்பதாம் விண்ணப்பம்.

பா --- “ஸ்ரீநாத! நித்யசிரவதிகானந்த! அநந்த! உன்னுடைய ஸேவையே பலன் ” என்று நானாவிதமான கீர்மங்களை யணியும் அரசர்களை வென்றவன் அந்த நிர்மலனடிக்கு விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகல கல்யாணகுணாத்மகா! ³ உனக்கு நாங்கள் ஏழேழு பிறவிக்கும் பலவிதமான கைங்கர்ய பரமானமையின் எப்பொழுதும் உன் திருவடி கைங்கர்யம் செய்வது எங்களுக்கு, ஸ்வதஸ்ஸித்தம் ⁴ என்பது மாத்திரமன்று, மற்றும் உன்னடியில் கைங்கர்யபார்களுடன் வாசியறக் கூடியிருந்தும் த்ருப்தியடையாமல் அர்ஜுனாதிகளிடத்தில் ஆளாயிருக்கும் நிலை, அரசனாயிருக்கும் நிலை, இவைகளைத் தலைகீழாக்கிச் சுந்தோஷத்துடன் நடத்தும் ஸுசீலனென்றும்; அவர்களிடத்தில் கண்ட குற்றங்களைச் சகிப்பதல்லாமல் ப்ருகுமுனி முதலானவர்களிடத்தில் நீயே தவறியவனைப்போல் ஸபாதானம் செய்யும்படியான மிக்க பொறுமையுள்ளவனென்றும்; அவர்களைச் சூழ்ந்த இடர்களை நீ இருக்குமிடத்திலிருந்தே ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் போக்கடிப்பதன்றி கஜேர்தா னுடைய முறையீட்டைக் கேட்டவந்தான் கதறிக்கொண்டு நீ வேகமாய் வந்துதவினதான மிகுதியான தையுள்ளவனென்றும்; அவரவர்கள்செய்யும் ப்ரதிஜ்ஞைகளை நிறைவேற்றுவதல்லாமல் பீஷ்மனிடத்தில் உனது ப்ரதிஜ்ஞா ஹானியை யங்கீகரித்த பக்தப்ரயோஜனைகபானென்றும்; அவர்கள் அர்ச்சனாவிதியில் நிவேதனம்செய்தது அற்பமாகா

லும் அழுது செய்வதுமல்லாமல், ஸுசரிதன் குமாரன் வேறொரு உபகாணமன்றி முன்வைத்த பிஷான்னத்தைப் பிரத்யக்ஷமாய் அங்கீகரித்த ஸுலபனென்றும்; அவர்களுக்குக் கொடுப்பதெல்லாங்கொடுத்துப் மேலும் த்ருப்தியின்றி இராமானுஜாசார்யருக்கு உன்னையே கொடுத்து, யதிராஜ குமாரன் எனப்பட்ட அத்யந்த த்யாக்யென்றும்; அவர்களுக்குத் தேசவிசேஷத்தில்⁵ ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுத்தல்லாமல் இங்கிருக்குமனைவரும் காணும்படி என்னுடைய ராஜன்யபாலரை உன்னுடைய அர்ச்சாஃக்ரஹத்தின் மெல்லிய திருவுத்தாமரைகளில் சேவைத்த பாமாக்ஷகனென்றும்; இவைமுதலான உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களைக் கேட்டறிந்து ஸந்தோஷமடைந்து, இந்த உடையனுக்குக் குற்றேவல் செய்வதைக்காட்டிலும் வேறொரு ஆனந்தமில்லையென்று ஸ்வருசியால் இப்பொழுது நான் புதிய குற்றேவலானன் எனப்பட்டுச் சேர்ந்தேன். என்னை ஆட்கொள்வது, ஆட்கொள்வது, அநந்யஜனஸுலபா! பூரியது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. நித்யகிரவதிகானந்த — ஆனந்தமயான இவனது ஆனந்தம் அபரிச்சின்னமாய் வாயினால் சொல்லவும், நெஞ்சால் நினைக்கவும் முடியாது (தைத்திரீயோபநிஷத் ஆனந்தவல்லி பார்க்கவும்.)

2. அநந்த—ஸ்வரூப, குண, விபூதிகளில் எல்லையில்லாதவன்; ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தினாலும் அழிவற்றவன் விஷ்ணு.

3. ஸகல கல்யாணகுணாத்மகா — ஸகலசப்தம் குணஞ்ஞர்ணிகையில் எம்பெருமானாரருளிச்செய்த குணங்களை யெல்லாம் சொல்லுகிறது. குணங்களுக்குக் கல்யாணத்வமாவது, ஆசரிதர்க்குப் பரமபோக்யமாயிருக்கை. திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துக்கு திவ்யபாணங்கள் போலே யாயிற்று; திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு குணங்கள் ஒளஜ்வல்யகரமா யிருக்கும்.

4. ஸ்வதஸ்ஸித்தம்—பிறப்போடே பிறந்தது.

5. தேசவிசேஷம்—ஒரு குறிப்பிட்ட இடமான ஸ்ரீவைகுண்டம்.

முடிவுரை

இது எல்லா உலகங்களையும் பிறப்பிக்கும் வல்லமை முதலியவைகளில் விளையாடும்வனும் (ஸ்ரீவஜகதாதய விபவாதி லீலனும்); பெரிய பிராட்டியாரின் அன்பில் முழுதினவனும் (இலக்குமி லோலனும்); எவ்விதமான பொல்லாங்கின் சாயையும் இல்லாதவனும் (அகில ஹேப ப்ரத்பநீகனும்); சுத்தஸத்வ திவ்யமங்கன விக்ரஹனும் (அப்ராக்ருத ப்ரதீகனும்); ஸகலபோக்ய வஸ்துக்களையுமுடையவனும், குறைவற்றவனும் (அவாப்த ஸமஸ்தகாமனும்); அளவிட அரிதான கல்யாணகுண ஸமூகத்தை உடையவனும் (அனந்த கல்யாணகுணகராராமனும்); பிரமனால் ஆரதிக்கப்படுமவனும் (ஸாரஸபவபூஜிதனும்); ஸனகமுனியினால் துதிக்கப்பட்டவனும் (ஸனகமுனி ஸபாஜிதனும்); பதினாஜ ஸம்பத் குமாரனும்; தன்னை அடைந்தவர்களை காப்பாற்றுவதில் தீட்சை கொண்டவனும் (ஆச்ரிதரக்ஷா பராயணனும்); இப்படிப்பட்ட யாதவகிரி நாராயணன் திருவடித் தாமரைகளின் கைங்கர்யத்தில் வளர்ந்து மேன்மைபெற்ற யாதவகுலத்தை உயர்த்தினவனும் நற்குணங்களின் ஏற்றத்தையுடையவனுமான தேவராஜ அரசனின் பேரனும், அத்திரிகோத்திரத்தில் பிறந்து தூய்மையுடையவனும், தொட்ட தேவராஜனின் வயிற்றில் பிறந்தவனும்,..... இப்படியெல்லாம் சொல்லப்பட்டு புகழ்வாய்ந்த ஸ்ரீமத் அப்ரதமவீர நரபதி ஸ்ரீ சிகதேவ மஹாராஜனால் இயற்றப் பெற்ற அரிய நூல்களில் “ சிகதேவராய விண்ணப்பம் ” என்னும் நூலுக்கு ஜயமங்களம்.

[கீழ் சொன்ன விருதுகளையும் மேலும் சிலவற்றையும் வசனரூபத்திலுள்ள இம் முடிவுரை கூறுகிறது. ஆனந்த காமான சைலியில் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது.]

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

